

FD-472
CONSILIUL SECURITĂȚII STATULUI
DIRECȚIA ÎNVĂȚĂMÎNT

IN - AVANPOSTURI
INFORMATIVE

179244

D 017448, Vol. 19

FD-472 / Vol 19

CONSILIUL SECURITĂȚII STATULUI
DIRECȚIA ÎNVĂȚĂMÎNT

PENTRU UZ INTERN

ÎN AVANPOSTURI INFORMATIVE

Seria

0801

1969

DIN PARTEA REDACȚIEI

Pe fronturile fără tranșee ale războiului invizibil se înregistrează în permanență succese și eșecuri, care, deși influențază în bună măsură cursul vieții internaționale, rareori sînt consemnate în rubricile de știri ale cotidianelor.

Părțile beligerante țin să-și sărbătorească victoriile în cea mai mare taină, iar luptătorii preferă să guste solitari și discret din paharul amar al înfrîngerilor.

Totuși, în viață, aceste dorințe ale combatanților nu se transformă întotdeauna în realitate și, atunci, opinia publică devine martor contrariat al unor evenimente pe care le consideră de domeniul senzaționalului.

Așa s-au întîmplat lucrurile în 1951, cînd diplomații englezi Guy Francis de Moncy Burgess și Donald Duart Maclean au dispărut din Anglia, ca, în urma unor investigații amănunțite, ziarele să anunțe, spre uimirea tuturor, că cei doi au plecat în Uniunea Sovietică. Prietenul lor, Harold Adrian Russell Philby, pe atunci ofițer de legătură al S.I.S.-ului cu C.I.A., mărturisea șefilor contraespionajului englez cît de surprins a fost cînd a aflat că adjunctul său, Guy Burgess, fusese agent sovietic, dar, în 1963, ca să evite arestarea și condamnarea pentru spionaj, el însuși fugea la Moscova.

Cartea pe care o edităm acum înmărunchează aspectele cele mai importante din lucrările apărute în străinătate în legătură cu

acest caz care, la timpul respectiv, a creat multă uluire în Occident.

Urmărind firul vieții și activității celor trei agenți ai serviciului secret sovietic, așa cum s-a depănat el timp de peste trei decenii, cititorul va rămâne cu convingerea că în lumea spionajului și contraspionajului totul este posibil și că surprizele pot apărea la orice pas.

În prima parte a prezentării vieții și activității lor, autorul ne înfățișează pe cei trei agenți în postura de studenți, cînd, de altfel, au fost punctați și luați în studiu de către serviciul secret sovietic în vederea recrutării.

Astfel, îl vedem pe Harold (Kim) Philby, fiul unui mare aventurier englez, începîndu-și studiile la Cambridge, unde, după mult timp, vine și un alt tînăr de origine aristocratică, Guy Burgess. Acesta din urmă se lansează cu ardoare în discuțiile politice ale tineretului universitar, susținînd idei de stînga, dar, la același timp, afișează cu impertinență degradarea morală a clasei din care face parte.

Un an mai tîrziu, dintr-un oraș de provincie, apare în același centru universitar un tîndr moliu, fiu de ministru, care la alege drept ideal pe Guy Burgess. Acest tîndr nu este altul decît Donald Maclean.

Dar anii studenției au trecut și cei trei s-au despărțit. Prin țările frământate de convulsii sociale ale anilor 1933—1934, poate fi întîlnit și tîndrul ziarist englez Kim Philby. Astfel, se spune că a fost în Franța, auzim că a fost rănit în Germania, dar mai ales îl urmărim acționînd în Austria, pe timpul puterii fascist al lui Dollfuss.

Întors la Londra, după aceste peregrinări, îl întîlnim pe Burgess, care pretinde, după o vizită făcută în Uniunea Sovietică, că a renunțat la concepțiile sale de stînga, devenind un admirator al lui Mussolini și al lui Hitler. Burgess se împrietenește între timp cu cele mai reacționare personalități politice engleze, devenind un membru marcant al Asociației de prietenie englo-germană. În această conjunctură și Philby își „schimbă” pîn-

rile, urmînd drumul parcurs de prietenul său. O dată cu izbucnirea războiului civil spaniol, Philby se întoarce la ziaristică. Ca trimis al unei agenții de presă, apoi al ziarului Times, el vizitează cartierele generale ale armatelor și diviziilor franchiste, de unde trimite articole și reportaje profasciste despre desfășurarea războiului.

În sfîrșitul deceniului al patrulea, norii amenințători ai războiului se îngrămădesc pe cerul Europei. În 1939, prin atacarea Poloniei, Hitler declanșează cel de-al doilea război mondial.

Pe eroii cărții noastre, Philby, Burgess și Maclean, îi reîntîlnim la Londra. Philby și Burgess sînt acum cadre ale serviciului secret britanic, iar Maclean lucrează în Ministerul de Externe. Burgess, dar mai ales Philby, obțin succese deosebite în noua lor activitate, pe cînd Maclean, prin modul în care muncește, îndreptățeste pe Philby să-i prezică o ascensiune rapidă în ierarhia serviciului diplomatic. Și Philby nu s-a înșelat. La sfîrșitul războiului, Maclean este numit prim-secretar, apoi consilier al Ambasadei Marii Britanii din Washington, iar ulterior, secretar al Comisiei pentru o politică atomică comună, din care făceau parte S.U.A., Anglia și Canada.

Dacă Burgess nu rămîne prea mult în serviciul secret, în schimb Philby este avansat și, după război, e trimis sub acoperire diplomatică în Turcia, iar mai tîrziu este numit șeful misiunii de legătură a S.I.S.-ului cu C.I.A., englezii văzînd în el un posibil șef adjunct al Intelligence Service-ului.

În calitate sa de șef al misiunii de legătură a S.I.S.-ului cu C.I.A., Philby cere șefilor serviciului secret britanic ca Burgess să fie numit adjunctul său. În felul acesta, Burgess, după ce fusese secretar particular al unui ministru de stat și expert în Ministerul de Externe, primește titlul de secretar II și reîntre în serviciul secret.

Nimic nu părea neobișnuit în viața și carierele celor trei pînă cînd, la 7 iunie 1951, ziarul londonez Daily Express publica

știrea senzațională, primită de la corespondentul său din Paris, că doi diplomați englezi au dispărut.

După dovedirea activității de spionaj desfășurate de Maclean și Burgess, unele bănuțeli încep să planeze și asupra lui Philby, dar vor mai trece aproape 12 ani până când ele se vor transforma în certitudini, în probe de netăgăduit. În tot acest timp Philby va continua să furnizeze serviciului secret sovietic informații deosebit de utile. În anul 1963, când situația îi era de acum periclitată, Philby este retras în Uniunea Sovietică.

Din lectura întregului material rezultă o seamă de concluzii și înțepăniri, pe care le vom prezenta.

În primul rând, apare cu deosebită atenție ce trebuie acordată perspectivei în activitatea de informații și contrainformații. Pe baza unui studiu aprofundat, cei trei au putut fi cotași, încă din perioada studenției, ca agenți posibili, care, în virtutea calităților personale, precum și a legăturilor lor de familie și de altă natură, aveau șanse să ajungă în posturi înalte în administrația de stat engleză și să aibă deci acces la informații de mare valoare. O dată stabilită această perspectivă s-a acționat ani de-a rândul, de multe ori fără ca cei în cauză să sesizeze acest lucru, pentru formarea lor din punct de vedere politic și pentru a le facilita ascensiunea în ziaristică, în diplomație și în serviciul de informații englez. Această muncă s-a soldat prin aceea că cei trei au devenit surse de informații extrem de valoroase, adevărate avansposturi informative ale serviciului secret sovietic.

În al doilea rând, cazul de față readuce în actualitate o mărime de mult cunoscută în munca de informații și contrainformații, și anume că, „pentru a obține, trebuie să mai și dai ceva”. Ilustrativ în acest sens este modul cum, pentru a consolida poziția agenților în Intelligence Service, serviciului secret s-a avut în legătură le-a dat anumite informații, de care se putea dispensa fără a-i fi prejudiciate interesele, precum și felul în care agenții au știut să valorifice și să prezinte informațiile respective, ca fiind rodul activității lor personale. În acest fel prestigiul și încrederea de care s-au bucurat agenții în cadrul ser-

viciului secret englez au fost în continuă creștere, soldându-se în ultimă instanță cu promovarea lor în funcții superioare.

În al treilea rând, se impune a fi evidențiată importanța pe care o prezintă pentru activitatea oricărui serviciu de informații și contrainformații manifestarea unei griji și atenții permanente față de situația personală a agenților. Așa după cum rezultă din această lucrare, grija manifestată îndeosebi atunci când cei trei agenți se aflau în pericol, scoaterea lor de sub incidența legilor existente în țara în care și-au desfășurat activitatea și asigurarea unor condiții materiale corespunzătoare în țara pentru care au lucrat au asupra întregii rețele un efect tonic, încurajator.

Pe lângă aceste învățăminte pe care le-am subliniat, avem convingerea că cititorul va desprinde și multe altele care îi vor fi de un real folos în muncă și, în general, în viață.

De asemenea, datorită faptului că eroii cărții au avut tangență cu numeroase probleme ale ultimelor trei decenii ale secolului nostru, cititorul va avea ocazia să afle o serie de date interesante legate de evenimentele ce s-au petrecut în această perioadă și să tragă o serie de concluzii privitoare la rolul pe care-l are activitatea de informații în viața internațională.

SĂ TRĂIEȘTI, TOVARĂȘE PHILBY!

(Articol apărut în ziarul Izvestia
din 19 decembrie 1967)

Traducere din limba rusă de
maior GHEORGHE SABLICI

Kim Philby

O dimineață geroasă din luna decembrie, în care ceața din timpul nopții nu s-a risipit încă de pe străzile inzăpezite. Copacii de pe bulevardul Gogol sînt acoperiți cu o chiciură pufoasă. Într-o stație de troleibuz, un grup de moscoviți își freacă obraji și fac mișcări de încălzire. Oamenii se grăbesc. Începe o nouă zi, cu griji și preocupări. Automobilele se grăbesc și ele, întrecîndu-se unele pe altele.

Un om de statură mijlocie, între două vîrste, dar încă destul de puternic, plîște încet pe trotuar, inspirînd cu satisfacție aerul rece. Este îmbrăcat cu un palton călduros, căptușit cu blană, iar pe cap poartă, de asemenea, o căciulă de blană. Omul este sincer încîntat atît de această dimineață geroasă, cît și de forantul vioi al pietonilor. Uneori este împins într-o parte. „Scuzați”, i se spune în grabă. „Nu-i nimic”, răspunde el cu complzență, cu un ușor accent străin. Îi privește pe oamenii din stația de troleibuz și, cu o curiozitate veselă, petrece cu privirea femeile îmbrăcate în mini-paltoane, care se îndreaptă în mare grabă spre căldura salvatoare din stațiile de metrou. Cu același interes se uită la copiii de pe bulevard care se bat cu zăpadă. Acest om, cu fața senină și plină de bunătate, zîmbește mereu.

Cine este el, de ce zîmbește, ce lucruri neobișnuite a văzut pe bulevard, pe copaci plini cu chiciură în această obișnuită dimineață moscovită? Copiilor de pe bulevard, trecătorilor de pe trotuar, fetelor îmbrăcate după cerințele modei — cui i-ar

putea trece prin gând că în această dimineață i-a zîmbit un om cu o soartă atît de neobișnuită ? El a fost denumit omul-enigmă, iar viața lui drept rebus. Ani îndelungați, decenii întregi de nesfîrșite enigme ! Viața e, totuși, complicată ca un labirint !

Într-o dimineață din primăvara anului 1951, în cabinetul șefului Agenției Centrale de Informații, zeul serviciului secret american, a fost convocată o consfătuire importantă. În afară de Allen Dulles, în jurul unei mese lungi și lustruite ședea Fryk Visner, conducătorul serviciului pentru desfășurarea acțiunilor ultrasecrete de subminare politică. Chiar pentru funcționarii de încredere postul său era conspirat, iar el se intitula director adjunct al serviciului pentru coordonarea politicii. Alături de el se afla Frank Lindsay. Participanții la consfătuire așteptau un oaspete de seamă : Kim Philby, șeful misiunii speciale de legătură dintre spionajul englez și C.I.A. la Washington, trebuia să ia parte la elaborarea unei operații de o excepțională însemnătate.

În cadrul acestei acțiuni, C.I.A. își puna mari speranțe în oaspetele englez, funcționar de seamă al serviciului de spionaj englez, socotit și expert de talie în privința unor operațiuni îndreptate împotriva Uniunii Sovietice și a altor țări socialiste. Philby s-a aflat lângă leagănul C.I.A., căci spionajul american s-a format sub conducerea experimentatului serviciu de spionaj britanic.

Ca întotdeauna, englezul a fost punctual. El a sosit exact la ora stabilită. Foarte elegant și politicos, el era prototipul gentlemanului britanic. Bilbiiala ușoară pe care o avea, nu-i altera deloc graiul, iar despre puterea farmecului său circulau legende atît în cadrul C.I.A. cît și în acela al spionajului englez. Salutîndu-i cordial pe cei adunați, el a luat loc la masă.

C.I.A. fusese însărcinată cu elaborarea planului unei rebeliuni contrarevoluționare într-una din țările socialiste balcanice. Inceputul acestei acțiuni trebuia să-l constituie lansarea pe teritoriul țării respective a unui grup format din cîteva sute de diversioniști, aproape toți originari din țara respectivă. Grupul

avea misiunea să creeze în diferite puncte focare de rezistență, care să declanșeze ulterior acțiunea pentru răsturnarea orînduirii existente. Se miza foarte mult pe această acțiune. Potrivit concepției autorilor, ea trebuia să constituie un punct de plecare pentru largi acțiuni contrarevoluționare împotriva tuturor țărilor socialiste. Grupurile de diversioniști așteptau semnalul pentru lansare. În calitate de executant nemijlocit al operației a fost numit Lindsay, locțiitorul lui Visner.

Philby a fost de acord cu planul, iar în ce privește unele detalii care i s-au părut insuficient de finisate, a făcut completări. Participanții la consfătuire ascultau cu atenție fiecare cuvînt al său, căci părerea lui Philby avea mare preț. Trăgînd din lulea, Dulles îl asculta cu respect pe oaspetele englez. Dispunea de multe informații cu privire la el. Știa că Philby a acumulat experiență încă de pe vremea războiului din Spania, că Franco personal i-a prins de piept Crucea Militară. Dulles cunoștea și legăturile vaste pe care spionul englez le-a avut cu cercurile conducătoare ale Germaniei hitleriste, precum și faptul că pînă la începerea războiului Philby a călătorit cu regularitate la Berlin, unde s-a întîlnit deseori cu Ribbentrop. Philby era un mare specialist, iar în cadrul C.I.A. acest lucru era recunoscut.

Una din cele mai de seamă operații a C.I.A., ascunsă cu grijă în toți cei 17 ani de război rece, s-a terminat pe neașteptate în mod dramatic. Grupul de diversioniști lansați a fost întîmpinat așa cum se cuvine. A fost o adevărată catastrofă, iar sub boltile statului major al C.I.A. s-a instalat doliul. Toate serviciile au fost puse în alertă. Au fost analizate toate ipotezele posibile, legate de eșecul acestei operații pregătite atît de minuțios. Absolut toate, cu excepția uneia singură: Dulles, om cu imaginație, putea să facă orice fel de supoziție, dar faptul că în acea dimineață, în cabinetul său, vizavi de el, stătuse un cadru al serviciului de informații sovietic nu și-l putea imagina nici măcar într-un coșmar.

Kim Philby, agent sovietic, își îndeplinise sarcina curentă primită din partea „Centrului”.

Și iată că ne-a venit și nouă timpul să ne așezăm la masă, avându-l în față pe Kim Philby.

Masa nu e mare și nici lucioasă. Este o masă englezească, în stil clasic, acoperită cu hirtii. Și restul mobilei i se aseamănă, parcă totul a poposit în această locuință moscovită chiar din romanele lui Dickens — mahonul de culoare închisă al bibliotecii, fotoliile ciudate pentru gustul nostru de azi și căminul, ce-i drept, electric. Stăpinul casei se încadrează destul de armonios în această ambianță. E foarte liniștit și domol. Capul său mare, cu păr cărunt, stă așezat pe umeri puternici, iar fața, temerară și aspră, e înmulțată de niște ochi strălucitori, puțin închiși. Când zîmbește, de la coada ochilor spre temple se formează câteva cute, iar fața îi radiază și mai mult. Kim Philby, om cu o soartă deosebită, ne primește pentru prima oară pe noi, doi ziariști sovietici!

În minte avem un milion de întrebări. Care din ele e cea mai importantă, cu ce să începem? Tovarășul Philby citește sfiala de pe fețele noastre.

— S-o luăm de la început, — ne propune el domol — de la gura sobei, cum spun rușii.

Limba engleză pe care o vorbește trădează în persoana lui un om cu o vastă cultură.

S-a născut în orașul indian Ambala și a petrecut primii patru ani ai vieții în India.

— La 1 ianuarie împlinesc vîrsta de 56 de ani — spune tovarășul Philby. Tatăl meu a fost funcționar în cadrul administrației coloniale din India. A fost un om erudit, care posedă cunoștințe din cele mai diverse domenii. Era pasionat de studiul limbilor și al culturii arabe. Cea de a doua soție a lui a fost de origine arabă. Limbile hindi și cele arabe le-am învățat încă în anii copilăriei. Apoi am învățat germana, franceza, spaniola, turca și rusa.

— Dar de ce v-au dat acest nume ciudat — Kim?

— Propriu-zis, numele meu complet are o rezonanță destul de bogată: Harold Adrian Russell Philby. Tatăl meu însă, făcînd

analogie cu eroul lui Kipling, mi-a zis Kim. În felul acesta, numele respectiv mi-a rămas pentru toată viața.

— Ce a mai urmat?

— Apoi întreaga mea familie s-a mutat la Londra. În anul 1929 m-am înscris la Cambridge, la Trinity — unul din cele mai aristocratice colegii. Am învățat bine, am citit mult. Iată, aici începe de fapt povestea mea. Anglia, la fel ca și celelalte țări capitaliste, a trăit în acești ani o criză economică nimicitoare. Țara a fost cuprinsă de șomaj, iar oficiile pentru angajarea forței de muncă erau copleșite de șiruri nesfîrșite de oameni înfometati, ajunși la disperare. Lumea începuse să fie deja amenințată de un pericol mortal — fascismul. Ecourile tuturor acestor evenimente au ajuns și în colegiul nostru. Noi am avut multe dispute. Căutam în cărți răspunsuri la problemele care ne depășeau. Ne străduiam să înțelegem și din viață ce ar putea oferi oamenilor salvarea de asupra și nenorocire.

Pentru viața mea ulterioară, un rol hotărîtor l-au avut călătoriile pe care eu și prietenii mei le-am făcut în timpul vacanțelor de vară în Germania și, mai ales, în Austria. Toate acestea mi-au dezvăluit adevărul despre viață și m-au ajutat să-mi lărgesc imaginea despre lume. Austria era înecată în singele muncitorilor și trăia vremuri deosebit de grele. Eu am înțeles de care parte a baricadei este locul meu. În Anglia am văzut, de asemenea, oameni care căutau adevărul și luptau pentru el. Eu, căutînd în mod stăruitor mijloace pentru a putea deveni util în marea mișcare a contemporaneității, al cărei nume este comunismul, am înțeles să-mi aduc contribuția la această luptă încadrîndu-mă în serviciul de informații sovietic.

— Tovarășe Kim, vă puteți aminti în ce a constatat prima sarcină pe care ați primit-o din partea serviciului de informații sovietic?

— Vai, am fost atît de decepționat la început — spune el rîzînd. Eu îmi imaginam totul într-un fel mult mai romantic. Sarcinile din acea perioadă, după cite mi s-au părut, nu erau prea însemnate, deși ele constituiau o adevărată școală pentru o muncă de mare amploare. Pe atunci dispuneam mai mult de

entuziasm decît de experiență și, în mod firesc, nu mi s-au putut încredința de la început sarcini deosebite.

Tovarășul Philby scoate un pachet de țigări Parlat și împreună, aprindem cîte o țigară.

— M-am obișnuit cu cele tari — ne explică el, apoi, după o scurtă pauză, continuă: În acea vreme făceam ce puteam. Într-o zi am avut fericirea să aflu că am devenit cadru al serviciului de informații sovietic.

— În ce mod ați reușit, tovarășe Kim, să vă angajați în serviciul de spionaj englez?

— Aceasta este o poveste destul de lungă. După absolvirea colegiului Cambridge, am lucrat un timp oarecare la o redacție, iar ulterior am plecat în Spania, în calitate de corresponsent militar al ziarului Times. Era în luna februarie a anului 1937. Lupta împotriva fascismului, care se declanșase pe cîmpurile Spaniei, a cuprins inima fiecărui om cinstit. Pentru mine, ca agent de informații, aceasta a fost o universitate a experienței practice. Învațam arta de a-mi ascunde gîndurile, de a nu mă prezenta drept cel care eram de fapt. În declarațiile publice mă țineam la o anumită rezervă, dar în scris, în articolele mele, în presa expresă și în corespondențele mele. Cei din cadrul secției pentru presă de pe lîngă statul major al lui Franco erau foarte mulțumiți de mine.

Kim Philby privește gînditor la fereastră și parcă clipește din ochi, apoi se întoarce și începe să povestească.

— Pe atunci trăiam în orașul Bilbao. Într-o zi a venit după mine un ofițer din statul major al lui Franco, m-a invitat în masină și m-a dus la o stație de tren. Am coborît într-o stație din apropierea orașului Madrid. Atunci m-am întâlnit cu un ofițer sovietic, care m-a condus la un loc de stat. A fost pentru mine o experiență foarte interesantă. Am fost foarte mulțumit de ceea ce am văzut. Într-o zi am fost chemat la un loc de stat. Am fost foarte mulțumit de ceea ce am văzut. Într-o zi am fost chemat la un loc de stat. Am fost foarte mulțumit de ceea ce am văzut.

M-am întors în Anglia și peste un timp am plecat în calitate de corresponsent al ziarului Times pentru a scrie despre acțiunile militare ale corpului expeditionar englez în Franța.

După Dunkerque în vara anului 1940 m-am întors la Londra. Chiar atunci din însărcinarea serviciului de informații sovietic m-am angajat în cadrul serviciului de spionaj englez. Din 1935 pînă în 1937, tot din însărcinarea Centrului la esen în mai multe rânduri la Berlin unde mă întâlneam cu cîteva capete naționale naziste, inclusiv cu Ribbentrop.

— Poate ne povestiți mai amănunțit tovarășe Kim, despre aceste întâlniri în mod deosebit despre întâlnirile cu Ribbentrop?

— Așa cum v-am mai spus, mă bucuram de reputația de profascist, care era deosebit de favorabilă pentru activitatea ce o desfășuram. Eram membru activ al Asociației de prietenie anglo-germană și, pe cînd Ribbentrop devenea cancelar la Londra, am relăsat cu el în discuție. El devenea cancelar sub Hitler, ministru al afacerilor externe, însă întîlnirile noastre nu s-au întrerupt. De fiecare dată cînd mergeam la Berlin, Ribbentrop mă primea deosebit de cordial. Informațiile pe care le obțineam erau interesante. În trecut fie zis, Ribbentrop era o personalitate extrem de ștearsă și mediocră.

— Și iată-vă deci, tovarășe Kim, în cadrul serviciului de spionaj englez.

— Da, aici începe o perioadă cu totul nouă din viața mea. Cînd Germania fascistă a atacat în mod neașteptat Uniunea Sovietică, Eu am făcut tot ce am putut pentru a ajuta popoarele Angliei, Uniunii Sovietice, Franței și ale altor țări din coaliția antihitleristă în lupta lor pentru înfringerea Germaniei fasciste. În acea perioadă, noi, agenții sovietici, nu aveam alt țel în viață decît acela de a ne aduce contribuția la înfringerea cît mai rapidă a nazismului.

Tovarășul Philby manifesta o vîdită modestie. Așa, de pildă, n-a spus nimic despre contribuția lui nemijlocită în lupta împotriva conspiratorilor fasciști, însă colegii săi ne-au povestit că el a ajutat la depistarea multor spioni germani, lansați atît pe

... în Anglia cită pe acela al Uniunii Sovietice. Tot el a
... date de prezențiale fascistilor de a fi
... de tipul de tărâșcă de lapte. Informațiile
... de viață din rândul oame-

... activitatea din
neavoastră în cadrul serviciului de spionaj englez ?

— Eu am luat-o în sus, pe scara ierarhiei serviciului, și
după un an de zile eram deja locțiitor al uneia din secțiile lui
MI-6.

— Ce înseamnă MI-6 ?

— În Anglia există două servicii. Sub denumirea codificată
de MI-5 se ascunde contraspionajul, iar MI-6 este, propriu-zis
serviciul secret de informații.

— Presa din Occident a explicat ascensiunea dumneavoastră
rapidă prin unele calități foarte rar întâlnite — trăgeați cu
armamentul cel mai bine dintre toți, v-ați remarcat printr-o
mare rezistență și, ceea ce este de asemenea important, dispu-
neați de un farmec personal deosebit, prin care reușeați să atra-
geți oamenii. Sunt adevărate toate acestea ?

— Vedeți, mie îmi este greu să judec toate aceste lucruri.
Însă treburile au mers bine, deși nu totul a fost chiar așa de
simplu. MI-6 este un serviciu foarte important, fiind legat de
de legătură de la „Centru” fiind însoțită de un mare risc.

... în anul 1944 când am fost numit în calitate
... pentru a lua cunoștință de lucrurile care se petreceau
... în Uniunea Sovietică. Tot ce prezenta interes pentru serviciul de
informații sovietic, tot ceea ce era important pentru întărirea
securității lagărului socialist era trimis fără întârziere la Mos-
cova. Kim Philby trebuia să muncească zi și noapte.
— Lui James Bond i-a fost mai ușor — spune el rîzînd.
Ce frumos e în romanele vechiului meu prieten Ian Fleming !
Bond n-avea alte griji decît chefurile și intrigile amoroase.
— L-ați cunoscut pe Fleming ?
— Firește ! Și el a lucrat în cadrul serviciului secret, a
fost locțiitorul directorului spionajului maritim militar. În ca-
dru spionajului a lucrat și Graham Greene, de asemenea un
fost coleg al meu. Astăzi el este într-adevăr un scriitor mare
și se bucură de mult respect.

care o aveai urma ca, în mod inevitabil să vă ridicați în fran-
tea întregului serviciu secret. Sunt adevărate toate acestea ?

— Eu făceam fața obligărilor de serviciu și ca atare șefii
mei erau mulțumiți de mine. În anul 1946 am fost decorat cu
Ordinul Imperiului Britanic.

Kim Philby amintește apoi de perioada turcă. La începutul
verii anului 1947, în calitate de rezident al serviciului secret
britanic și sub acoperirea de diplomat a fost trimis la Istanbul.

În acest oraș, dată fiind apropierea lui de Uniunea Sovie-
tică și de alte țări socialiste, serviciile de spionaj ale țărilor oc-
cidentale concentraseră pe atunci cele mai bune forțe ale lor.
Pentru serviciile de spionaj Istanbulul devenise centrul războiu-
lui rece.

Kim Philby a desfășurat o activitate febrilă și, deseori, pe
baza însărcinărilor venite de la Londra privind organizarea a
tot felul de „acțiuni”, se deplasa în direcția frontierei dintre
Turcia și Uniunea Sovietică, în raionul Ararat. Oamenii săi
aveau sarcina de a supraveghea vasele care treceau prin Bosfor.
În Istanbul, „orașul celor 500 de moschei”, se puneau la cale o
sumedenie de complicate intrigi și comploturi. Prin munile lui
Kim Philby trecea un uriaș torrent din cele mai prețioase in-
formații despre activitatea pe care serviciile de spionaj anglo-
americane o desfășurau, de pe teritoriul Turciei, împotriva
Uniunii Sovietice. Tot ce prezenta interes pentru serviciul de
informații sovietic, tot ceea ce era important pentru întărirea
securității lagărului socialist era trimis fără întârziere la Mos-
cova. Kim Philby trebuia să muncească zi și noapte.

— Lui James Bond i-a fost mai ușor — spune el rîzînd.
Ce frumos e în romanele vechiului meu prieten Ian Fleming !
Bond n-avea alte griji decît chefurile și intrigile amoroase.

— L-ați cunoscut pe Fleming ?

— Firește ! Și el a lucrat în cadrul serviciului secret, a
fost locțiitorul directorului spionajului maritim militar. În ca-
dru spionajului a lucrat și Graham Greene, de asemenea un
fost coleg al meu. Astăzi el este într-adevăr un scriitor mare
și se bucură de mult respect.

Kan Paddy ne îndreapă privirea spre una din etajere. Expresia confuziei e editată în chipul lui Greene.

— Totuși e Kim pentru că a venit vorba de soluții poate
te va ajuta pe tine și dur nea noastră dătare?

— Aceasta este o întrebare dificilă — ne spune el. Sunt
vot să citez foarte multe nume. E vorba de Dickens și Tolst
Dostoevski și Balzac, Turgheniev și Cehov. Dintre scriitorii
ce mi plac, mai ales, mi place Steinbeck. Totu
ce, ce aș vrea să vă recomand este de nouăzeci și șapte. Sunt
multe cărți pe care le-am strins de-a lungul
timpului și care sunt acum la Moscova.

— Dacă nu aveți nimic împotriva, vă las pe mine să

I have been thinking of you very much lately
and wondering how you are getting on.
I hope you are well and happy.
I am still the same old me.
I have been thinking of you very much lately
and wondering how you are getting on.
I hope you are well and happy.
I am still the same old me.

[illegible]

Următorul este Hilms. Ma străduiesc ca între noi să se stabilească cele mai bune relații. Cu acest om se muncește ușor, deși din fire este reținut. Desigur Hilms nu va inventa praf de pușcă, căci nu e generalul Walter Bedell Smith, care a deținut o oarecare perioadă postul de director al C.I.A. Este mai mult politician decât specialist în atribuțiunile sale. După cum mi spunea unul din funcționarii F.B.I. Hilms este legat de o anumită grupare politică influentă care l-a împins în față tot timpul.

În cel prive te pe Hoover - acesta este un contraspion de
tutela faimă care conduce un apa at de represive (vezi 11)
carele unde nime si Hoover avas unora un caracter fust
cunos si se rezista la anal. a a imachia de tana ale spri
ajula sovietic. Acesta eia disoluta de te si creante (trav
sul Kim se reține cu greu de la un zimbet).

Cel care a produs asupra mea o impresie de neșters —
Franklin Roosevelt, fostul președinte, a fost agent al Cominternului!

— În acești ani îndelungați ați mai vizitat și alte țări în afară de cele pe care le-ați enumerat ?

— Nu le-am numărat în mod special, însă cred că am fost

EXTRASE DIN CARTEA
„CEL DE-AL TREILEA OM”

de E. M. COCKRIDGE

Traducere din limba engleza de
locotenent IOAN ROTAR

PAGINA TREZESCE

... la Cambridge, fiind admis la colegiul
...
...
...
...
...

la Cambridge, fiind admis la colegiul

ani, era blond, subțirel și palid

lucind și de încurent în noile condiții în

Kim Philby s-a născut la 31 decembrie 1911, la Ambala în provincia Punjab din India unde tatăl său deținea funcția de ajutor al comisarului general englez. Era singurul băiat din familie. În cele două copii rezidat în urma căsătoriei lui St. John Philby cu Dora Johnston, fiica unui inginer din departamentul indian al lucrărilor publice.

St. John Philby, tatăl lui Kim, caracterizat ca un adevărat excentric englez, a fost un erudit strălucit, ocupând diferite funcții în administrația colonială, ofițer de rezervă în armata britanică, membru al Parlamentului, expert în problemele Chinei, autor al unor cărți de călătorie. Pe la patruzeci de ani s-a căsătorit cu Dora Johnston, fiica unui inginer. Căsătoria a rezultat în nașterea lui Kim. Ambala era din acele orașe în care se trăiește în stilul unei mici provincii.

Kim a fost un copil curios, plin de viață, care a călătorit mult cu tatăl său în diferite părți ale Indiei. Tatăl său a fost un om foarte interesant, care a avut o mare influență asupra lui Kim. Kim a fost un copil foarte inteligent, care a învățat foarte repede. El a fost un copil foarte curios, care a călătorit mult cu tatăl său în diferite părți ale Indiei. Tatăl său a fost un om foarte interesant, care a avut o mare influență asupra lui Kim. Kim a fost un copil foarte inteligent, care a învățat foarte repede. El a fost un copil foarte curios, care a călătorit mult cu tatăl său în diferite părți ale Indiei. Tatăl său a fost un om foarte interesant, care a avut o mare influență asupra lui Kim.

Kim a fost un copil foarte curios, care a călătorit mult cu tatăl său în diferite părți ale Indiei. Tatăl său a fost un om foarte interesant, care a avut o mare influență asupra lui Kim. Kim a fost un copil foarte inteligent, care a învățat foarte repede. El a fost un copil foarte curios, care a călătorit mult cu tatăl său în diferite părți ale Indiei. Tatăl său a fost un om foarte interesant, care a avut o mare influență asupra lui Kim. Kim a fost un copil foarte inteligent, care a învățat foarte repede. El a fost un copil foarte curios, care a călătorit mult cu tatăl său în diferite părți ale Indiei. Tatăl său a fost un om foarte interesant, care a avut o mare influență asupra lui Kim.

nea directorul școlii, cel mai strălucit elev pe care l-a avut în cei patruzeci de ani de învățământ. În 1904 a câștigat o bursă la Trinity College și a devenit unul dintre cei mai străluciți studenți ai Cambridge-ului. Mai târziu a studiat limbile clasice și a trecut cu succes examenele iar la limbile moderne a obținut premiul întâi. A fost îndemnat de profesorii săi să se dedice carierei academice, însă a refuzat. Examenul pentru serviciul colonial civil l-a trecut cu distincție, devenind astfel, la douăzeci și trei de ani, ajutorul comisarului regal de la Jhelum apoi de la Rawalpindi. În 1910, la douăzeci și cinci de ani, s-a căsătorit cu Dora Johnston iar în anul Anului nou 1912 pe când St. John Philby era comisar regal adjunct la Ambala, s-a născut fiul său Harold (Kim).

St. John Philby s-a dovedit un administrator excentric, care nu era agitat nici de superrații și nici de abuzuri. Ce l-a apăsă din statură fizică îl completa prin caracterul său: o tălășă mințată afectată, prin aroganță și încredere în sine. Tatăl lui Kim a fost un om foarte interesant, care a avut o mare influență asupra lui Kim. Kim a fost un copil foarte curios, care a călătorit mult cu tatăl său în diferite părți ale Indiei. Tatăl său a fost un om foarte interesant, care a avut o mare influență asupra lui Kim.

În 1916 St. John Philby a fost numit în funcția de comisar regal adjunct la Bagdad, o funcție foarte mare în serviciul de informații, iar un an mai târziu a fost trimis într-o misiune specială la Ibn Saud, sultanul de Nejd și conducătorul sectei puritane a lui Wahabis.

Guvernul englez, care ducea o politică cu două ascuțituri față de arabi, i-a oferit lui Hussein, șeriful Meccai, recunoașterea sa ca rege al Hejaz-ului, făcându-l în mod virtual șef al națiunilor arabe. În schimb, Hussein urma să conducă o răscoală împotriva turcilor, care se alinaseră cu germanii. În același timp, Philby a fost însărcinat să-l câștige pe Ibn Saud de partea engle-

...pronunțându-se că și nu Hussein va fi stăpînul peste toată Arabia. Bineînțeles dacă acesta va ridica armele împotriva turcilor.

Philby a reușit să-l cîștige prietenia lui Ibn Saud, dar cu plotul englezilor, pe care Philby l-a atribuit mai târziu lui Lawrence. Philby a fost în relații foarte bune între Hussein și Ibn Saud. El a fost pe la Hussein și pe la Ibn Saud, care a fost forțat să abandoneze planurile sale de a se alătura turcilor în lupta împotriva englezilor.

Philby a fost în relații foarte bune cu Hussein și Ibn Saud. El a fost pe la Hussein și pe la Ibn Saud, care a fost forțat să abandoneze planurile sale de a se alătura turcilor în lupta împotriva englezilor.

Philby a fost în relații foarte bune cu Hussein și Ibn Saud. El a fost pe la Hussein și pe la Ibn Saud, care a fost forțat să abandoneze planurile sale de a se alătura turcilor în lupta împotriva englezilor.

celor mai bune convingeri ale sale. El a adus servicii mult mai mari țării lui decît prealăudatul T.E. Lawrence, un spion îneficace și un complotist prost, iar crearea Arabiei Saudite a fost în mare măsură opera lui Philby.

În 1925, dîndu-și demisia din serviciul Angliei și devenind un agent secret britanic, Philby a fost implicat în toate acțiunile care au avut loc în peninsula arabă. A găsit, de asemenea, un loc în planurile britanice de a se alătura turcilor în lupta împotriva englezilor.

deșertul Rub al Khal, în 1932

Philby a fost în relații foarte bune cu Hussein și Ibn Saud. El a fost pe la Hussein și pe la Ibn Saud, care a fost forțat să abandoneze planurile sale de a se alătura turcilor în lupta împotriva englezilor. Philby a fost în relații foarte bune cu Hussein și Ibn Saud. El a fost pe la Hussein și pe la Ibn Saud, care a fost forțat să abandoneze planurile sale de a se alătura turcilor în lupta împotriva englezilor.

directorul administrativ al companiei de comerț Sharqiech din Jidda, care controla o bună parte a comerțului. Arabiei Saudite și Europa. Se spune că aceasta era firma prin care Ibn Saud cumpăra armamentul.

În 1920, îmbrățișînd creștinismul musulman și-a convins soția să-l abandoneze și să-l urmeze în Arabia. Una dintre surorile sale era o sclavă dragă, numită Umferbad, cumpărată din piața de sclavi de la Taif și cu care a avut cîțiva copii. Neve, a lui, a fost cea mai bună rudă a regelui Saud, care s-a născut în anul 1913 și nu era încă pe zece ani. În 1965, cînd Philby a făcut o vizită în Arabia Saudita, regele Faisal l-a prezentat la o recepție la palatul de la Riyadh pe vărul său pe fiul lui Philby, Faris Philby, în vîrstă de douăzeci de ani, care era un tânăr deosebit de inteligent și curajos. Kim l-a cunoscut pe Faris Philby cînd era copil.

În tinerețea sa, în decursul anilor petrecuți la Cambridge, apoi în Austria, Germania și Spania, Kim Philby și-a văzut foarte rareori tatăl. Mamă-sa și surorile sale l-au vizitat pe Philby oare din cînd în cînd în Arabia, iar el a făcut cîteva călătorii în Londra, dar, în cursul ultimei vizite făcute în Anglia, chiar înainte de război, după ce a candidat ca „pacifist” în alegerile locale din Kent și a fost învins, a avut neplăceri cu serviciul de securitate, care îi interceptase cîteva scrisori unde își exprimase sentimentele pronaziste. După război, în timp ce lucra în serviciul secret de informații, Kim și-a petrecut cîteva concedii la tatăl său, în Arabia, așa cum făcuseră mama și surorile sale. Bătrînul Philby, bogat și ospitalier ca un arab, era o gazdă generoasă.

O legătură mai strînsă între tată și fiu s-a dezvoltat în perioada aceasta. După fiecare vizită făcută tatălui său la ferma de la Jidda și în casa din Riyadh, aproape un palat, transformată în muzeu particular, Kim mărturisea însă prietenilor că încă îi mai era frică de tatăl său. Totuși, el nutrea o mare admirație pentru mintea schipitoare a bătrînului și pentru realizările sale excepționale.

a murit în brațele fiului său, în urma unui atac de cord, fiind în vîrstă de şaptezeci şi şase de ani.

La începutul deceniului al patrulea, Kim Philby, studentul timid din anul I de la Cambridge, a început să participe la întrunirile cercurilor de stînga de la colegiul Trinity, unde dominau discuțiile politice, însă sentimentele sale socialiste erau moderate. Mai târziu a intrat în clubul laburist, dar n-a vorbit niciodată la sediul clubului și nu dovedea prin nimic că ar fi moștenit strălucirea tatălui său. A terminat facultatea la sfîrșitul semestrului de vară din 1953, obținînd titlul de licențiat în arte.

[illegible]

Fostul etonian a anunțat, tare și ferm, chiar din ziua sosirii lui că e narvisti, că ura le purta societate capitalistă, căcalurile pe care aceasta le reprezintă, că e homosexual și că nu se sfiește să declare acest lucru.

În câteva săptămâni Guy Burgess a devenit cîntărețul fer-

Guy Burgess putea să sucească capul oricărei femei și să o ducă la el în pat, însă pe el nu-l interesau femeile. Promisiunile de a deveni un mare scriitor erau doar un mijloc de a câștiga puțin timp pentru studiu, învăța ușor și prindea repede. Zilele petrecute la Cambridge au fost doar un șuvoi de vin și băutură, el fiind cel mai mare și mai teribil băutor

din toată universitatea, dar cu toate acestea, cînd a absolvit, a părăsit Cambridge-ul cu o licență în istorie.

Profesorul său sir George Trevelyan a declarat că Guy Burgess a fost cel mai strălucit student al său din facultatea de istorie și a încercat să-l determine să urmeze în continuare cursurile pentru a deveni profesor la colegiu. Dar pe Guy nu-l interesa cariera academică.

După cum a spus Cyril Connolly, în vremea aceea ziarist la New Statesman, Guy era înclinat spre aventuri mai mari, „un făuritor de politică secretă, un vrăjitor financiar, un viitor redactor, cel puțin al ziarului Time”.

Datorită talentelor sale strălucite, a fost ales în societatea cunoscută sub numele de „Apostoli”, acea elită exclusivă din Cambridge, ai cărei membri își dădeau, mai tîrziu în viață, prîjin reciproc. Apartenența la elita „Apostolilor” și vechea cravată etoniană i-au servit lui Guy cînd și-a început cariera de tra-

Faptul că acest personaj fascinant s-a împrietenit cu li-niștitul și retrasul Philby trebuie să fi parut nepotrivit admiratorilor săi. Apropierea însă s-a făcut din partea lui Kim, nu din partea lui Guy.

Mulți ani mai tîrziu, s-a spus în câteva ziare că în prietenia lor existat și o oarecare atracție homosexuală. Acest lucru e extrem de indolenț. L-am cunoscut pe Kim Philby cînd era foarte tânăr și nu am observat nimic din ceea ce s-a scris mai tîrziu. Din contră, Kim a avut cîteva prieteni de același sex, dar nu pe Kim.

Kim era altul. Așa cum voi

...ist, în deceniul al patrulea, Spring-
...r recrutator pentru Anglia al Biroului I.N.O. din
...ternului

...n strălucitul Guy Burgess un complice pro-
...a îndoieți că Bu... apă ce va părăsi Cam-

bridge-ul se va aranja într-un loc care ar putea folosi organizației. Cu timpul această prietenie ciudată a devenit o colaborare strinsă, iar investițiile lui Philby au început să aducă profit.

Un an după apariția spectaculoasă a lui Burgess la Trinity College, soarta l-a trimis la Cambridge și pe cel de-al treilea membru al victorioasei trezări de spioni.

Era o fire deosebită de Burgess, cum era și de Philby, de o înălțime fel avea exact calitățile care completau perfect. Pagina treia.

Donald David Maclean s-a născut în 1913 fiind cu doi ani mai tânăr ca Burgess și cu un an mai tânăr ca Philby. Absolvent al școlii la Grimsby din Norfolk s-a mutat la Trinity Hall, un colegiu al Universității din Cambridge, unde a devenit discipol al lui Burgess. Era un tânăr de mare înălțime, cu părul negru, cu ochi albaștri și un zâmbet larg — un băiat bun dintr-o familie respectabilă, deși neconformistă, un băiat crescut de o mamă care-l îndruma la nebunie și îndrumat de un tată blind.

Donald Maclean senior a fost un politician respectat, un liberal tipic, iar în anul în care primul său născut sosise la Cambridge, el era numit ministru în guvernul național al lui Ramsay MacDonald. Având o asemenea origine socială, Donald Maclean junior era cel mai neobișnuit recrut din grup. În câteva luni, după ce se alăturase grupului, el devenise unul dintre cei mai de încredere de pe care nu mai există întoarcere.

Intr-adevăr, Donald Maclean a devenit figura tragică din istoria celor trei oameni care au constituit unul dintre cele mai eficiente cercuri de spioni ai Moscovei.

Maclean s-a născut într-o familie liberală, influențată de tradiția gladstoniană a liberalismului și din principii presbiterianismului. Tatăl lui Donald, avocat, a intrat în 1903 în Camera Comunelor ca deputat al Bath-ului, după ce mai înainte fusese învins în trei alegeri. Era un om devotat familiei și bunăstării altora, iar interesul său se concentra asupra Camera Comunelor a citorva legi prin care s-au pus bazele as-

gurărilor de stat și ajutorului pe care-l dă statul populației pensii de bătrânețe, fonduri pentru școli, comitee pentru protecția muncii și a salarilor. Se bucura de mult respect din partea ambelor părți din Camera Comunelor și a progresat pe scara carierei sale. În 1913 a fost ales președinte al unui comitee, în 1914 a devenit speaker adjunct, în 1915 a fost numit membru al Consiliului Privat, iar un an mai târziu a primit titlul de cavaler. În 1916, când coaliția lui Lloyd George a câștigat rîndurile liberalilor, sir Donald Maclean a trecut de partea lui Asquith și a devenit conducător al liberalilor independenți, al căror număr a scăzut ulterior la numai douăzeci și nouă de deputați. Cu un an înainte de a muri, a intrat în guvernul Ramsay MacDonald — Baldwin ca ministru al învățămîntului, avînd un loc în cabinet.

Moartea neașteptată în 1932 a tatălui său l-a afectat profund pe Donald Maclean junior. Acesta și-a îngropat durerea în studiu, iar în 1932 a ieșit pe locul doi în prima parte a examenelor pentru limbă modernă. El a fost foarte încet atras în cercul lui Gail Burgin, pe care-l întâlnea citeodată în apartamentul lui Philby.

Așa a luat naștere „Pagina treime” care, o dată formată, s-a transformat în cea mai periculoasă conspirație a istoriei postbelice.

Donald Maclean.

EMISAR COMUNIST LA VIENNA

Kim Philby a sosit la Viena în vara anului 1933. Nu era decât la vârsta de paisăzece ani. În septembrie 1930, cu puțin înainte de împlinirea vârstei de nouăsprezece ani, tatăl său îi trimisese din Anglia o sumă de bani, din care Kim și-a cumpărat o motocicletă, de ocazie pentru a face excursii pe continent în timpul vacanțelor. Astfel, în anii 1931 și 1932 și-a petrecut câteva vacanțe în Franța, Germania și Austria, semnificativ fiind faptul că alegea țările în care aveau loc agitații politice. El nu vizita aceste țări ca simplu turist, ci le spunea prietenilor că se duce să studieze condițiile politice „din țările coapte pentru revoluție”.

Vacanța de vară din anul 1932 și-a petrecut-o la Berlin, unde a fost martor la alegerile care au urmat după ce von Papen fusese numit cancelar al Reichului. Toată vara au avut loc lupte de stradă între comuniști și naști, precum și certuri și evenimente singeroase la întririle și mtingurile politice sparte. După ce au fost permise din nou să poarte cămășile lor cafenii. În alegerile din iulie, naștii au cștigat două sute treizeci de locuri mai multe decât comuniștii. Comuniștii au obținut optzeci și nouă de locuri.

Philby s-a întors din Germania cu o rană adâncă în frunte. El a explicat că un nazist din echipele de șoc l-a lovit cu o bară de oțel, la un miting electoral, în timpul unei busculade.

Nu mai putând face față situației create, în martie 1933, Dollfuss a suspendat constituția și a instaurat dictatura. A amnat lucrările parlamentului și pentru o perioadă nelimitată, a interzis mișcările pentru grevele și demonstrațiile și a ciuntit libertatea de presă.

În 1934, în fața inarmatei, guvernul s-a spărsat pe fiecele și a rămas după modelul lui Mussolini. Mișcările social-democraților au rămas fără efect. La 1 Aprilie, Führerul a declarat în mod secret că el și Hitler vor fi în fruntea unei mișcări de un popor.

Comunistii, foarte puțini numeric și fără a fi reprezentate printre muncitori și în cadrul Ligii Apărării Republicane.

Dollfuss, care cu câteva luni mai înainte scăpase de o încercare de asasinat din partea nazistilor, se temea ca nu cumva social democrații să proclame o grevă generală și să încerce să pună mâna pe putere în scopul de a restaura regimul parlamentar. Conducătorii socialiști, la rândul lor, se temeau de agitația crescândă în favoarea Anschlussului din interiorul Heimwehrului și printre membrii partidului lui Dollfuss și care putea duce la o rebeliune nazistă. Dollfuss, care plănuia să instaureze un regim asemănător celui al lui Mussolini, a lovit primul. La începutul lunii februarie 1934, el a trecut la dezarmarea Ligii Apărării Republicane, la ocuparea sedilor organizațiilor socialiste, la dăruirea prunariilor și prefecturilor social-democrați și la trecerea sindicatelor sub controlul statului.

În zorii zilei de 12 februarie 1934, poliția și Heimwehrul și-au început raidurile. Majoritatea conducătorilor Comitetului Central al Partidului Social-Democrat au fost uciși sau răniți. În aceeași zi, la Viena, Austria Republicană a fost învinsă. În ziua următoare, la Viena, armata a subordonat Vienei, unde muncitorii și membrii Ligii Apărării Republicane au fost uciși sau răniți. În ziua următoare, la Viena, armata a subordonat Vienei, unde muncitorii și membrii Ligii Apărării Republicane au fost uciși sau răniți.

gunoi, căruțe și mobilă. Ei își plasaseră puținele puști-mitrăleere la ferestrele blocurilor, având nevestele și copiii înghesuți prin încăperi dosnice sau prin bucătări, timp de trei zile luptând cu disperare și fără nici o speranță. Muncitorii de la termocentrală, de la uzinele de gaz și de la alte servicii publice au plecat să lupte alături de tovarășii lor. Strazile erau puse cu excepția camioanelor ce treceau în mare viteză transportând oameni Heimwehrului, majoritatea beți, care trăgeau ca nebunii în ferestrele caselor și în vitrinele magazinelor.

A treia zi, din clădirile rulate au început să iasă luptătorii cu brațele ridicate deasupra capului, cu nevestele plângând și cu copiii cuprinși de groază. În amărăciunea lor, blestemau nu numai poliția și pe cel din Heimwehr, care-i duceau acum la închisoare sau în lagărele de detenție constituite în mare grabă, dar și pe conducătorii socialiști, despre care spuneau că-i trădau.

Cînd s-au terminat luptele, guvernul a anunțat că o sută doi oameni din armată, poliție și Heimwehr și o sută treizeci de rebeli fuseseră uciși, iar trei sute treizeci și nouă erau răniți. Dar dacă cifrele ce indicau pierderile guvernului puteau să fie aproximativ reale, cele care priveau morții și răniții din rîndul muncitorilor vienezi erau cu totul ridicole. Eric Gedy, corespondentul ziarului Daily Telegraph, fost martor al luptelor, afirma că, după o estimare făcută cu aproximație, au fost omorâți o mie cinci sute de muncitori și de membri ai Ligii Apărării Republicane, iar cinci mii au fost serios răniți, mai ales de obuze și șrapnele, pe timpul bombardamentelor de artilerie. El arăta că numai în Goethe Hof, lângă unul din cele zece blocuri bombardate de obuze, a văzut cadavrele a cincizeci de bărbați, femei și copii, scoase în stradă după ce încetase lupta.

Cîteva sute de membri ai Ligii, hotărîți să lupte pînă la capăt, au intrat în canale. Au rămas acolo cîteva zile, fără mîncare și fără apă de băut, pînă cînd, vînați ca șobolani, s-au predat. Kim Philby s-a alăturat unei astfel de unități, formată în majoritate din comuniști, care se ascunseseră în canalele suburbiei Floridsdorf. Într-o noapte s-a furișat afară, s-a dus la

nu făceau un secret din simpatiile lor, transmitind în țară știri care denunțau regimul lui Dollfuss și-l blămau ca face jocul lui Hitler.

Au fost de asemenea în contacte personale cu scriitorii de cunoscută renumă, cum erau Karl Philby și cum am aflat că el era de fapt un agent dublu, pe lângă aceea a vieții sale literare, fiind în contact cu serviciile pentru cele interne, plate mulți ani mai târziu.

Îmi petrecusem copilăria și tinerețea la Viena, unde tatăl meu era reprezentantul unei firme textile din Manchester, Redaway et Co. Când am terminat Universitatea din Viena, urmăsese „rerum politicarum“, am devenit reporter al unui ziar de seară, iar apoi m-am transferat la un ziar de dimineață. Acest ziar nu era nici proprietatea Partidului Social Democrat și nici nu era controlat de către acest partid, ci-i sprijinea linia politică generală, așa cum Daily Herald și Daily Mirror sprijină politica lab

mentar al ziarului și, în cele din urmă, la vârsta de douăzeci și cinci de ani, când ziarul a fost interzis iar corpul redacțional arestat. Am fost arestat și deținut împreună cu mulți alți politicieni și colegi de la redacție.

Comparată cu experiența mea de mai târziu, când am fost deținut al Gestapoului la Dachau și Buchenwald, detenția din lagărul de la Wollersdorf a fost o vacanță. Detenția a durat numai o săptămână sau două, deoarece nu aveau dovezi că aș fi desfășurat vreo activitate revoluționară, dar după eliberare am aflat că-mi pierdusem slujba, deoarece toate ziarele socialiste și liberale fuseseră suprimate. Totuși, curând am găsit de lucru ca redactor la o firmă mică, care edita cărți de artă și pentru care mai lucrasem, ocazional, și înainte.

O dată cu prăbușirea Partidului Social Democrat, conducătorii lui, cu câteva excepții, au fost dispuși să lăseze în libertate foștii membri de partid. Într-o zi, când am fost eliberat, Otto Bauer, fost lider al partidului, a venit să mă viziteze. Căzuse în prizonieratul lui și el, dar excepția era Jolanda, care fusese eliberată de către Republica și unul d

tre cei care ocupau primele banci în parlament. Bauer a reușit să fugă în Cehoslovacia, deghizat în halatul unui muncitor și cu un pașaport fals pe care Wenzel Jaksch, conducătorul socialiştilor sudeti, i-l adusese în timpul luptelor Deutsch-ranit la fața, a scăpat de asemenea fugind peste frontiera cehă. La Bruno ei au înființat un „birou în exil“ al Partidului Social Democrat și timp de patru ani, Bauer a condus activitatea clandestină din Austria, încercând să unească diferiți grupuri de rezistență.

Primul grup care a stabilit legături cu „biroul în exil“ al lui Bauer a fost organizat de câțiva membri ai redacției Arbeiterzeitungului, care până la puci fusese ziarul oficial al partidului. Între grupurile formate de conducătorii mai tineri ai partidului, cel mai mare fusese organizat sub numele de „Socialiști revoluționari“ și era condus de Karl Hans Sailer și de sindicatul Manfred Ackerman.

Biroul firmei mele devenise și el un centru al socialiștilor revoluționari. Alt centru, mult mai important, era la câteva cartale mai sus, în Horlgasse, și era condus de o tinăra curatoasă, dr. Mitzi Jehoda. Împreună cu alte câteva persoane, eu depuneam sarcinile secretariatului clandestin al Partidului Social Democrat. Eram revoluționar și aveam legătură permanentă cu „biroul în exil“ al lui Bauer.

Kim Philby și-a oferit serviciile sale secretariatului și aproape imediat i-au și fost primite, mai ales că, având pașaport britanic, putea călători în Cehoslovacia și înapoi, fără să aibă prea multe greutăți.

Ajutorul lui Philby s-a dovedit a fi de neprețuit, dar, curând, au apărut îndoieli în legătură cu loialitatea sa. Comunismul, care încercau prin toate metodele să se infiltreze și să preia grupurile socialiste, reușiseră să atragă Liga Studenților și încă câteva grupuri clandestine, după cum au atras de partea lor și rămășițele Ligii Apărării Republicane.

Într-o zi, Philby a venit la mine cu vestea că el poate să facă rost de o casă sigură pentru ședințele comitetului central.

Stap na casei, care era o englezoaică cu numele Mary (numele ei real fiind Muriel Gardiner), venise la Viena în 1927, ca studentă la medicină și fusese soția unui american bogat, de care divorțase. Avea o mulțime de bani, o vilă în Pădurea Venețiană, un mare apartament în Rummelhardt Gasse și un pied-a-terre în Lammgasse, lângă Universitate, simpatule ei socialiste fiind într-un fel, în contradicție cu luxul în care trăia.

Pentru ședințele ilegale ne-a pus la dispoziție apartamentele, iar șopronnele din grădina vilei au fost foarte curînd pline cu maldăre de zăre și manifeste clandestine.

Era o femeie bună și curajoasă, și deseori insistă să plătească ea cheltuielile de deplasare ce nu puteau fi decontate de comitetul central.

Kim Philby pretindea că el era acela care o înrolase pe Muriel Gardiner în activitatea noastră. Privind înapoi, după mai mult de treizeci de ani, pot presupune că Kim Philby avea motive întemeiate pentru a apare ca intermediar. De asemenea, aflasem deja pe atunci că, în timp ce ajuta grupurile socialiste, el avea legături cu adversarii noștri, organizațiile comuniste.

Într-o zi, Kim a apărut în biroul meu cu un tânăr, pe care l-a prezentat ca fiind Bernhard Suchy. Pe vremea aceea se făceau încercări lipsite de succes de a se ajunge la o înțelegere cu comuniștii, deoarece doream să încheiem un front comun împotriva dictaturii fasciste. Eu am jucat un rol neînsemnat în aceste negocieri, dar curînd mi-am dat seama că comuniștii urmăreau preluarea întregii noastre organizații, fapt care n-a scăpat comitetului central. Într-o zi, Kim și Bernhard Suchy au venit la mine și mi-au spus că au fost în discuții cu un reprezentant al comuniștilor, un bărbat înalt, cu ochi albaștri și păr negru, care se ocupa ostentativ de probarele de încălzire a orașului. Kim și Bernhard au spus că au fost în discuții cu un reprezentant al comuniștilor, un bărbat înalt, cu ochi albaștri și păr negru, care se ocupa ostentativ de probarele de încălzire a orașului. Kim și Bernhard au spus că au fost în discuții cu un reprezentant al comuniștilor, un bărbat înalt, cu ochi albaștri și păr negru, care se ocupa ostentativ de probarele de încălzire a orașului.

sului de manifeste pentru a fi distribuite grupurilor locale Philby, Suchy și Zucker ne-au propus să între și ei în organizația noastră, făcînd astfel o încercare stângace de a ne „înghiți”.

Pînă atunci îl admirasem mult pe Kim Philby. „Iată un tânăr englez hotărît să riște mult ca să sprijine mișcarea de eliberare dintr-o țară mică și care nu prezenta un mare interes pentru el”, îmi spuneam. Dovedise că-i curajos cînd s-a alăturat luptătorilor din canale, în timpul evenimentelor din februarie, împărțîndu-se calvarul acestora și salvase cîțiva dintre ei, iar ulterior a continuat să ne facă un serviciu, fiind curierul nostru.

Am început să nu mai am încredere în Philby cînd mi-a apărut ca intermediar al comuniștilor și cînd mi-a spus că poate să facă rost de toți banii de care aveam noi nevoie pentru activitatea noastră. A adăugat că are legături strînse cu consulul sovietic, Ivan Vorobiev, și cu Vladimir Alexeievici Antonov-Ovsienko, un emisar misterios sosit la Viena după puci, și care era în mod sigur agent. Bani pe care ni-i oferea Philby puteau proveni numai de la ruși, și ultimul lucru pe care eu și prietenii mei l-ar fi dorit era să acceptăm ajutorul financiar al Moscovei. Lui Philby i s-a spus pe șleau că noi nu mai vrem să avem de-a face cu el și cu prietenii lui.

În vara anului 1934, Kim Philby trebuie să se fi compromis, deoarece a părăsit în mare grabă Viena, fiind avertizat de pericol de către prietenii săi.

Din 1936, am intrat în legătură cu reprezentanții serviciilor secrete britanice, atașați legăției engleze de la Viena. Ca mulți alți prieteni de-ai mei, am fost arestat curînd după Anschluss și dus în lagărul de concentrare de la Dachau, iar apoi la Buchenwald. Am fost eliberat în urma intervenției făcute de guvernul englez cu puțin înainte de izbucnirea războiului, în 1939. Mulți dintre prietenii mei n-au fost așa de norocoși și au pierit în celulele de tortură, iar alții, așa cum s-a întimplat cu Otto Krensky, dr. Otto Tschadek, Karl Maisel și Karl Czernetz, au

deveneră în membru al parlamentului după ce Austria s-a
reintegrat în democrație în 1955.
În 1956, Kim Philby a căpătat
citizenship britanic și a devenit „al treilea
personaj”.

Într-un anumit fel, el devenise deja de atunci „al treilea
Cim”, reținut, deși nu era, de către serviciile de securitate
deosebită de cea a unui om obișnuit.

ASOCIAȚIA DE PRIETENIE ANGLO-GERMANĂ

Kim Philby s-a întors la Londra cu o soție vieneză la afir-
marea că în 1974. Într-un timp abia adevărat, el a devenit
unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai serviciilor de
securitate britanice. El a devenit un agent de informații
de încredere și a devenit un agent de informații de încredere.

Acesta a fost un timp în care el a devenit un agent de informații
de încredere și a devenit un agent de informații de încredere.
El a devenit un agent de informații de încredere și a devenit
un agent de informații de încredere. El a devenit un agent de
informații de încredere și a devenit un agent de informații de
încredere.

El a devenit un agent de informații de încredere și a devenit
un agent de informații de încredere. El a devenit un agent de
informații de încredere și a devenit un agent de informații de
încredere. El a devenit un agent de informații de încredere și
a devenit un agent de informații de încredere.

Kim și Laila s-au oprit în câteva locuri în drumul lor de la
Viena la Londra. La Praga întâlniseră pe unul din conducătorii
activității Cominternului în Europa Centrală, Gerhard Eisler,
care conducea activitatea ilegală a comunistilor din Germania
de Vest. La Praga, Kim și Laila au devenit prieteni ai
unor comunisti. La Praga, Kim și Laila au devenit prieteni
ai unor comunisti. La Praga, Kim și Laila au devenit prieteni
ai unor comunisti.

La Londra, Kremer și Lisel au avut un apartament mic pe St. James Wood Road, avea un birou personal destul de mare și un dormitor. După ce au divorțat, Lisel a rămas în Londra și a început să scrie pentru un ziar. Nu după mult timp de la întoarcerea sa din Moscova, Kremer a întâlnit în legătură cu Simon Kremer, funcționar al ambasadei sovietice de la Londra. Douglas Springhall i-l prezentase pe Philby cu aproape un an mai înainte.

Natural, Philby a fost sfătuit să ascundă că a trecut la comunism. Calitatea de agent trebuie să rămână secretă, oricât ar fi gradul și funcția acestuia. Chiar cel mai neînsemnat informator trebuie să fie conspirat. Unui agent i se interzice să aibă vreă legătură cu membri cunoscuți ai partidului comunist sau ai organizațiilor afiliate. Reguli precise referitoare la această problemă au fost date de părinții fondatori ai Ceka și sunt cu religiozitate respectate. Un „conspirat”, de orice fel ar fi, trebuie nu numai să neghe orice legătură cu comuniștii, dar trebuie să se comporte ca și cum ar fi un adversar al ideologiei comuniste.

Un agent sovietic în străinătate se deghizează de obicei într-un om de afaceri respectabil. Astfel, rezidenții Moscovei la Londra după 1960, Peter și Helen Kruger, făceau afaceri prospere în comerțul cu cărți, ca și cu alți spionilor lor, „Gordon Lonsdale” (colonelul Konon Mołodt), care era director al firmei de auto-

care caută o slujbă permanentă. A cerut un serviciu în Fleet Street și a fost angajat de un ziar. După ce a lucrat puțin timp în Fleet Street, a fost mutat la Hampstead. În cele din urmă, s-a mutat la un apartament în Chelsea.

pe săptămână, salariu ce le ajungea

rul de presă și cultural al ambasadei sovietice iar Lisel menținea legătura cu Simon Kremer și Samuel Borisovici Cahan (Cahan era pe vremea aceea emisarul MGB la Londra). Lisel se putea întâlni cu oricine la o coadă dintr-un magazin sau se putea strecura în casa sgară de la Rosary Gardens care continua să funcționeze. Deocamdata Philby nu era un agent deosebit de important. Cahan și Kremer așteptând ca timpul să treacă și aventurile lui de la Viena să fie uitate, mai ales că acțiunile și simpatia sale nu trecuseră neobservate de ziaristii englezi care trăseseră a doua pe vremea aceea.

Când a splanat după divorțul lui Kremer și a Lisel în Anglia, Guy Burgess a rămas la Londra și a început să scrie pentru un ziar. A lucrat în compania unui profesor de la Derek Blackie care absolvise recent universitatea la Oxford. Blackie fusese un membru proeminent al clubului comunist universitar, pe vremea când Burgess lucra ca ziarist independent, și se dusese ostentativ la Moscova ca să adune material pentru o serie de articole, iar când s-a întors se lauda că întâlnise citiva conducători sovietici și că-i luase un interviu lui Nicolai Buharin. Dar articolele sale, dacă le-a scris, n-au fost publicate niciodată.

Burgess, care mai înainte afișase deschis convingerile sale marxiste, spunea acum la toată lumea că entuziasmul său față de nrinduirea comunistă s-a evaporat după ce a vizitat paradisul sovietic. Se declara lecit de dragostea sa față de bolșevici și afirma că a ajuns la concluzia despre comunism că este o mișcare reacționară. Asigura pe toată lumea că progresul real și o societate mai bună s-ar putea construi nu pe cale comunistă, ci prin sistemul pe care Mussolini îl crease în statul incorporat, după cum se părea că admiră și rezultatele noului regim nazist din Germania.

În aparență, Guy Burgess se deplasase atât de departe spre dreapta, că a cerut un serviciu la Biroul central conservator. Nu l-a obținut, dar a făcut cunoștință cu citiva dintre oficialii biroului și s-a prezentat omului forte al guvernului, capitanul (mai târziu viconte) Margesson.

nerală adusesse Anglia pe marginea prăpastiei și voiau să se asigure că așa ceva nu se va mai întâmpla.

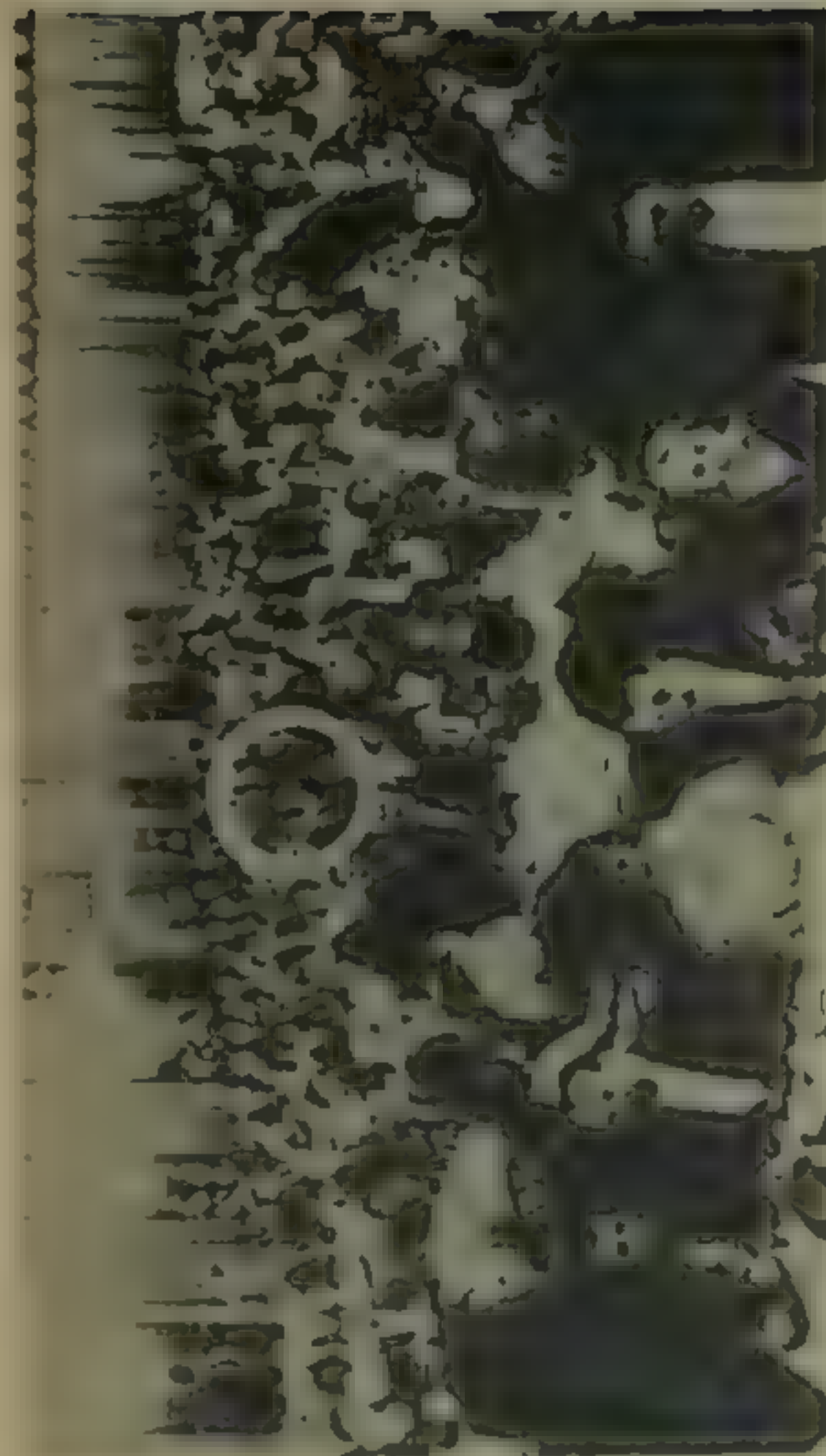
La recepțiile și seratele dansante date de Asociația de prietenie anglo-germană participau uneori și politicieni conservatori de frunte. Aceștia nu acceptau doctrina nazistă, însă se lăsa să fie ducând o poli-

tiatică, politică care a dus în cele din urmă la Munchen. E interesant de prezentat o listă a invitaților la un banchet dat de asociație în onoarea ambasadorului german, la hotelul Mayfair banchet prezidat de lordul ...

Printre invitați se aflau: marchizul de Londonderry, ulterior ministrul a ... bard Austen (Rob) Butler, pe atunci subsecretar al Ministerului Indurilor, ulterior transferat la ... marchizul de Lothian, ambasadorul englez la Washington, sir Horace Wilson, eminența cenușie a la Chamberlain ... conciliere; alți membri ai parlamentului, ... ca sir Thomas Moore ... De asemenea, nu lipseseu nici doamnele din Mayfair, cu câte două nume, ca de exemplu onorabila d

Toți aceștia au dat mina și au toastat cu suita ambasadorului, formată din oameni ai Gestapoului, bine camuflați, și din

... devenit curind un reprezentant al prietenie anglo-germană, iar ... stăpînitor sovietici, l-a introdus și ... ei, evreica, ramasese, desigur, acasă. ... un serviciu mult mai interesant ... stăpînii lui. Unul din prietenii pe ... de prietenie anglo-germană, căpitan, un fost ofițer în vîrstă de douăzeci și cinci de ani, ... lu-și candidatura din partea partidului conservator, obținuse un mandat de deputat la Chelmsford, în alegerile ... de din noiembrie 1935. Macnamara l-a angajat pe Guy ... etar particular, funcție în care

avea obligația să se îngrijească de problemele circumscriptor electorale, să se ocupe de corespondența politică și să-l ajute în toată activitatea lui.

Pe lângă faptul că era unul din conducătorii Asociației de prietenie anglo-germană Macnamara mai era și unul din conducătorii celor două sinistre organizații: Cercul anglo-german și Clubul de dreapta. Președintele Clubului de dreapta era căpitanul Archibald Henry Ramsay, conservator, membru al parlamentului și o rudă îndepărtată a familiei regale. Credința lui de bază era antisemitismul. Organizatoarea Clubului era Anna Wolkov, în vîrstă de treizeci și patru de ani, fiica unui amiral țarist, care în timpul primului război mondial fusese atașatul naval al Rusiei la Londra. În felul acesta scăpînd de revoluția bolșevică. Mai tîrziu, în 1940, Anna Wolkov a fost implicată într-o afacere de spionaj senzațională și și-a cîștigat reputația de „femeia care a trădat secretele lui Churchill”.

Prin Macnamara, Guy Burgess l-a cunoscut pe amiralul Domville, fostul director al Serviciului de informații navale, pînă în 1930, cînd s-a retras. Domville a devenit un admirator înflăcărat al lui Hitler și membru al tuturor organizațiilor sau cluburilor pronaxiste din Londra. În 1936, Guy Burgess l-a însoțit pe Macnamara și pe amiralul Domville la marea adunare a partidului nazist german de la Nurenberg.

Agenții M.G.B. din Kensington îi considerau pe non prieteni ai lui Guy Burgess și Kim Philby ca surse valoroase de informații politice și militare. Burgess și Philby puteau să le transmită lui Kremer, Tolokonski și Cahan, o dată cu birfele de la Club, și frînturi de informații mult mai serioase, adunate din indiscrețiile prietenilor influenți. Agenții sovietici voiau să cunoască atît starea de spirit și atitudinea conducătorilor politici față de Germania cît și tendințele existente în politica britanică. Pe vremea aceea, atitudinea poporului englez se caracteriza printr-o stare de letargie și indiferență totală față de politica externă a guvernului. În ce privește partidele politice, laburiștii se opuneau cu îndirjire recrutărilor și au votat im-

politica propunerilor moderate ale guvernului conservator de
se alina forțele armate regale iar Clement Attlee a declarat
că politica noastră este să curăm securitatea nu în re-
mare, ci în dezarmare”.

În același timp, Hitler, care anunța un mare program de renaștere, construia o nouă armată și drumuri strategice. După ce a reocupat triumfător ținutul Rinului și a anexat Saarul, a început să vorbească despre spațiul vital și să profereze amenințări la adresa Poloniei și a Cehoslovaciei.

Philby, după ce a fost introdus în grupul prietenilor na-
ziști ai lui Bugeas, a trebuit să pozeze și el într-un înflăcărat
admirator al noii Germanii. Așa cum au evoluat lucrurile, se
pare că a reușit să-l facă pe ceilalți să-l creadă. Sarcina lui era
să adune informații, în special de la oameni de afaceri și de la
prieteni anglo-germani. Rapoartele pe care le întocmea erau
date sovieticilor de către Lisl. Ea era bine instruită ca om de
legătură, având și multă experiență cîștigată din activitatea
desfășurată la Viena, în organizația ilegală comunistă

Se numea Serghei Alexandrovici Vinogradov.

termenă sau la Camera Comunelor și călătorește
șiuni date de...

1. The first part of the paper is devoted to a general discussion of the problem of the existence of a solution of the system of equations (1) for arbitrary values of the parameters α and β . It is shown that the system of equations (1) has a solution for arbitrary values of the parameters α and β if and only if the condition $\alpha + \beta = 1$ is satisfied.

Sir Joseph, pe atunci în vîrstă de peste şaizeci de ani, îşi petrecuse mai toată viaţa în serviciul secret. În perioada războiului din 1914-1918 fusese unul din principalii adjuncţi ai căpitanului Mansfield Cumming, şeful SIS, jucînd un rol important şi în timpul intervenţiei din 1918-1919. El era cel care tulburase falsa scrisoare a lui Zinoviev din 1924, pentru care plătitese cinci mii de lire falsificatorilor Druselevski şi Fried şi-l instruisese pe agentul George Bell să o predea Ministerului de Externe şi să o publice în Daily Mail. Era un aliat al lui sir Henry Deterding, şeful concernului Royal Dutch Petroleum, şi prieten cu Henry Ford şi cu sir Basil Zaharoff (regele misterios al armamentului) în războiul lor particular împotriva Cominternului. În a doua parte a deceniului al patrulea devenise unul dintre principalii exponenţi ai politicii de cooperare cu Germania lui Hitler, „acea stavilă puternică împotriva bolşevismului”. Ulterior l-a cunoscut pe iniţiatorul politicii conciliatoare a lui Clemens Berlin, sir Horace Wilson.

Deși era un om lipsit de umor și dificil, s-a predat farmecului lui Guy Burgess, ceea ce a făcut să se spună că relațiile lor aveau un substrat homosexual. Acest lucru e posibil, fiind că este un fapt că sir Joseph avea asemenea apucături. El l-a prezentat pe Burgess citorva funcționari superiori din S.I.S. și l-a recomandat pentru a fi angajat permanent, dar șeful S.I.S., sir Hugh Sinclair, un om înțelept, displicându-i tinărul vorbăreț și volatil, l-a respins, deși era recomandatul bătrînului prieten. În orice caz, Burgess a făcut cunoștință cu cîțiva funcționari din S.I.S. și putem presupune că a reușit să scoată unele informații de la ei.

Cam în aceeași vreme, lui Kim Philby i s-a ordonat să preia parte din activitatea lui Burgess din cadrul Asociației de prietenii anglo-germană. A vizitat Berlinul de câteva ori și se pare că stăpinii lui se hotărâseră să-i dea misiuni mult mai importante decât cele pe care le făcuse până atunci.

Până la sfârșitul războiului, Kim Philby fusese un agent comunismului din vechile sale cunoștințe comuniste de la Viena, Vladi-

data fete, și dacă vreun mesafir aducea cîte una, aceasta era trimisă acasă de îndată ce cheful începea să se incingă.

Printre mesafirii obișnuiți ai petrecerilor lui Burgess se număra și Donald Maclean, care de-abia începuse să lucreze la Ministerul de Externe. Povestile publicate în ziare că el devenise trădător încă de la Cambridge nu sînt adevărate. La petrecerile lui Burgess Maclean nu poate să bea probabil ca ceilalți, din cauza berbei.

Maclean și Burgess au făcut o dată o discuție amănunțită pe tema scriitorilor care o cunoșcuse pe Victoria și Paulina. Victoria și Paulina începuseră să scrie. Despre Maclean a spus, după ce l-a văzut, că este un bărbat foarte slab, slabă și abia tânăr, și că este un bărbat foarte slab. Cînd s-a spus că Burgess, a afirmat că „e indiferent, nepăsător, exhibiționist, maniac, cinic și certăreț”, că „bea nu ca un student nepriceput, cum bea Donald, ci ca un sugător rabelaisian, a cărui sete e nestinsă”.

Burgess, la rîndul său, îl tachina fără milă pe Donald Maclean că e timid, manierat, molatec și că ideile sale aparțin „socialism decent”.

Sînt sigur că pe vremea aceea Donald Maclean nu făcea parte din conspirația Philby-Burgess. Într-adevăr, el trebuie că era deosebit de sincer și că nu se lăsa influențat de ceilalți. El era un bărbat foarte slab, slab și abia tânăr, și că este un bărbat foarte slab. Cînd s-a spus că Burgess, a afirmat că „e indiferent, nepăsător, exhibiționist, maniac, cinic și certăreț”, că „bea nu ca un student nepriceput, cum bea Donald, ci ca un sugător rabelaisian, a cărui sete e nestinsă”.

În cea mai intimă discuție pe care o am avut cu el, Philip a spus că el nu se lăsa influențat de ceilalți. El era un bărbat foarte slab, slab și abia tânăr, și că este un bărbat foarte slab. Cînd s-a spus că Burgess, a afirmat că „e indiferent, nepăsător, exhibiționist, maniac, cinic și certăreț”, că „bea nu ca un student nepriceput, cum bea Donald, ci ca un sugător rabelaisian, a cărui sete e nestinsă”.

mai puternic dintre cei trei, dedicat cu trup și suflet misiunii sale, și este foarte probabil că a primit sarcina din partea sefiilor săi de a fi atent la ce face Burgess.

Avîndu-se în vedere că cei trei erau foarte diferiți ca oameni, cu gusturi și chiar concepții diferite despre viață, unele dintre ei nu se pot explica decît numai prin sarcinile concrete pe care le-au avut de îndeplinit.

fugise din cauza lui Mussolini, devenise șeful Departamentului latin din biroul extern al Cominternului.

În ciuda eforturilor Moscovei, Partida Comunistă din Spania rămăsese pînă în 1935 un grup insignifiant, format din studenți și intelectuali fără sprijinul clasei muncitoare. El era cu mult depășit de POU (Partidul Muncitoresc din Uniunea Sovietică) și cu mult mai mare decât de către anarhiștii conduși de José García Oliver. Anarhiștii dețineau controlul asupra puternicei Confederații Naționale a Muncii, formată din unelte sindicale, mai ales în Catalonia, Andaluzia, și în regiunile minerale ale nordului.

Anarhismul era specific Spaniei și niciodată acesta nu avusesese atîția membri și aderenți în altă parte a Europei. În ultimele patru luni, înainte de izbucnirea războiului civil din 1936, anarhiștii organizaseră 113 greve generale și 228 de greve parțiale, devastaseră 69 de clădiri publice și centre politice ale adversarilor lor, distruseseră birourile a 10 ziare și dăduseră foc la 160 de biserici. Spania era în haos, economia era distrusă, viața și administrația intraseră într-un punct mort.

Mai exista un mare partid social democrat, împărțit în două curente, dar nici unul din ele nu avea nici o influență asupra membrilor partidului comunist.

În ciuda tuturor acestor eforturi, Partida Comunistă din Spania rămăsese în continuare un grup insignifiant, format din studenți și intelectuali fără sprijinul clasei muncitoare. El era cu mult depășit de POU (Partidul Muncitoresc din Uniunea Sovietică) și cu mult mai mare decât de către anarhiștii conduși de José García Oliver. Anarhiștii dețineau controlul asupra puternicei Confederații Naționale a Muncii, formată din unelte sindicale, mai ales în Catalonia, Andaluzia, și în regiunile minerale ale nordului.

În ciuda tuturor acestor eforturi, Partida Comunistă din Spania rămăsese în continuare un grup insignifiant, format din studenți și intelectuali fără sprijinul clasei muncitoare. El era cu mult depășit de POU (Partidul Muncitoresc din Uniunea Sovietică) și cu mult mai mare decât de către anarhiștii conduși de José García Oliver. Anarhiștii dețineau controlul asupra puternicei Confederații Naționale a Muncii, formată din unelte sindicale, mai ales în Catalonia, Andaluzia, și în regiunile minerale ale nordului.

În ciuda tuturor acestor eforturi, Partida Comunistă din Spania rămăsese în continuare un grup insignifiant, format din studenți și intelectuali fără sprijinul clasei muncitoare. El era cu mult depășit de POU (Partidul Muncitoresc din Uniunea Sovietică) și cu mult mai mare decât de către anarhiștii conduși de José García Oliver. Anarhiștii dețineau controlul asupra puternicei Confederații Naționale a Muncii, formată din unelte sindicale, mai ales în Catalonia, Andaluzia, și în regiunile minerale ale nordului.

În 1935 și 1936, Stalin făcuse serenade Londrei și Parisului, întind la crearea blocului anglo-franco-rus împotriva lui Hitler, dar evenimentele din Spania au intensificat politica conciliatoare a lui Chamberlain și a ascuțit conflictul dintre susținătorii și adversarii politici de securitate colectivă din Franța. Hitler și Mussolini îl sprijineau acum pe Franco în timp ce Anglia și Franța aveau o atitudine binevoitoare față de guvernul republican, așa că și-a schimbat planurile și Stalin.

Pe la sfîrșitul lui august, tuturor agenților Cominternului din Europa Centrală și Occidentală li s-a ordonat să organizeze comitete de ajutorare a Spaniei, să caute voluntari pentru brigăzile internaționale și să înființeze birouri de recrutare. Conducătorii partidelor comuniste li s-a trasat sarcina să-și intensifice eforturile pentru înființarea fronturilor populare cu alte partide de stînga și să ajute la organizarea aprovizionării cu alimente și materiale a Republicii Spaniole. În același timp, agenții sovietici au primit mari sume de bani ca să cumpere arme și muniții din Europa Occidentală și din America, pentru a fi trimise în Spania.

În ciuda tuturor acestor eforturi, Partida Comunistă din Spania rămăsese în continuare un grup insignifiant, format din studenți și intelectuali fără sprijinul clasei muncitoare. El era cu mult depășit de POU (Partidul Muncitoresc din Uniunea Sovietică) și cu mult mai mare decât de către anarhiștii conduși de José García Oliver. Anarhiștii dețineau controlul asupra puternicei Confederații Naționale a Muncii, formată din unelte sindicale, mai ales în Catalonia, Andaluzia, și în regiunile minerale ale nordului.

În cursul timpului 1936 au sosit în Spania și alți agenți ai Cominternului. Printre aceștia se aflau Alexander O. Lazăr Stern, care sub pseudonimul „Zubert” condusesese o rețea de spionaj în Statele Unite și a devenit cunoscut în Spania numai de generalul Kleber. Alții: Klement Gottwald, care în 1944 a devenit primul președinte comunist al Cehoslovaciei, Walter Ulbricht, în prezent președinte al Republicii Democrate Germane, pe a doua jumătate a secolului XX, și Josip Broz, astăzi mareșal al Iugoslaviei, care s-a întâlnit la Paris cu mareșalul Tito și a sosit în Spania și a devenit cunoscut ca „secreta”, pe care erau transportați voluntari pentru brigăzile internaționale.

Voluntarii, inclusiv englezi, la început au venit în grupuri mici, printre primii fiind Sam Masters și Nat Cohen (doi crotori din Londra de est, care s-au dus cu bicicleta până în Franța). Tom Wintringham și studenții de la Trinity John Cornford și Richard Bennett. Primul mare grup, cinci sute de oameni, mai ales din francezi, germani și polonezi, a plecat cu trenul din Paris și a ajuns în tabăra de la Albacete la 14 octombrie.

Numărul total al străinilor care au luptat în brigăzile internaționale era de patruzeci de mii, inclusiv circa două mii sute de voluntari englezi, din care peste cinci sute au fost omorâți.

În cursul timpului 1936 au sosit în Spania și alți agenți ai Cominternului. Printre aceștia se aflau Alexander O. Lazăr Stern, care sub pseudonimul „Zubert” condusesese o rețea de spionaj în Statele Unite și a devenit cunoscut în Spania numai de generalul Kleber. Alții: Klement Gottwald, care în 1944 a devenit primul președinte comunist al Cehoslovaciei, Walter Ulbricht, în prezent președinte al Republicii Democrate Germane, pe a doua jumătate a secolului XX, și Josip Broz, astăzi mareșal al Iugoslaviei, care s-a întâlnit la Paris cu mareșalul Tito și a sosit în Spania și a devenit cunoscut ca „secreta”, pe care erau transportați voluntari pentru brigăzile internaționale.

Experții sovietici, în probleme de spionaj au înființat un sistem de informații foarte eficace pentru armata republicană, care s-a dovedit și mai eficace în spionarea și suspectarea contrarevoluționarilor din rândurile republicanilor și în lăchidarea acestora. Pe teritoriul inamicului însă aveau șanse minime de reușită, căci sosisera prea târziu. Imediat după izbucnirea războiului, naționaliștii au ocupat teritorii întinse de la republicani și foarte puțini agenți instruiți și cu experiența fuseseră lăsați pe aceste teritorii.

Existau desigur milioane de spanioli care se opuneau lui Franco în cele douăzeci și șapte de provincii ocupate de trupele lui, din totalul de patruzeci și șapte de țări ale Spaniei. Ambasadorul german, Eberhard von Stohrer, raporta lui Hitler că „poporul lăsată din populația rămasă pe teritoriile eliberate trebuie considerată ca ostilă, ea ne reprezentând încredere”. Au avut loc rebeliuni disperate, atentate cu bombe și încercări de rezistență individuală, în special după ocuparea regiunii miniere din Asturia și din țara bascilor, dar au fost reprimare cu o sălbăticie de neconștient. Mulți viteji, femei și bărbați, au trecut linia frontului pentru a duce mesaje și informații tovarășilor lor, dar aceste informații aveau doar o importanță locală.

La conferința de presă din octombrie 1936, generalul Emilio Mola, comandant în șef al forțelor naționaliste, a declarat că „poporul lăsată din populația rămasă pe teritoriile eliberate trebuie considerată ca ostilă, ea ne reprezentând încredere”. Au avut loc rebeliuni disperate, atentate cu bombe și încercări de rezistență individuală, în special după ocuparea regiunii miniere din Asturia și din țara bascilor, dar au fost reprimare cu o sălbăticie de neconștient. Mulți viteji, femei și bărbați, au trecut linia frontului pentru a duce mesaje și informații tovarășilor lor, dar aceste informații aveau doar o importanță locală.

Existau desigur milioane de spanioli care se opuneau lui Franco în cele douăzeci și șapte de provincii ocupate de trupele lui, din totalul de patruzeci și șapte de țări ale Spaniei. Ambasadorul german, Eberhard von Stohrer, raporta lui Hitler că „poporul lăsată din populația rămasă pe teritoriile eliberate trebuie considerată ca ostilă, ea ne reprezentând încredere”. Au avut loc rebeliuni disperate, atentate cu bombe și încercări de rezistență individuală, în special după ocuparea regiunii miniere din Asturia și din țara bascilor, dar au fost reprimare cu o sălbăticie de neconștient. Mulți viteji, femei și bărbați, au trecut linia frontului pentru a duce mesaje și informații tovarășilor lor, dar aceste informații aveau doar o importanță locală.

La începutul lui ianuarie Philby a fost convocat la o reuniune cu Vinogradov și cu Mihail Ganev, unul din șefii misiunilor comerciale sovietice. Putem să presupunem că Philby a acceptat repede misiunea. Pentru a se putea împuțernici de cele panzătoare, s-a dus la David Towers, redactor la o mică agenție de presă din Londra General Press, și a cerut să fie trimis corespondent la război în Spania. Towers, care era un mare reporter, a vădit din însemnate plăceri să-l lăseze să meargă la Madrid și Barcelona, așa că Towers era și el inclinat să-l lăseze, dar a îngrijorat cheful său că, dacă se știe că este trimis de Philby vor trezi interesul multor ziare, însă șeful lui Philby anticipaseră și această greutate. El i-a spus redactorului că șansa de a câștiga experiență în calitate de corespondent în străinătate îl interesează atât de mult, încât ar fi mulțumit dacă i s-ar plăti numai articolele publicate și i s-ar rambursa cheltuielile pentru trimiterea telegramelor și a convorbirilor telefonice.

Așa se face că, pe 11 februarie 1937, el a plecat spre Euzkide unde se afla cartierul general al lui Franco, înarmat cu împuterniciri din partea agenției London General Press.

Ultimele instrucțiuni urma să le primească de la superiorii săi sovietici, care se găsea la Paris. Nu am pretenția că știu instrucțiuni a primit Philby la Paris, nici nu cunosc amănunțit despre conținutul rapoartelor trimise de el în timpul celor doi ani cît a stat pe la cartierele generale ale armatei lui Franco în orașele Burgos, Salamanca, Avila și Zaragoza, dar am de necontestat că el a reușit să procure informații valoroase de la cartierele generale ale naționaliștilor și că le-a trimis dincolo de linia frontului, unde erau date comisarilor comuniști aflați la batalioanele brigăzilor internaționale.

Cu toate acestea, în timpul războiului civil spaniol, Philby a avut ocazia să se întâlnească cu un mare număr de generali și ofițeri. El a cunoscut pe generalul Mola, care se găsea la începutul războiului în Spania, pe generalul Saliquet, comandantul armatei din centru, și pe generalul Franco, care se găsea la începutul războiului în Spania. Acesta a cunoscut și pe generalul Saliquet, comandantul armatei din centru, și pe generalul Franco, care se găsea la începutul războiului în Spania.

trionat darea informației de o discreție totală în legătură cu numele sau, adăugind că Fred Copeman știe și mai multe despre această problemă. Trebuie să amintesc faptul că Copeman acționa la un moment dat ca ofițer recrutor de agenți comuniști la Londra, și el l-a recrutat pe Alexander Foote. Copeman este cel care ar fi spus: „noi avem pe cineva acolo care ne trimite în fiecare săptămână și chiar mai des informații excelente despre ce se întâmplă la statul major al naționaliștilor”. O observație care, desigur, se potrivea cazului Philby.

Sovieticii trebuie să se fi convins că Philby devenise un agent demn de încredere. De asemenea, s-au confirmat inteligența remarcabilă și curajul său personal, calități care i-au permis să adune astfel de informații și, mai ales, să le scoată din Spania naționalistă. Un pas greșit ar fi însemnat nu numai să-l lăseze dar și torturi brutale din partea anchetatorilor turbați de minie.

De la Paris, după o călătorie lungă, întreruptă doar în orașul de frontieră Hendaye, unde a fost interogat de ofițerii de securitate ai Seguradului naționalist, s-a îndreptat spre Burgos, capitala Spaniei naționaliste. În cele două zile cît a stat la Hendaye, s-a prezentat ambasadorului britanic, sir Henry Chilton, care își stabilise sediul în acest oraș de frontieră. Philby i-a arătat încântat aflînd că au prieteni comuni printre membrii asociației de prietenie anglo-germană, iar ambasadorul i-a dat câteva scrisori de recomandare către mai mulți funcționari și generali naționaliști, scrisori care s-au dovedit foarte folositoare pentru a-i crea reputația de anticomunist înflăcărat.

Ajunghind la Burgos, în orașul plin de generali și ofițeri, Philby a cunoscut pe generalul Saliquet, comandantul armatei din centru, și pe generalul Franco, care se găsea la începutul războiului în Spania. Acesta a cunoscut și pe generalul Saliquet, comandantul armatei din centru, și pe generalul Franco, care se găsea la începutul războiului în Spania.

adâncă în mușchiul brațului. El face referinți ușor nimeni la grija ziaristului american, rănit grav, fața de soarta mașinii de scris cu toate că era alături de un mort și un tovarăș în comă.

Moartea tragică a celor trei ziaristi străini a produs consecințe la cartierul general al lui Aranda care i-a raportat generalului Davila pretenții lui Philby de pe vremea când acesta era la București (într-o epocă când el devenea un om foarte cunoscut).

la Bugos (într-un timp general al ajansese ministru al aparaui in guvernul lui Franco). Dupa lunt marturiziu Philby complet vin-
cizat, pama notifiata oficiala ca generalismul Franco i a
acordat Crucea Ordinului Meritului Militar o pasta deonatie
a tautu de regala Labella in 1964 si ac dea pont i veteje

pe cuprins de lupte care se dăsi Crucea Mărilor Britanice. Respectiv, în timp ce pînă la 1914, Unirea noastră era
 s-a stridat singur alături de cetele. La Fără de a fi cuprins
 dechile a unui nafelemente în care s-a decompus în
 a de la nașterea noastră, de la nașterea noastră.

UN MASCA RAT A DE RAZBOI 1. SERVICIU SECRET

În perioada 1938-1939, din Spania la Londra cînd scena politică europeană era foarte agitată. La 15 martie 1939, trupele germane intrau în Cehoslovacia, cîntită deja prin acordul de la München. În același timp, Hitler transforma Cehoslovacia în protectorat german numit „Boemia și Moravia”. Ultimul stat democrat al Europei Centrale căzuse. O săptămîină mai tîrziu Hitler anexa Memelul și subjugă mica republică baltică, Letonia. Mussolini, nerăbdător să-l însoțească pe fuhrer, a ordonat bombardarea orașelor albaneze și, după ce l-a răsturnat pe regele Zogu, a proclamat unirea Albaniei cu Italia. În ciuda acestor acte de agresiune, Chamberlain se mai crampona încă, dispunând de politica sa conciliatoare. La 10 martie, el declarase că „Europa intră într-o perioadă de liniște”, declarație întărită de ambasadorul său la Berlin, sir Neville Henderson, care-l asigurase în timp ce trupele lui Hitler mășăluiau spre Praga și Memel, că „există perspectiva ca Hitler să se oprească din aventura care duce în mod inevitabil la război”.

La sfîrșitul lui martie, ca rezultat al agresiunii făpșe a lui Hitler și al amenințărilor sale că atacă Polonia dacă nu i se cedează Danzigul, politica engleză s-a schimbat în mod radical. Chamberlain, considerîndu-se jignit de faptul că Hitler încalcă tratatul de la Viena, și guvernul britanic se simte obligat să dea tot sprijinul său Polono. La 6 aprilie s-a semnat tratatul de alianță polono-

că are o serie de prieteni extrem de importanți printre scriitorii, ziariștii și artiștii de sunet din Paris, promitându-i că va face cunoștință cu ei. I-a desamănat, de asemenea, că se dragă la o femeie foarte inteligentă și care, în ciuda originii ei americane și a mediului burghez în care trăia, îi împărțea convingerile.

În lunile următoare, Kim și-a petrecut mult timp în compania lui Donald Maclean, a prietenei acestuia, Melinda Marling, și a prietenului lor, Robert McAlmond, care era un scriitor american amuzant. Donald era foarte popular printre cei care-și petreceau nopțile la St. Germain-des-Prea, cum avea să aște în curând Kim. Deși viața lui Maclean l-a făcut pe ambasadorul său, sir Ronald Campbell, să ridice din sprincene, acest distins și preocupat diplomat, anunțându-și de vremurile trase de el la ambasada din Paris cu douăzeci de ani mai înainte, a adoptat o atitudine părintească față de petrecerile celui de-al treilea secretar al său. De altfel, chiar dacă la parte, din cind în cind, la chesurile nebunești din subsolurile de la Left Bank, Donald își făcea totuși datoria cu conștiință.

Într-o fotografie a personalului ambasadei, făcută în 1938, se poate vedea și Donald Maclean, cel mai înalt și mai frumos dintre ei. El era un bărbat înalt, cu părul negru, care se apleca asupra lui Donald Maclean, boemul rebel care visa să ajungă ministru plenipotențiar și ambasador extraordinar și care, mai târziu, pe cind era șeful comunității noastre de spionaj, a devenit unul dintre cei mai importanți agenți ai Vitei. Pe cind era secretar al ambasadei noastre, el se apleca asupra lui Donald Maclean, boemul rebel care visa să ajungă ministru plenipotențiar și ambasador extraordinar și care, mai târziu, pe cind era șeful comunității noastre de spionaj, a devenit unul dintre cei mai importanți agenți ai Vitei.

Melinda Marling a fost o femeie foarte frumoasă, care a avut o lungă viață de căsătorie. Ea a fost o femeie foarte frumoasă, care a avut o lungă viață de căsătorie. Ea a fost o femeie foarte frumoasă, care a avut o lungă viață de căsătorie.

pea parat pentru Kim Philby, omul care a precipitat prăbușirea regelui ei.

S-a născut la Chicago, la 25 iulie 1916, fiind cea mai mare dintre fetele familiei Marling. Tatăl ei, Francis Marling, era un bărbat foarte bogat și influent în lumea financiară. Melinda Goodlett, prietena din copilărie a lui Kim, era o fată foarte frumoasă.

În 1928, pe cind Melinda avea doisprezece ani, căsătoria părinților ei s-a destrăbălat. Tatăl ei, Francis Marling, a divorțat de mama ei, Melinda Goodlett, și s-a căsătorit cu o altă femeie. Melinda a rămas cu mama ei, care a trăit o viață foarte bogată și influentă în lumea financiară. Melinda a rămas cu mama ei, care a trăit o viață foarte bogată și influentă în lumea financiară.

În 1938, pe cind Melinda avea douăzeci și doi de ani, a hotărât să urmeze un curs de secretară. Mai târziu a lucrat câteva luni la raionul de cărți din magazinul Macy.

În fiecare an, d-na Dunbar și cele trei fete petreceau o lungă vacanță în Europa. În 1938, cind avea douăzeci și doi de ani, Melinda a cerut permisiunea să rămână la Paris și să urmeze un curs de literatură și artă franceză la Sorbona. Era micuță, nu prea drăguță, dar foarte vioaie și veselă. Ochii ei negri priveau lumea cu o curiozitate intensă.

Donald Maclean s-a îndrăgostit de ea la Paris, în luna lui 1939, și a cerut-o în căsătorie. Pe vremea aceea, Melinda locuia într-un mic hotel de pe bulevardul Saint-Germain, lângă cafeneaua Flore, unde l-a și cunoscut pe Maclean. Cu puțin înainte de izbucnirea războiului, d-na Dunbar îi trimitea telegramme după telegramme, zorind-o să se întoarcă acasă, în America. Harriet, sora Melindei, care se afla într-o vizită la Paris, s-a însoțit cu vaporul la New York, deși a trebuit să aștepte câteva zile înainte de a pleca.

Melinda și-a informat mama și tatăl vitreg că s-a hotărât să rămână la Paris, asigurându-i că prietenul ei, un tânăr foarte bogat și influent în lumea financiară, va merge mai prost, va pleca cu el în Anglia și se va reîntoarce acasă de acolo.

Katz a fost repede avansat în ierarhia M.G.B., și în 1936 i s-a trasat sarcina de a coordona toate activitățile în legătură cu războiul civil spaniol. În tot acest timp a călătorit frecvent în Paris, Valencia și Barcelona și a fost unul dintre comandanții săninați cu lichidarea conducătorilor P.N.U. din Spania.

În 1937 a fost rechemat la Moscova și i s-a acordat onorific de colonel N.K.V.D., după care i s-a ordonat să plece deoarece izbucnise criza sudeților.

În 1938, ajungând la Londra, Katz a devenit curind prietenul apropiat și tovarășul de băutură al lui Guy Burgess, care era un vâstar al serviciului secret de informații.

Deși e surprinzător faptul că sovieticii au permis acest lucru, totuși Kim Philby s-a împrietenit și el cu Katz. În mod obișnuit, agenții sovietici nu sînt lăsați să se întâlnească între ei, dar se vede că Katz a fost delasat special ca să-i supravegheze și să-i verifice pe cei doi prieteni. În toamna anului 1940, Kim Philby a cerut să fie primit în S.O.E. și a fost trimis la un curs de pregătire. Astfel, doi agenți sovietici au reușit să se introducă în serviciul secret britanic, iar al treilea și cel mai experimentat dintre ei, Otto Katz, le urmărea progresele și-i îndruma.

După ce Philby și Kim Philby au fost puși în libertate, Otto Katz a primit o altă misiune importantă. În 1941 a plecat în America la New York, ca refugiat din fața asasinatului lui Leonid Brejnev, și a început să organizeze o rețea de agenți sovietici în SUA. La New York, Los Angeles și Hong Kong a influențat câteva organizații comuniste. Este posibil ca tot atunci să fi luat legătura cu Donald M. Galt, care acesta a sosit în America în anul 1941. După ce a fost arestat de FBI, Katz a plecat în Mexic, unde a devenit o stație de radio pentru propaganda sovietică, și apoi la Moscova, iar în

septembrie 1945 a reapeșat la Praga în urma armatei sovietice. După colonel N.K.V.D. i s-a dat un post important în politica internațională de coalție cehoslovac, iar în cele din urmă a devenit șeful serviciului de informații guvernamental.

Colonel Jan Masaryk, care a fost șeful serviciului de informații cehoslovac, a reședinței sale oficiale, la 9 martie 1948, s-a sinucis suferind de o depresiune nervoasă. Foarte interesant însă, în ciuda încercărilor de a se distruge toate doveștile, s-a aflat că Masaryk fusese ucis și că „sinuciderea” fusese pusă la cale de agenți ai M.G.B.-ului, care aveau controlul asupra serviciului din Praga. În 1952, după ce au fost descoperite unele dovești, inclusiv mărturiile sub jurământ ale medicului care a constatat moartea lui Masaryk, și am arătat că principalul vinovat de asasinarea lui Masaryk a fost Otto Katz. Pentru o vreme, moartea lui Masaryk a dispărut din atenția opiniei publice, dar se pare că președintele comunist al Cehoslovaciei, Gottwald, a fost șocat de acest asasinat și a ordonat arestarea lui Katz. Cîteva luni mai târziu, din ordinul Moscovei, el a fost pus în libertate și a jucat un rol principal în „demascarea” lui William Oatis, corespondent al Agenției Associated Press, acuzat în mod fals că ar fi fost spion american.

În noiembrie 1952, justiția a pus mina, în sfîrșit, pe Katz. În marea epurare a conducătorilor comunisti, el a fost acuzat împreună cu fostul secretar general al partidului comunist, Rudolf Slansky, cu fostul ministru de externe, Vladimir Clementis, de „activități contrarevoluționare” și executați prin spânzurare.

Am povestit viața lui Otto Katz mai amănunțit, precum și

securitate britanică trebuia să știe deja că este un spion.

Cum a fost posibil ca Philby și Burgess să-și asune și să trăiească în țară de ani de zile și să exploteze în captoarele de informații ale Serviciului Secret Britanic a fost de nenumărate ori tulburător. Mai mult să ascundă eșecurile și să-l apere pe vinovat, decât să-l demaște.

SERVICIUL SECRET DE INFORMAȚII

Pentru a putea da o explicație, trebuie să ne întoarcem cu mult în urmă, să vedem cum a luat naștere serviciul secret al Marii Britanii (S.I.S., cunoscut și ca MI-6, deoarece la început a fost o secție a „Informațiilor militare” din Ministerul de Război). Trebuie să examinăm pe scurt și istoricul departamentului care răspunde de apărarea statului și a secretelor sale împotriva spionajului străin. Acest departament de contraspionaj a fost odată o secție a „Informațiilor militare”, cunoscută sub numele de MI-5. Ar din 1946 e cunoscut sub numele de Directoratul serviciului de securitate și se află sub controlul Ministerului de Interne.

În secolele XVII și XVIII, englezii au acționat cu dibăcie în domeniul economic și militar ale țărilor străine, dar mai târziu această acțiune a devenit mai sistematică. În timpul războaielor napoleoniene, însă de-abia după războiul Crimeii au

Ministerul de Externe avea un serviciu de informații politice ce se baza în principal pe rapoartele trimise de ambasade și consulilor și pe un număr mare de informatori voluntari care aduceau din cînd în cînd informații, deși nu erau de încredere agenți secreți. Rudele, prietenii și colegii de club ai miniștrilor erau cei care furnizau informații politice, pătrunzînd în clasele politice.

El făceau vizite în capitalele altor țări și considerau ca fiind datorii lor patriotice să împărtășească și prietenilor lor de la Downing Street ce auzeau și considerau că e demn de atenție la curțile regale, în saloanele aristocrației sau la băncile capitaliștilor. Acest sistem hazardat de „informații străine” funcționa destul de bine, în special înainte de inventarea telegrafului.

În afară de „Informațiile politice” ale Ministerului de Externe, care își apăsă cu grijă datele culese și rareori le împărtășea și altor ministere, singurul serviciu de informații din Anglia era Biroul de topografie și statistică din cadrul Ministerului de Război, compus din doi ofițeri și cîțiva funcționari. Aici se făceau hărți și planuri ale țărilor străine și ale coloniilor și se copiau articole din zărele și revistele militare. De-abia după 1847, cînd a avut loc marea reformă a armatei făcută de Cardwell, în urma concluziilor trase la sfîrșitul războiului franco-prusac, Biroul de topografie a fost transformat într-un departament al „Informațiilor militare”.

La sfîrșitul secolului trecut pe cînd șef al departamentului de informații militare, au fost trimiși pentru a se ocupa de informații militare. În 1870, după ce a avut loc războiul franco-prusac, s-a disputat cu Ministerul de Externe, în cadrul Ministerului de Război, pentru a se ocupa de informații militare. Singura sarcină era spionajul. La sfîrșitul secolului trecut existau

doisprezece ofițeri de atașat doar la Paris. Lordul Vane și R. na Peterburg și Washington.

Contraspionajul intra în competența Secretului de Stat. Problema ocupă de-se o atenție specială în fața anilor care la început se ocupă de informații militare în Europa răsăriteană. Într-un veac cînd se putea călători pe apă și totul se putea face în secret.

Toate s-au schimbat după cea de-a doua mare reformă a armatei, în 1905, cînd lordul Haldane, cel mai bun ministru de Război, a înființat un stat major și a aprobat înființarea unui mare departament de informații și operațiuni militare speciale, care, în cooperare cu Comitetul Apărării Imperiului, avea datoria să se ocupe de culegerea de informații și de contraspionaj.

Cele patru direcții ale noului departament erau: Direcția de operațiuni militare, Direcția strategică, Direcția de geografie și topografie și Direcția de informații speciale, dar pe noi ne interesează numai ultima. Încă din 1904, locotenent colonelul Francis Davis fusese însărcinat cu pregătirile legate de înființarea Direcției de informații speciale, al cărui scop era să îndeplinească misiuni de spionaj (în mod oficial denumite „strîngerea și compararea informațiilor”) și de contraspionaj. Apoi colonelul Cockerill, rechemat din Africa ca să-l ajute pe Davis, a devenit părintele atît al lui MI-5 cit și al lui MI-6, două din

Cum în același timp s-a trezit din somn și noul departament pentru informații navale al Amiralității.

În 1909, lordul Alington, atunci lord adjuncat al Amiralității, a înființat un organ care a fost numit, după moda victoriană, Comitetul de informații externe al Direcției militare, secrete și politice din Departamentul de Război.

Prinul șef al acestui organ a fost căpitanul W. H. Hall, tatăl viștitului amiral sir Reginald Hall de la camera 40, care a descifrat codul german folosit în primul război mondial.

O perioadă de timp, organele de informații navale și terestre au coexistat, învinuindu-se reciproc și apărându-și ca mai de seamă. Dar în 1903 căpitănelul prinț Louis de Battenberg a devenit director al „Informațiilor navale” și lucrurile s-au schimbat. Prin bătăliile de sea cu marea prin istețimea și fantezia, Lordul Battenberg a câștigat și a dobândit multe atribuții în ceea ce privește informațiile nautice, făcându-le să aibă o competență lor.

Cockerill și-a dezvoltat subsecția sa din cadrul „Informațiilor speciale”, până a ajuns cea mai mare secție din întregul Departament de informații și operații militare speciale. Cărtă dintre Amiralitate și Ministerul de Război a atins asemenea proporții, că nici lordul Haldane, nici lordul Tweedmouth, nu au putut să-i împace pe generalu și amiralii din subordine, problema ajungând în fața guvernului. Situația era complicată și mai mult de faptul că Comitetul Apărării Imperiului avea o secție de informații propriu, al cărei șef, contraamiralul sir Charles Langdale Otley, se considera împuternicit să dea instrucțiuni atât „Informațiilor militare” cit și celor navale și să primească rapoarte de la acestea.

După doi sau trei ani de discuții, s-a ajuns la un compromis care nu satisfăcea nici una din părțile aflate în conflict. „Informațiile militare” urmau să se concentreze asupra spionajului militar, iar spionajul „civil” a fost luat atât din mina șefului de la Război, cât și din cea a șefului de la Amiralitate. Astfel, în 1906, s-a creat un departament nou, Ministerul de Externe.

Astfel a fost înființat Serviciul de informații secrete, cunoscut și în continuare ca MI-6.

Pe lângă activitatea multilaterală dusă pe tot cuprinsul glo-

MI-5, și de contraspionaj în interiorul țării. Vernon Kell, pe atunci colonel, conducea secția din 1909, fiind subordonat com-

doneze complet ofițerii de i

leni care făceau parte d

Concentrându-și atenția asupra contraspionajului „Informațiile speciale” au exercitat o influență enormă asupra vieții de zi cu zi a fiecărui supus al regelui de pe întreg cuprinsul Imperiului Britanic. Cockerill fiind șeful secției centrale de apărare a regatului prin care se dădeau pașii în lupta cu Germania a spus că se sa pendea în fața unei „virtuți constructive” a „Informațiilor speciale” care să poată să se adapteze la schimbările din situația de pe continent și să se concentreze asupra problemei de securitate de pe teritoriul britanic. Această instituție controla comerțul cu inamicul, măsură ce făcea blocada împotriva Germaniei și mai eficace. Ea își trimitea ofițerii să se angajeze pe vasele care intrau sau părăseau porturile Marii Britanii, în același timp avind mulți agenți în capitalele și porturile țărilor neutre.

Insusi Cockerill rezuma astfel activitatea „Informațiilor speciale”: „Fiecare dintre secțiile mele, deși o entitate separată, formează o parte dintr-un întreg și ele au contribuit la două forme nesingurtoase de război împotriva inamicului: economică și psihologică, precum și în deșurarea eforturilor inamicului de a duce un astfel de război împotriva aliaților. Armele cu care s-a luptat pe aceste fronturi au fost inventate, turnate și călitate sub directoratul meu, devenind atât de importante încât au ajuns să fie denumite ca fiind cea de-a patra și respectiv cea de-a cincea coloană”.

Pe lângă activitatea multilaterală dusă pe tot cuprinsul glo-

MI-5, și de contraspionaj în interiorul țării. Vernon Kell, pe atunci colonel, conducea secția din 1909, fiind subordonat com-

doneze complet ofițerii de i

leni care făceau parte d

Pe lângă activitatea multilaterală dusă pe tot cuprinsul glo-

MI-5, și de contraspionaj în interiorul țării. Vernon Kell, pe atunci colonel, conducea secția din 1909, fiind subordonat com-

doneze complet ofițerii de i

leni care făceau parte d

ca creier analitic și era foarte muncitor. Intrase în secția ge-

1880 a devenit un mare amator de lăutări. În 1903, după ce s-a întors din China unde, în timpul războaielor boxerilor, a fost ofițer de informații. După război a mai stat doi ani, majoritatea timpului petrecându-și-o ne-a la granițele rusești, în Manchuria și în Tientsin. Era un lingvist excelent vorbind fluent germana și franceza încă de pe cînd era la Sandhurst, unde a fost coleg cu Winston Churchill. După război a mai stat rău pe care s-a perfecționat-o cît a stat în China, iar de acolo s-a întors cunoscînd cîteva dialecte ale limbii chineze.

Generalul maior sir Vernon Kell, care cu numele făcea parte din Ministerul de Interne, dar răspundea de acțiunile sale doar în fața primului ministru, a condus contraspionajul în Marea Britanie mai mult de treizeci de ani. În ambele războaie mondiale el a obținut însemnate succese, prinzînd mulți spioni germani, mai înainte ca aceștia să poată face vreun rău. În aceste acțiuni fiind ajutat foarte mult de o secție denumită „Direcția specială” din Scotland Yard. În timpul celor două războaie mondiale, Scotland Yardul a avut cîteva vinători de spioni excelenți.

Serviciul de securitate (MI-5), are, comparativ cu MI-6, o istorie fără mari zguduiri și atribuțiunile i-au fost precizate din momentul în care a fost înființat. Acestea erau: contraspionajul, apărarea secretelor militare, navale și de stat, cenzura presei, poștei și telegramelor, controlul emigranților și menținerea legăturii cu poliția.

Mult mai complexe erau organizarea și atribuțiile S.I.S.-ului. Acesta era un serviciu secret de spionaj și de contraspionaj. Este de mirare că exista o invidie amară și o întrecere absurdă între cele două ramuri ale serviciului secret britanic.

Cumming, șeful S.I.S.-ului, a creat în Europa o vastă rețea de spionaj, bazată pe ofițeri „pentru controlul pașapoartelor” atașați pe linii înalte la consulatele britanice. Acesta a fost unul din cei care au pus în

poziția un pașaport și fiind agenți secreți, cu funcția de rezidenți pe aserenea, avapoșturile din multe țări străine erau deghizate sub forma unor birouri ale firmelor comerciale. La moartea Cumming a lăsat un imperiu de spionaj foarte bine organizat și care, deși inferior numerar celui de la Hitler și Stalin, era cît se poate superior acestora din punct de vedere al eficacității. Acesta a fost un alt ofițer de marină, viceamiralul H. H. Francis Paget Sinclair, care în 1921, fusese directorul „Informațiilor navale”. Amiralul Sinclair a murit la 4 noiembrie 1939, la vîrsta de șaiszeci și șase de ani.

Pe lângă ofițeri au rămas și alți oameni deosebiți, cum ar fi generalul S.I.S.-ului. Acesta era locotenent colonelul (mai tîrziu generalul maior) sir Stewart Menzies, care a condus destinele S.I.S.-ului în anii războiului și după război, pînă în 1953, cînd a renunțat din activitate ca urmare a unei reorganizări făcute de Churchill. Fost ofițer de gardă, Menzies a luptat pe front în războiul din 1914—1918 și a fost decorat cu cele mai înalte ordine ale Marii Britanii.

În 1939, cei doi adjuncți ai lui Menzies erau colonelul sir Claude Dansey și locotenent colonelul Valentine Vivian, primul cunoscut ca „unchiul Claude”, iar celălalt ca „Veve”. Dansey a lucrat la „Informații” în timpul războiului din 1914—1918 și a rămas în personalul lui Cumming și Menzies mai mult de treizeci de ani. Valentine Vivian, fiul unui renumit pictor din epoca

La cartierul general S.I.S. mai erau și alte persoane cu multă experiență: sir Gerald Talbot, fost comandor în marină, care fusese în 1902 la Constantinopol și l-a adus în Anglia împreună cu familia sa; colonelul George Hill, care activase împreună cu Bruce Lockhart, unul dintre agenți secreți britanici în Rusia anilor de după 1917, și fusese prieten cu căpitanul Sidney Reilly, cel ce pusese la cale un complot ca să-i omoreze pe țarii ruși, care în timpul intervenției aliaților în Rusia

a lupta în Caucaz alături de generalii Denikin și Vranghel
În timpul celui de-al doilea război mondial, colonelul Ellis era
adjuantul lui sir William Stephenson, milionarul canadian care
răspundea de comunicarea dintre engleze cu cele americane.

Unul din departamentele cele mai importante ale S.I.S. este Departamentul de Informații, creat și condus de un ofițer care a participat la război în La France Grand, inginer de construcții.

[illegible]

And even if I doubt
that my service will ever be
of any use to you,
I am still

$\frac{1}{2} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{4}$

[illegible]

spionajul militar și este subordonat Ministerului Apărării

... este de așa natură încât să împiedice

Comitetul Comun de Informații, din care fac parte cei trei șefi ai spionajului, nu are șef, ci numai un coordonator. Instanța echivalează imediat superioară este o autoritate incontestabilă. Această autoritate este primul ministru al Angliei.

Sau, cel secret: bătrânul a fost odată un revoluționar mizericordios pe vremea lui Wolan. Văzându-l în Trilob și Cromwell, el fusese alături de omul care îl salvase de la execuție și pentru a fi eficient, trebuia să-l ajute să scape.

A ad servitiu a b...
 ... să-l bată pe sp...
 ... carbon merdial...
 ... măt'e aq...

1. The first of these is the fact that the
 2. the second is the fact that the
 3. the third is the fact that the
 4. the fourth is the fact that the
 5. the fifth is the fact that the
 6. the sixth is the fact that the
 7. the seventh is the fact that the
 8. the eighth is the fact that the
 9. the ninth is the fact that the
 10. the tenth is the fact that the

reorganizate departamentele, s-au luat masuri mai si

nuire a materialului informativ, cit și de apărare a lui. Mai mult
decît alt, șefilor serviciului secret li s-a spus să fie mult mai

[illegible]

Pe vremea aceea, sir Joseph Ball făcea eforturi să-l scoată pe sir Vernon Kell din funcția de șef al lui MI-5, mai ales că în timpul lunilor care trecuseră MI-5 suferise câteva înfringeri. Astfel, la 14 octombrie 1939 nava de război Royal Oak a fost scufundată de un submarin german, care pătrunsese prin sistemul de apărare de la Scapa Flow și reușise să scape, fără a fi atins. Era clar că germanii primiseră informații detaliate despre locurile de ancorare și sistemul defensiv al portului și că această acțiune era opera unui spion. Deși răspunzătoare de apararea lui Scapa Flow era securitatea navală a Amiralității, MI-5 era blamat în aceeași măsură, mai ales că el nu a reușit să afle cum au fost obținute informațiile pentru pregătirea atacului cu submarine. Churchill, pe atunci primul lord al Amiralității, tuna și fulgera

1. Faptul că agentul nemulțumit să arunce în
o fabrică de muniții, să rănească un soldat de la MI-5 a de-
partat mult ceea ce Comandantul de război Eliaș a spus lui
K. că el de asemenea a fost rănit de un soldat de
armată de serviciu dintr-o unitate de muniții.

O sarcină cu caracter permanent a agenților sovietici aflați la străinătate este aceea de a urmări pe emigranții albi, dacă nu de altceva, cel puțin pentru a-i determina să lucreze pentru ei. În perioada aceea agenții sovietici din Londra îl supraveșteau pe fostul contraamiral țarist Nicholas Wolkov, fost atașat naval al Rusiei la Londra în 1917, care ținea, împreună cu soția sa, o „ceainărie rusească” pe Harrington Road 50, Kensington, frecventată de emigranți ruși. Dacă latinul nu era prea periculos, în schimb mult mai interesantă era activitatea soției sale, Anna, secretară a Clubului de dreapta, organizația monarhistă condusă de căpitanul Archibald Ramsay.

Nea locotenent colonel al Hărții Cock, de la MI-5, n-a fost surprins de faptul că, după această informație, că Ilan Wex avea de gând să se întoarcă în țara sa, dar activitatea desfășurată în serviciul de Guy i-a costat poziția în cadrul serviciului de informații britanic. Mai înainte, ca agent al MI-6 pe lângă guvernul francez, se arăta că el fusese un colaborator al lui Guy în de dreapta și fusesse folosit de acesta pentru a organiza activitatea regulată în William Joyce, trădătorul care făcea propagandă antibritanică la emisiunile de radio germane.

Hinchley Cook hotărâse să o lase pe Anna Wolkov în libertate, sperând că ea îl va duce la o pradă mai mare, iar Burgess și-a reînnoit cunoștința cu ea și i-a făcut vizite la ceainăna din Kensington și-n apartamentul de la Marylebone.

104

I hereby certify that the above is a true and correct copy of the original as the same appears in the records of the Court.

În urma acestui succes, nu-l de mirare că Burgess a devenit
seus lui MI-5 și că a fost felicitat de șefii săi. Însuși Churchill
l-a recompensat, invitându-l să petreacă un week-end la Che-
quers și făcându-l cadou un volum din lucrările sale de istorie.
Fapta lui Burgess a devenit cunoscută și Departamentului de
Stat, ceea ce a dus, în 1950, la numirea sa ca ajutor al lui Philby
la ambasada britanică la Moscova.

105

militar britanic de la Berna, care era în același timp și rezidentul S.I.S. în Elveția.

Bineînțeles că Philby s-a ferit să-i spună colonelului Menzies cine au fost adevărații inspiratori ai acestei contactări, însă adevărul este următorul: sovieticii, descoperind în arhivele lor că, în timpul misiunilor din Austria și Germania, Philby cunoscuse un agent sovietic numit Christian Schneider, un fost funcționar austriac la Biroul Internațional Laburist, i-au reamintit de această cunoștință și i-au spus să explice superiorilor săi din S.I.S. că Schneider era în legătură cu rețeaua sovietică din Elveția, al cărei șef, Rado, era gata să servească serviciului secret britanic pentru o sumă oarecare.

Rețelele din Elveția ale lui Foote și Rado au transmis S.I.S.-ului informații mai mult de doi ani de zile, până în 1943, când au fost interzise de poliția elvețiană care, deși avea cunoștință de existența lor, s-a făcut că nu știe nimic atâta timp cât acest lucru a fost posibil. În cele din urmă însă, elvețienii au trebuit să cedeze presiunilor făcute de ambasada germană, astfel că Foote și Rado au început să aibă neplăceri, Foote fiind chiar ținut cîteva luni într-o închisoare elvețiană. În urma instrucțiunilor primite de Philby de la sovietici, acesta a aranjat ca cei doi agenți să primească de la S.I.S. permise de liberă trecere prin Franța de curind eliberată, ajungînd la Cairo și apoi la Moscova.

Acest joc complex fusese conceput de sovietici chiar cu riscul ca unii dintre agenții lor să fie considerați importanți să ajungă în marea rezistență. Philby a fost însă foarte atent să mențină poziția ambilor. După a fi eliberat, în 1944, Philby, care era încă în posesia încreșterii și aprecierii șefilor săi, era unul dintre funcționarii superiori de la cîrmăritorul general S.I.S. din River Street, 10 St. James.

Philby a rămas în continuare în contact cu rețeaua și condusese o activitate intensă pentru a menține în viață rețeaua în Mediterana Occidentală, Spania și Portugalia, avînd în subordine vreo șaiszeci de agenți, inclusiv pe Graham Greene și pe Malcolm Muggeridge.

Greene a fost trimis la Freetown, în Sierra Leone, ca să înlocuiască o fostă misiune a Departamentului D condusă de Louis Franck, iar Muggeridge a plecat la Lorenzo-Marques, în Mozambicul portughez. La Lisabona era agent șef David Walker, un fost corespondent al zărilor Daily Mirror. De asemenea, cîteva agenți fuseseră plasați la Madrid și în porturile spanole și marocane, sarcina lor fiind să urmărească activitatea spionilor germani din acea parte a lumii care nu aveau baze în Spania și Portugalia și să se asigure că direcția apropiată a dr. Hans Hoberlein. Philby, pe de altă parte, îndrepta că a demisionat el puțin șase luni înainte de a pleca pentru ca Rado și Hoberlein la La Linea, Hoberlein la Tetuan, Rehausen și Boerner pe insulele Canare. Dintre aceștia, Rehausen și Boerner dețineau o poziție avantajoasă, de unde puteau urmări mișcarea navelor aliate în Mediterana Occidentală și în Atlantic, fiind capabili să dirijeze submarinele și bombardierele nemțești din Franța pentru a ataca convoaiele de vase aliate, care transportau mărfuri și trupe.

Philby a fost, de asemenea, omul care a prins un agent nazist ce își desfășura activitatea în sediul ambasadei unei țări neutre. Într-o zi, la sfîrșitul lui 1942, Burgess i-a prezentat lui Philby un atașat de la ambasada portugheză din Londra, numit Rogério de Magalhães Peixoto de Menezes, pe care îl cunoscuse la un club de noapte. Diplomatul portughez sosise în țară și foarte curînd, ajunsese o figură cunoscută a localurilor de noapte și a caselor de jocuri de noroc. Burgess îl considera un bun partener de petreceri, deoarece portughezul era întotdeauna gata să achite el notele de plată, dar pe Philby îl interesa această risipă, precum și impresia pe care o lăsa că ar avea cunoștințe detaliate despre organizația germană de spionaj din

Philby a rămas în continuare în contact cu rețeaua și condusese o activitate intensă pentru a menține în viață rețeaua în Mediterana Occidentală, Spania și Portugalia, avînd în subordine vreo șaiszeci de agenți, inclusiv pe Graham Greene și pe Malcolm Muggeridge.

Ley, unul din agenții de seamă ai lui Himmler în Portugalia. Menezes, care era înrolat de Ley să spioneze pentru nemici, nu putea trimite rapoarte pe năvală diplomatică, deoarece nu avea un contact la Ministerul de Externe portughez și, oricum, conținutul valizei era văzut de un funcționar superior din Lisabona. Așadar, el era nevoit să-și trimita rapoartele către Ley prin poșta obișnuită pentru că, folosind un cod și cerneala simpatică.

Continuând cercetările, Philby a cerut ca corespondența lui Menezes să fie interceptată, ceea ce a dat posibilitatea experților în criptografie să-i descifreze ușor scrisorile, deoarece folosea un cifru foarte simplu, iar cerneala simpatică era de proastă calitate. Astfel, în câteva săptămâni, s-au strâns suficiente materiale care dovedeau că Menezes era un spion căruia germanii îi ordonaseră să culegă date în legătură cu amplasamentul artileriei antiaeriene și a stațiilor radar, livrările de armament din S.U.A. și potențialul industrial al Angliei, în special în legătură cu producția de avioane.

Dovezile adunându-se una după alta, a fost informat ambasadorul portughez, dr. Armindo de Sitau-Monteiro, care s-a oferit să-i retragă imediat imunitatea diplomatică lui Menezes, guvernul portughez fiind de acord cu acest lucru. Ministerul de Externe britanic a hotărât însă să respecte uzanțele internaționale și n-a permis reprezentanților lui MI-5 și detectivilor de la Scotland Yard să intre în ambasadă, așa că aceștia au fost nevoiți să aștepte afară, lângă clădirea ambasadei din Sloane Street din Londra, până la 22 februarie, până când Menezes a fost arestat.

În ziua arestării, Menezes a fost arestat de la un chef făcut într-unul din localurile pe care le frecventa.

A fost arestat pe trotuar, aducându-i-se la cunoștință, în momentul în care a încercat să fugă, că imunitatea sa diplomatică îi fusese ridicată de propriul său guvern.

A fost dus la spital și apoi la închisoare, unde i s-a pus la dispoziție un doctor pentru a trata rănilor cauzate de mina lui, iar el a rămas în viață. A fost executat la moarte prin spânzurare, dar după ce răta lui a scris mai multe scrisori în care-i im-

punea pe regele George al VI-lea și pe Winston Churchill să cruțe viața fiului ei, ministrul de Interne a ordonat amânarea executării sentinței, iar ulterior, pentru a nu fi executat, a fost eliberat pe viață. Veselul arătat a stat doar câteva ani la închisoare, apoi imediat după terminarea războiului a fost eliberat. Totuși, demascarea lui a însemnat o altă pagină în istoria lui Philby.

Activitatea lui Philby în serviciul secret britanic a fost o activitate foarte activă și, ca totuși să fie posibil să se găsească în timpul ei dădea Moscovei informații secrete, me-

Pe la sfârșitul lui 1944, o dată cu eliberarea Franței și ocuparea de către aliați a Africii de Nord și a Italiei, activitatea lui Philby aproape că a luat sfârșit. El și Burgess reușiseră să se infiltreze adinc în serviciul secret, chiar dacă nu aduseseră servicii deosebite Moscovei, dar șefii spionajului sovietic aveau răbdare și își făceau planuri pentru un viitor îndepărtat. Ei își plasaseră doi oameni, care s-ar fi căzut să fie cunoscuți de autoritățile de securitate engleze că sunt comuniști, în posturi cheie ale serviciului secret britanic. Aceasta era o realizare cu care nu se puteau lăuda nici englezii și nici americanii.

Șefii spionajului sovietic făcuseră o investiție valoroasă, sperând că profiturile vor crește, și aceste speranțe s-au îndeplinit o dată cu izbucnirea războiului rece.

A FOST SANCTAT MACLEAN ?

Burgess și Maclean, Maclean și Burgess. De la fuga lor, din țară, numele lor s'nt inseparabile în conștiința publică. Totuși, erau doi oameni care să se deosebească atât de mult prin firea lor. Cei doi n-au fost niciodată prieteni intimi. Din punct de vedere cu ei, destul de neregulate în decursul anilor, așa că nu se puteau să se ajute unul pe altul. La Cambridge, inocentul, frumosul Maclean îl venera pe Burgess, considerându-l un om de deosebită înțelepciune și înțelegere și gândind că este dotat cu toate virtutile care lui îi lipseau. Burgess însă îl trata pe Maclean ca pe un copil, în cel mai bun caz, cu condescendență, iar când acesta încerca să spună că nu era proast, continua totuși să-l trateze ca pe un copil și leneș și era destul de crud ca să-i spună că era un om de altă persoană. L-a folosit, dar nu l-a considerat un prieten.

Maclean și Burgess cu Philby erau cu totul de altă natură. Philby era un om foarte deștept, Burgess știa că Philby era un om integritate și discernământul rece, că era un om foarte inteligent și le admira la Philby. Burgess se împiedica să se apropie de el. Putea să tiranizeze oamenii de tipul lui Maclean, dar se supunea oamenilor de tipul lui Philby. Philby era un om deosebit de inteligent și de rece, dar se supunea oamenilor de tipul lui Burgess. Philby era un om deosebit de inteligent și de rece, dar se supunea oamenilor de tipul lui Burgess.

A POST MAN, NOT MACLEAN?

...și Maclean. ...
...le sunt inseparabile în conștiința publică. Totuși,
...oameni care să se deosebească atât de mult
...
...cu ei, destul de neregulate în decursul anilor, așa
...se disputau unul pe altul. La Cambridge, inocen-
...il venera pe Burgess, considerându-l un
...și inteligentă și găsind că este dotat cu
...care lui îi lipseau. Burgess însă îl trata pe Mac-
...în cel mai bun caz, cu condescendență, iar
...recunoască că nu era prost, continua totuși
...și lenes și era destul de crud ca să-i spună
...alte persoane. L-a folosit, dar nu l-a consi-
...lucru.

... cu Philby erau cu totul de altă na-
... sale că-i foarte deștept, Burgess știa
... integritatea și discernămintul rece, ca-
... invidia și le admira la Philby. Burgess se im-
... niciodată sigur pe el. Putea să tyranizeze oa-

văzut vorbind și jucindu-se cu copiii într-un fel în care numai oamenii cu adevărat buni pot face acest lucru.

Analiza complexului de relații existente între membrii Penetration este deosebit de interesantă din caracterele lor și în lăuntrul lor se afla sursa acestor conspirații. Momentul propice pentru Planul de acțiune pe Maclean în activitatea pe care o desfășura în anul 1941 o data cu numirea în Maclean ca funcționar la ambasada engleză din Washington. I se ivise o șansă rară și că un agent într-un post în care un angajat ar fi putut să se angajeze și de experimentat ar fi fost, nici nu putea visa să ajungă vreodată.

Fentru ipoteza în care Maclean nu ar fi fost de acord, ca ultimă metodă ce urma să fie folosită pentru a-l determina să colaboreze era șantajul. Credincios vechiului său obicei, Philby a stat de o parte, trasind doar sarcinile și urmărind executarea lor, iar ca instrument pentru punerea în practică a planului „de convingere” l-a folosit pe Burgess.

Până la sfârșitul războiului, cind Philby l-a inclus în planurile sale, Maclean, cu toate convingerile lui comuniste, n-a transmis secrete agențiilor sovietice. Din 1940, de cind se întorse de la Paris, el a lucrat asiduă, petrecindu-și puținele ore de odihnă, pe care și le îngăduise, împreună cu mama, cu sora și cu sora lui. Din noiembrie 1940 pînă în mai 1941, Melinda a stat în America pentru prima ei naștere și, în absența ei, în Londra camuflată și bombardată, Maclean l-a întâlnit, din întâmplare, pe Guy Burgess. Astfel a fost reînnoită vechia lor cunoștință, Maclean devenind un vizitator al speluncii lui Burgess, aflată pe Bentinck Street, în casa lordului Rothschild. Rothschild era în 1940 șeful secției de contrasabotaj din MI-5 și pusese casa la dispoziția colegilor din serviciul secret, ca un fel de casă de întâlnire. Când un angajat al serviciului „mina și ia”, o folosea cel mai mult, mai ales după ce fusese nevoit să părăsească în mare grabă alte două sau trei apartamente.

Lordul Rothschild era mai de pre cele ce se întîmpla în fostul său apartament din Mayebone deoarece, după ce a fost angajată din Londra, el venea foarte rar la Bentinck

Street. Colaborarea dintre Kim Philby, care era șeful secției de perice a SIS-ului și lordul Rothschild a început pe vremea cind acesta din urmă se ocupa cu descoperirea acțiilor de sabotaj de pe vasele aflate în Gibraltar și în porturile neutre ale Spaniei și Portugaliei. În 1941 Gibraltarul devenise un teren de acțiune a sabotajului înaintea înclinației de a se muta către „Informații rusești” și de a se muta de acolo, pentru a pierde însemnările de la un agent al serviciului de informații care fusese angajat în anul 1940, în urma unei acțiuni de sabotaj.

Avarierea unui mare număr de nave, dintre care unele mergeau în convoi la Malta și se opreau în Gibraltar, a dus la presupunerea că germanii sau italienii foloseau submarine cu un singur om la bord, pe atunci o noutate încă neverificată, astfel că s-au luat măsuri de protecție a tuturor vapoarelor din portul Gibraltar cu plase antitorpile de mare adîncime. Exploziunile însă continuau.

Primind sarcina de a descoperi rețeaua de sabotori și de a pune capăt distrugerii vapoarelor, lordul Rothschild, împreună cu Leonard Burt, de la Scotland Yard, au plecat în Gibraltar și răul a fost în cele din urmă curmat. Ei au descoperit că agenții germani din porturile neutre și câțiva docheri spanioli din Gibraltar, recrutați de germani, introduceau în mod regulat mine pe bordul vaselor engleze. Cîteva dintre aceste mine erau ascunse în valize, sub îmbrăcăminte, iar altele erau destul de mici pentru a putea fi ascunse în termosuri, în care se turna apoi ceai sau cafea, așa că scăpau foarte ușor de controlul făcut de securitatea navală.

Un mare număr de mine au fost descoperite și neutralizate de inuși lordul Rothschild, care, în mod invariabil, ordona ajutorilor sale să se adăpostească și insista ca să le dezamorseze el, de multe ori riscindu-și viața, ceea ce l-a adus avansarea la George și cu două înalte ordine ale Statelor Unite. Cel mai pe urmă, în anul 1941, a fost condamnat la moarte la Old Bailey, con-

Părerea că a dat vreun material de o importanță deosebită nu se de a ajunge la Washington, în aprilie 1944, nu pare verosimilă deoarece în urmă a trei ani de război el era doar un funcționar în Ministerul de Externe și fusese tot tin putându-se să aibă acces la informații deosebite. Philby și Burgess, precum și Maclean, erau dubli agenți de război, pe Maclean pe lângă faptul că adevărat dublu agent, special foarte folosit pentru ei.

Sovieticii erau mulțumiți de rețelele de spionaj pe care le organizaseră în Italia, în Franța, în Anglia cât și în Statele Unite, alianța lor cu puterile occidentale fiind privită într-un mod foarte diferit de Moscova, comparativ cu modul cum era privită la Londra, la Washington și la New York.

Ambasadele sovietice din Londra și Washington s-au umflat brusc, devenind instituții cu sute de funcționari angajați în comitetele militare de legătură ori în diferitele agenții de achiziții, misiuni de comerț, subagenții politice, economice și științifice, organizații de ajutorare ș.a.m.d. Guvernele englez și american, precum și serviciile lor de informații știau că mulți funcționari ruși se ocupă cu înfrigurare de stringerea de informații, care erau adunate pentru a fi folosite în viitor, n-avînd nimic comun cu ducerea războiului împotriva lui Hitler.

La Londra era ambasador Feodor Tarasovici Gusev, om cu experiență considerabilă în înjghebară de rezidențe ilegale, care venise în 1943 de la New York, unde deținuse funcții

...la AMT (KGB) ...
...ca fiind un important ...
...Printr-un
săi colaboratori, dar care ocupa modesta funcție de secretar III,
era și Boris Krotov, cel care avea grijă de Philby și care mai
târziu a primit misiunea mult mai importantă de a fi unul din-
tre conducătorii rezidenței sovietice ...
...Canada, cu bar ...
Montreal

Conducătorul aparatului ilegal din Anglia era Dmitri Litvinke, care lucra în solată în mijlocul

grădini frumoase din West-Hill Highgate, din centrul Ang. m.
 iar domiciliul său de la Washington Leonard Rodenick, a avut te-
 bușuri și mai confortabile la numărul 375 strada 16 Serov,
 pe atunci membru al Comitetului Central al Cominternului,
 tot așa de asemenea în aceeași țară.

nada, a lui Nunn May, Fuchs, Gold, Greenglass și Rosenberg care a fost prezentată cu alte prilejuri în mai multe lucrări, așa că nu mai este cazul să revin.

E nevoie să reamintesc totuși, pe scurt, doar câteva detalii care relevă gravitatea trădării lui Donald Maclean.

În 1941, mai mult de o duzină de proiecte atomice se aflau în lucru în S.U.A., cercetările și experiențele făcându-se în universități și în laboratoare. În ce privește „Proiectul Manhattan”, acesta nu fusese încă centralizat și pus sub controlul Departamentului de Război. Existau centre de cercetări la New York, Chicago și Berkeley, în California, precum și o uzină de bombe atomice la Los Alamos, în New Mexico. În 1944, când a început fabricarea primei bombe atomice, în această operațiune erau angajați două mii de oameni de știință, tehnicieni și muncitori și, înainte ca bomba atomică să fie aruncată asupra Japoniei, se cheltuiseră pentru această operațiune două miliarde de dolari.

După cum se știe, atât Uniunea Sovietică cât și S.U.A. au intrat în război în 1941. Dar, în timp ce în America războiul a dus la un avânt uriaș al producției industriale și al cercetărilor științifice, în Uniunea Sovietică el a avut repercusiuni grele: distrugerea aproape totală a centrelor industriale, încetarea

el doar la fabricarea muniției care se cerea cel mai mult și cel

tală și calculule folosite pentru fabricarea bombei atomice, dar, în același timp, în ce privește producția, rămăsese cu mult în urma Statelor Unite, Marii Britanii și Canadei. Potențialul industrial al Uniunii Sovietice era mult mai mic decât al acestor țări, dar cauza principală era că Rusia nu avea acces la marea de bătaie - uraniu. În Uniunea Sovietică se descopereau uraniu în Asia Centrală în Republicile Sovietice Tadjică și Chirgizia, în Altai și Caucaz, dar în timpul războiului, după ce războiul ajunsese dincolo de granițele cu Caucazul au fost întrerupte sălile de extracție în zonele minerale din Asia Centrală nu s-a putut muna de la uraniu mai mult decât este necesar și transporturile de minereuri aproape întrerupte, deoarece cea mai mare parte a locomotivelor și a materialului rulant fusese distrusă.

La începutul lunii februarie 1943, ruși depuneau mari eforturi ca să poată cumpăra uraniu din S.U.A. Inițial, cererile lor au fost modeste, solicitând doar cîte opt tone de astfel de minereuri, însă americanii, care foloseau deja uraniu mult mai curat în experiențele lor atomice, le-au respins cererea. În aprilie, șeful misiunii comerciale sovietice a cerut din nou să i se vîdă minereu de uraniu și douăzeci de funți de uraniu curat. Și această cerere fiind respinsă, ruși au continuat să insiste. Stalin personal a vorbit în acest sens cu președintele Roosevelt. Americanii au amînat în mod deliberat negocierile. Refuzul oficial al Statelor Unite de a vinde sovieticilor uraniu a fost trimis la 17 aprilie 1944.

Pină la urmă, rușii au reușit să obțină de la Nunn May și Klaus Fuchs secretele vitale în legătură cu fabricarea bombelor atomice. Iar prin manevrele acestea au pus mîna încetul cu încetul pe cantități importante de minereu prețios, cumpărîndu-l din Canada și transportînd secretele cu vapoarele, via Alaska, în Uniunea Sovietică.

De-abia în 1944 secretarul de stat Dean Acheson a declinat în fața unei comisi a Senatului ca între 1943 și 1944, agentii sovietici au reușit să exporte 700 funți de oxid de uraniu, 720

100 litri de nitrat de uraniu, 25 litri de uraniu curat și un kilogram de apă grea

Dar, deși reușiseră să pună mîna pe materia primă și pe datele științifice, sovieticii nu și-a lăsat numele despre progresele înregistrate de americani în producția atomică. Și în acest caz problema plănuiască Philby să lăfăiească pe Molotov ca agent.

În primăvara lui 1944, Donald Maclean a început să-și întrebze superiorii dacă nu ar fi posibil să fie mutat la sediul la ambasada din Washington. El era în vârstă de 36 de ani, în timpul războiului, avea dreptul să primească un post în străinătate. Mai mult decât atât, fiind căsătorit cu o cehă americană, putea avea și unele motive personale de ca să facă o asemenea cerere. În privința soartei acestei cereri nu trebuia să-și facă griji, deoarece noul ministru plenipotențiar englez la Washington, dacă ar fi fost întrebat de competența lui Maclean, i-ar fi dat o referință excelentă, reamintindu-și serviciul bun pe care acesta îl făcuse la Paris între 1938—1940. Melinda era, desigur, încântată de perspectivele de a fi din nou împreună cu mama și cu surorile ei. Dacă ar fi știut însă că cei patru ani petrecuți în America urmau să fie începutul destrămării căsătoriei lor, ea ar fi preferat cu siguranță să rămână în Londra distrusă de bombe. Cu mulți ani mai târziu ea a făcut o remarcă semnificativă față de George. Hoare în legătură cu viața ei în America între 1944 și 1948, reamintindu-și criticile făcute de Donald americanilor: „Eu puteam critica America, pentru că erau multe de criticat. Eu făceam întotdeauna acest lucru cu dragoste și afecțiune, pe cînd Donald o făcea cu ură”.

În cele din urmă F.T.A. Ashton-Gwatkin, locătorul subsecretarului de stat, răspunzător de problemele personalului din misiunile diplomatice, l-a chemat pe Maclean la el și l-a felicitat, anunțându-l că a fost numit prim-secretar la ambasada din Washington.

În cursul săptămânii înaintea plecării sale și până la plecarea în America, Donald a băut mai tot timpul, de două sau de trei ori fiind adus acasă beat turtă. Melinda atribuia aceste petreceri nocturne stării de tensiune în care se găsea Donald, știind că lucra ore întregi peste program și, în același timp, aștepta o hotărâre de mare importanță pentru amândoi. Ea nu era cu totul străină de chefurile și bețiile soțului ei, aceasta reieșind și dintr-o scrisoare pe care i-o scrisese în timp ce era în America și în care îi spunea: „De ce nu bei acasă? Cel puțin vei fi în stare să ajungi singur până în pat”.

Totuși, modul în care bea Donald înainte de plecarea în America era neobișnuit, iar Melinda nu știa că el își îneca marile necazuri în băutură, după cum nu cunoștea nici care sînt aceste necazuri. În acest sens, este semnificativ faptul că Maclean nu i-a prezentat niciodată Melindei pe Burgess sau pe Philby, deși ea îi cunoștea după nume din povestirile lui despre Cambridge. De-abia în noaptea în care Maclean și Burgess au fugit în Rusia, în 1951, ea l-a cunoscut pe Burgess, dar și atunci sub numele de „Roger Styles”.

Numirea lui Maclean ca prim-secretar la ambasada din Washington însemna încă un mare și însemnat pas într-o carieră ce se anunța strălucită. A fost felicitat de toată lumea de la Ministerul de Externe, inclusiv de șeful său, sir Alexander Cadogan, care l-a invitat în birou, l-a servit cu un sherry și i-a spus că, deși regreta pierderea unui funcționar excelent, este, totuși, bucuros că un post atât de mult râvnit era liber pentru lordul Halifax, ambasadorul englez la Washington. La fel, marele secretar de stat, lordul Ciano, care fusese bun prieten cu lordul Halifax, exprimase satisfacția de a-l putea numi pe un funcționar atât de înalt în vîrstă și că vizuse un raport ex-

celent despre activitatea sa în Ministerul de Externe. De asemenea, mai adăuga că Donald are să găsească acolo cîteva colegi și prieteni mai vechi, care așteaptă să-l salute în mijlocul lor.

Familia Maclean a ajuns la New York în aprilie 1944 unde s-a despărțit. Melinda rămânând la părinții ei, iar Donald plecând în Washington pentru a începe lucrul la ambasada britanică. Deși sperau, după cîte spusese, că despărțirea va fi de scurtă durată, totuși Donald nu se gândea să revină în Washington. El trăind mereu motive care îl împingeau în New York, iar după ce putea găsi o casă în New York, el nu se gândea să revină în Washington. El trăind mereu motive care îl împingeau în New York, iar după ce putea găsi o casă în New York, el nu se gândea să revină în Washington. El trăind mereu motive care îl împingeau în New York, iar după ce putea găsi o casă în New York, el nu se gândea să revină în Washington.

Forțele puteau să-o îngrijească. Toate aceste motive păreau a fi valabile, deși funcționarul care se ocupa de problema locuințelor pentru membrii ambasadrei i-a declarat mai târziu Melindei că el găsise cîteva apartamente, însă Donald nu a fost deloc interesat să meargă să le vadă. De fapt, Donald lăsa impresia că prefera să stea singur.

Melinda a născut în septembrie 1944, iar Donald, care a venit la New York și părea foarte bucuros de faptul că avea un băiat, botezat Donald Fergus, s-a întors curînd la Washington, iar Maclean a mai făcut una sau două vizite la New York și de-abia la sfîrșitul lunii decembrie a găsit o casă pentru a-și aduce familia la Washington. Putem presupune că Donald a avut cîteva contacte cu agenții sovietici din Washington.

În 1945, după ce s-a întors din Washington, Donald a rămas în New York și a continuat să lucreze la ambasada britanică. El a avut cîteva contacte cu agenții sovietici din Washington, iar în 1946 a fost numit prim-secretar la ambasada britanică din Washington. El a continuat să lucreze în această funcție până în 1951, cînd a fugit în Rusia.

linda să participe la toate petrecerile și recepțiile sale, deseori rugându-l chiar să-l reprezinte în anumite ocazii oficiale.

Între timp, Maclean devenise șeful cancelariei, funcție care îi permitea să aibă acces la toate documentele secrete ale ambasadei și, în plus, la rapoartele și memoriale personale ale ambasadorului către Ministerul de Externe. În virtutea acestei funcții, el putea vedea tot materialul sosit la ambasadă, printre care și instrucțiunile lui Anthony Eden și măștiuzii ale lui Ernest Bevin, foștii miniștri de externe.

Pe atunci, una dintre cele mai spinoase probleme dintre guvernele englez și american era aceea a bombei atomice. Proiectul „Districtul de Inginerie Manhattan”, numele conspirat al întregii operațiuni, se îndeplinea în cele mai stricte condiții de securitate, sau, cel puțin, așa pretindea șeful administrativ al planului, generalul locotenent Leslie R. Groves, iar ajutoarele lui îl credeau. Munca fusese compartimentată și oamenilor de știință, printre care se aflau Klaus Fuchs și dr. Allan Nunn May, li s-a dat să execute numai anumite operații, doar cîteva cunoscînd întregul proces al producției. După conferința de la Ialta, unde Churchill și Roosevelt au cedat unor cereri foarte exacte ale lui Stalin, mulți senatori americani s-au ridicat împotriva furnizării de informații științifice aliaților, deși doar cîteva știau de „Proiectul Manhattan”. O lună după ce primele bombe atomice au fost lansate la Hiroșima și Nagasaki (1).

În același timp, guvernul britanic, prin intermediul lordului Pitt Rivers, din Connecticut, prin care se impuneau restricții severe asupra controlului și folosirii energiei atomice, astfel Angliei și Canadei interzicîndu-li-se în mod practic accesul la informații. Rezoluția a fost aprobată la cîteva săptămîni după 5 septembrie 1945, ziua în care Igor Guzenko leșise din ambasada sovietică de la Londra. În același timp, guvernul american, prin intermediul lui J. Edgar Hoover, șeful FBI, a impus și el restricții asupra accesului la informații științifice. Acest lucru nu a fost făcut fără să se țină seama de faptul că liderii politici din S.U.A. fuseseră convocați la Casa Albă și informați, pe scurt, des-

pre cutremurătoarea veste că Moscova a pus mîna pe unele secrete de bază privind procesul de fabricare a bombei atomice. După pierrea marii conspirații în care erau implicați Fuchs, Gold și Greenglass, și care era legată de producția de la Los Alamos, urma să fie făcută de-abia o preschimbare. Totuși, chiar cele câteva detalii ale afacerii care le erau oferite erau suficiente pentru a cauza o mare îngrijorare printre liderii politici.

Deși, dacă după descoperirea acestor secrete în C.S.S.R. se putea spune că americanii s-au retras din cursa pentru fabricarea bombei atomice, în realitate, în S.U.A. s-a pornit de seurgerea unei noi generații de oameni de știință care să continue lucrările. Acest fapt a fost ampliat de faptul că, în același timp, în C.S.S.R. s-a pornit și ea de seurgerea unei noi generații de oameni de știință. Într-un timp mult mai scurt, decât în S.U.A., s-a reușit să se facă un pas înainte în fabricarea bombei atomice.

Acest trădător era Donald Maclean, un ignorant în domeniul științific, despre care prietenii obișnuiau să spună că nu cunoștea care-i diferența dintre un uscător de păr și un ciclotron. Rezidenții sovietici însă nu pretindeau de la Maclean să furnizeze probe de uraniu U-235 îmbogățit, așa cum făcuse Nunn May, nici să le spună formule și ecuații complexe, cum le spusese Klaus Fuchs, nici să întocmească o schiță a bombei atomice, așa cum întocmise Greenglass, și nici să le dea detalii în legătură cu compoziția încărcăturilor explozive, așa cum le dăduse chimistul Boyer.

Ceea ce doreau sovieticii — și au obținut de la Maclean — erau date detaliate despre programul întocmit de Comisia pentru energie atomică, acestea fiindu-le necesare apăsării ritmului de dezvoltare a producției atomice și măriri stocului de bombe.

Organul de importanță capitală care coordona activitatea respectivă era Comitetul pentru o politică atomică comună și, în acest comitet se compunea din șase oameni ce cunoșteau toate detaliile tehnice ale proiectului. Unul din ei era un fizician din S.U.A., doi ai Angliei și unul al Canadei.

La sfârșitul anului 1946, Donald Maclean a fost numit secretar al Comitetului pentru o politică atomică comună. Astfel, prin vâlcarea excepțională a datelor pe care le putea furniza sovieticilor, el devenea unul dintre cei mai remarcabili agenți din istoria spionajului.

Prin natura sarcinilor care îi reveneau, el participa la ședințele ultrascrete ale oamenilor ce hotărâau viitoarea politică atomică și schimbau între ei informații atât de importante încât nu erau aduse nici la cunoștința miniștrilor celor trei puteri care fabricau bomba atomică.

Donald Maclean nu numai că participa la aceste ședințe, dar, în calitate sa de secretar, avea în mină toate documentele, putând să le copieze în voie și să le transmită legăturilor sale. Avea acces, de asemenea, la arhivele Comisiei pentru energie atomică și în laboratoarele și uzinele de care se ocupa comisia, pe care le vizita regulat, flecărind în voie cu muncitorii, tehnicienii și oamenii de știință. Era unul dintre puținii funcționari superiori care fusese verificat de securitatea S.U.A. și cărui s-au dat permise speciale de a intra în aceste instituții. Obiectul activității lui de spionaj nu era numai acela de a intra în posesia secretelor tehnice, ci și acela de a afla scopul probabil pentru care se fabrica armamentul atomic, precum și cantitatea în care se fabrica. Aceasta însemna că Uniunea Sovietică cunoștea intențiile puterilor occidentale, și astfel fiecare mișcare pe tabla de șah a politicii, în direcția declanșării războiului rece, putea fi calculată în cunoștință de cauză. Deci, nu-l nici o exagerare atunci când afirmăm că cei trei membri ai „Păginei treimi” au schimbat cursul istoriei.

De ce a trădat Maclean? Inițial, el nu și-a oferit serviciile decât în interesul propriu. După ce, după planul lui Philby, a dat o parte din informațiile sale, a dat o viață dublă, conștientizând că singura cale de a evita ideile de ideologie. Dacă Maclean a fost plătit pentru informațiile pe care le furniza informații, cât a stat în America nu se știe precis, dar după ce a fugit în Rusia a primit o recompensă de 100.000 de dolari în bani, pe lângă o

soajă și o casă relativ confortabilă pentru el, iar mai târziu pentru familia lui. Cînd după ce a sosit în Rusia, el a putut să trăiească o sumă de 2.000 de lire soarelui sale.

După fuga sa, C.I.A. a reușit să reconstruiască ceva din viața lui Maclean prin Washington și New York. Aceste investigații post-mortem au dus la concluzia că Maclean a trădat America. Maclean a fost condamnat la închisoare pe viață.

Printre acestea, a fost și faptul că Maclean a fost agent sovietic care a activat în S.U.A. în perioada 1939—1945, cu care Maclean a colaborat din 1939 până în 1951.

Maclean a trădat și în timpul războiului. În 1944 se ocupa de proiectul „Project M” care prevedea de a se face un atac atomic asupra Japoniei. De la Simon Kremer, un agent sovietic, Maclean a primit informații despre proiectul „Project M”.

La Londra, Kim Philby și Guy Burgess, știind că de Maclean se făcuse un agent sovietic, și-au îndreptat atenția spre serviciul de informații sovietic, și-au îndreptat atenția spre serviciul de informații sovietic.

De contraspionaj împotriva U.R.S.S., un plan pe care generalul maior Stewart Menzies se pare că l-a acceptat cu entuziasm, dădrea posibilitatea S.I.S.-ului să o ia înaintea lui M.I-5 și Burgess și-a găsit și el o ocupație pentru energia lui, care era asigurată o remunerație și mai mare decât cea primită până atunci din partea Moscovei.

IUPH

pe la răsărit

de la răsărit

de la răsărit

de la răsărit

de la răsărit și acoperirea conducătorilor politici din țară

de la răsărit și acoperirea conducătorilor politici din țară

adus în Anglia. Mulți dintre acești

se urcau pe diferite trasee prin Franța, orga-

lizată și condusă de colonelul Leslie Humphreys,

un om spaniol și încheia împreună cu S O F

Philby din Spania le purtau de grijă, iar

de câteva ori Madridul și Lisabona unde, folos-

de cunoștințele sale din timpul războiului civil, a în-

acord cu reprezentanții lui Franco, în urma cărora

au fost puși în libertate cu condiția ca ambasada

de la Madrid să plătească pentru ei.

În anul 1944, după eliberarea Franței, activita-

țile în Peninsula Iberică și Africa de Vest a încetat

și a atras atenția asupra unui plan mult mai ambi-

țios, arătat în timpul ultimilor trei ani de

lucru în Africa de Vest.

un personal format din peste două sute de funcțio-

În 1946 exista un loc unic pe glob pentru
tinerii din Londra, care acesta putea să câştige la
sului şi să se întoarcă acasă în triumf. Acest loc era
Mijlociu. Vechea „problemă orientală”, care preocupase
guvernele englezeşti de pe vremea lui Disraeli şi Gladstone
revenise la Downing Street, răzbuindu-se că fusese
astfel că Ministerul de Externe avea nevoie de cit mai
agenţi de mină înii care să urmărească evoluţia situa
debit de grave din acest colţ al Europei şi al Asiei. Situa
complicată de pericolul izbucnirii unui nou război şi de
siunea comunistă la sud-est de Balcani.

[illegible]

...ar fi fost într-o viață diplomatică în una din
...se căutau se căutau, unde n-ar fi fost de nici un fel
Moscovei, însă, în situația în care se găsea, Lebedev avea
motivele să fie mulțumit de noua misiune a lui Philby.

În luna februarie 1947, Philby a plecat la Istanbul. De
nea rangul de prim-secretar în serviciul diplomatic al Ma
...speciala de la consulația
...vechea capitală
...Brounle de la I
...ambasade constr
...pe
...In timpul războiului
...pe lângă personalul
...diferite ac
...Pe
...la Național
...la Tito
...reprezentanți
...al fo
...aceștia fiind p
...aceștia
...care căp

ma cheltuielilor făcute de spionii aliați și inamici.

La Ankara se mai aflau acreditați încă nouă stații ma
tari englezi cu ajutoarele lor, toți călătorind încoace și înapoi
între acest oraș și Istanbul. La Istanbul, Philby a mai găsit încă
vreo cîtiva prim-secretari, secretari II și consuli, care, la fel
și el, se simțeau izolați în Anatolia. Decanul lor era Eowa
Heywood Peck, care fusese, începînd cu 1940, în multe misiuni
secrete la Ankara, Adana, Iskenderun, Erzerum și, mai tîrziu
la Salonic. Cîtiva ani mai tîrziu, Peck a devenit șeful biroului
SIS din Berlin.

Philby s-a instalat într-o cameră la Hotel Parc. De la fe
reasta acestei camere, care era îndreptată spre Agas Paşa Co
...

...scheta albastră a lui Pera și, în depărtare, apele de safir ale
Bosforului.

Lebedev nu spunea că la Ankara nu era să se înîmbraseze cu
un vechi prieten, Serghei Alexandrovici Vinogradov, ambasada
dru Uniunii Sovietice în Turcia pe care l-a cunoscut la Viena,
în 1933 pe care l-a văzut din nou după război la Moscova
...lui se set
...Plam
...a de
...a pu
...la
...K
...A
...T
...I
...a

ajutorul principal al lui Vinogradov și primea misiunea de a-l
dușea pe Kim Philby. La Kars, se afla A.M. Soloviev, care în
timpul războiului organizase un complot ca să-l asasineze pe
Franz von Papen, ambasadorul lui Hitler în Turcia.

Desigur că Philby a întâlnit mulți oameni interesanți și era
bucuros că nici unul dintre noi săi colegi englezi sau sovietici
nu se putea lăuda că fiind un exemplu în ce privește ducerea
unei vieți ireproșabile. Consumul de lichior în cercul său
...se putea distra în voie.

Singurul lucru pe care nici Philby și nici prietenii săi so
vietici nu-l cunoșteau și nici nu l-au cunoscut vreodată, era că
turcii nu erau cu totul neinformați asupra activității lui Philby
...

și colegilor lui englezi le revenea misiunea și evoluția situației dintr-o altă țară, unde se începuse tulburări. Era vorba de Albania. Această țară mică, așezată într-o regiune muntoasă, cu o populație puțin mai mare de un milion de locuitori, și-a dobândit independența de la turci de-abia în 1912. Prinți străini și uzurpatori, printre care se afla și un fost clou de circ, au condus această țară pînă în 1928, cînd Ahmed Zogu s-a proclamat rege. În 1939, fiind răsturnat de la putere de trupele italiene, el a fugit în Anglia. După înfrîngerea Italiei, în 1943, Albania a fost ocupată de germani, împotriva cărora s-a ridicat o mișcare de rezistență, compusă din naționaliști și comuniști. Pentru sprijinirea acestei mișcări, din O.S.S.-ul american) au fost parașutate în munți. De asemenea, mari cantități de arme și muniții le-au fost parașutate de către R.A.F. Printre ofițerii S.O.E. care au locuit cu partizanii și au luptat alături de ei, erau și căpitanul Julian Ar-

interior generele premierului Harold Macmillan și moare în
joveni, nașorul Peter Kepp și generalul Neill Maclean, un
un membru al parlamentului și colonelul David Smiley,

La singhul rimbordat patrimonial este scutit de
plată, dar nu de impozitare, adică de 10% din valoarea
Fondului de capital pe perioada de timp în care este
deținut, după valoarea de înlocuire.

[illegible]

În toamna lui 1946, comunistii albanezi au minat canalul Corfu, pentru a împiedica patrulile navale britanice să oprească introducerea de arme pe mare în Grecia, astfel că, la 26 octombrie, două distrugătoare engleze au fost grav avariate. Dintre acestea, distrugătorul Suarez a fost pierdut, iar Volage a reușit să ajungă într-un port grecesc. Un ofițer și treizeci și șapte de marinari au fost uciși, iar doi ofițeri și patruzeci și trei de marinari, răniți. Protestele guvernului englez au fost ignorate, Albania pretinzând în Adunarea Generală a Națiunilor Unite că „navele de război engleze și americane erau angajate într-o agresiune împotriva Albaniei și se pregăteau să debarce trupe pe teritoriul albanez”. De asemenea, cererea englezilor de a fi despăgubiți a rămas fără rezultat la Curtea Internațională.

la idate economice. După ce s-au rupt relațiile diplomatice cu Albania și s-au opus primirii ei în Națiunile Unite, albanezii au dat multe posturi în presa și în serviciile de informații ale autorităților din Uniunea Sovietică.

Aceasta era situația când Kim Philby a ajuns la Londra. Naționaliștii albanezi refugiați în Grecia și Turcia pe care Kim Philby îi cunoștea din vremea în care lucra pentru serviciile de informații ale guvernului britanic. Mulți dintre ei erau angajați în serviciile de informații ale englezilor din SOE pe timpul celui de-al doilea război mondial și germanii și francezii.

Activitatea pe care ei o desfășurau în Grecia și Turcia era ilegală, englezii și americanii îi priveau cu simpatie, dându-le un statut modest.

Lui Philby i se dăduse o listă de conducători naționaliști care acționau în Turcia și în Grecia, el întâlneau-se de multe ori cu aceștia. În același timp, el trimitea rapoarte și sovieticilor despre aceste întâlniri, fapt care explică de ce mulți și grănicerii comuniști albanezi cunoșteau dinainte data și locul unde urmau să aibă loc diferite acțiuni ale naționaliștilor. În afară de faptul că mulți naționaliști au căzut în ambuscade, au fost prinși și executați. La 28 septembrie 1947, Hodja a pus în scenă un mare proces la Tirana. În jur de treizeci de albanezi care reușiseră să se infiltreze în țară, au fost prezentați ca fiind spioni englezi și americani și au fost condamnați la moarte sau la închisoare pe viață. Au urmat arestări în masă printre cei suspectați de a avea legături secrete cu albanezii aflați în exil, mulți fiind judecați sumar și executați. În 1948 și 1949 au avut loc noi valuri de arestări și execuții.

Totuși, în 1949, naționaliștii albanezi aflați în exil încă mai continuau pregătirile în vederea răsturnării regimului comunist. Intervenind și C.I.A., s-au întocmit tot felul de planuri pentru mărirea eficienței ajutorului acordat acestora. În același timp, Kim Philby a continuat să lucreze pentru serviciile de informații ale guvernului britanic. După ce a fost arestat, s-a căutat de el în câteva sute de naționaliști albanezi și li s-a instruit să se pregătească pentru a pune la cale o invazie, sperându-se că lor li se vor alătura alte câteva mii de albanezi din interior.

În plus, câteva ofițeri englezi și americani s-au oferit să lupte ca voluntari în această forță de invazie.

Foarte puțini diplomați și ofițeri de informații știau de această acțiune, dar erau atâtun pozitive și negative pe care Kim Philby le discuta în discuțiile noastre. Kim Philby știa că era un agent dublu, de încredere al sovieticilor, S.I.S. și C.I.A. și primea instrucțiuni să se ocupe de conducerea și de desfășurarea acțiunii de invazie. Kim Philby condusese o pleadă de naționaliști albanezi la Washington pentru a discuta problemele financiare ale acțiunii ce o pregăteau și a obține garanții că de îndată ce vor pune mâna pe putere, America și Anglia vor renunța la al guvernul prosovietic și vor restitui libertatea poporului englez. Kim Philby a condus și a coordonat pregătirile pentru invazie. Philby a plecat și el la Washington, fiind numit ofițer de legătură al S.I.S.-ului cu C.I.A. Dar, despre felul cum și-a îndeplinit misiunea deosebit de delicată ce i-a fost încredințată, voi vorbi în capitoul următor.

În ce privește acest plan năstrușnic care, desigur, sfida normele dreptului internațional, nici guvernul englez, nici cabinetul președintelui Truman nu l-au aprobat, deși se pare că atât Truman cât și secretarul de stat Dean Acheson cunoșteau în linii mari despre ce era vorba. De asemenea, este sigur că Ernest Bevin, ministrul de externe britanic, nu numai că avea cunoștință de planul respectiv, dar, în mod „neoficial”, îl și aprobase.

Pe atunci, subsecretar de stat parlamentar al lui Bevin era Hector McNeil. Acesta lucrase la un ziar din Glasgow și intrase în politică la vârsta de douăzeci și cinci de ani, în calitate de consilier la Glasgow, iar mai târziu, într-una din alegerile parțiale de la Greenock, candidând din partea partidului laburist, a câștigat un loc în parlament. După ce a venit la Londra, a lucrat ca redactor al buletinului de știri la emisiunile B.B.C., unde l-a cunoscut pe Guy Burgess.

Cariera sa politică i-a fost asigurată când mult respectatul Philip Noel-Baker, pe vremea aceea secretar parlamentar în Ministerul Transporturilor de Război, l-a făcut secretarul său particular. Când partidul laburist a luat puterea, în 1945, Ernest Bevin l-a numit subsecretar de stat parlamentar.

... SUA au rupt relațiile diploma-
tice cu Albania și în Națiunile Unite în
... banca a dat multe posturi importante
... funcții marilor din Uniunea Sovietică.
... Kim Philby a ajuns la Istanbul
... în Grecia și Turcia pentru a
... patența. Mulți dintre
refugiați luptaseră împreună cu englezii din SOE pentru
liberarea Albaniei de sub jugul italian și german și, c
... și Turcia era
... și americanii îi priveau cu simpatie, dându-le un
modest

Lui Philby i se dăduse o listă de conducători națio-
naliști care acționau în Turcia și în Grecia, el întâlnindu-se de
multe ori cu aceștia. În același timp, el trimitea rapoarte
victorilor despre acțiunile și întâlniri, fapt care explică de ce mulți
și grănicerii comuniști albanezi cunoșteau dinainte data și locul
unde urmau să aibă loc diferite acțiuni ale naționalistilor. În
afara faptului că mulți naționaliști au căzut în ambuscade, au
fost prinși și executați, la 28 septembrie 1947, Hodja a pus în
scenă un mare proces la Tirana. În jur de treizeci de albanezi
care reușiseră să se infiltreze în țară, au fost prezentați ca fiind
spioni englezi și americani și au fost condamnați la moarte
la închisoare pe viață. Au urmat arestări în masă printre cei
suspecți de a avea legături secrete cu albanezii aflați în exil
mulți fiind judecați sumar și executați. În 1948 și 1949 au avut
loc noi valuri de arestări și execuții.

Totuși, în 1949, naționaliștii albanezi aflați în exil încă
... muniști. Intervenind și C.I.A., s-au întocmit tot felul de planuri
pentru mărirea eficienței ajutorului acordat acestora. În același
... de a p
... a călătorit
... a fost instruit
... care o invazie
... ura alte câteva mii de albanezi din interior

În plus, câteva ofițeri englezi și americani s-au oferit să lupte
ca voluntari în această forță de invazie.

Foarte puțini diplomați și ofițeri de informații știu de
această acțiune ale cărei laturi pozitive și negative nu intra-
m în discuția noastră. Iar Philby, care era unul din oamenii
de încredere ai șefilor S.I.S. și C.I.A., a primit misiunea de a
se ocupa de conducătorii englezilor albanezi aflați în
acești conducători, pleaseră la Washington pentru a discuta
problema finanțării acțiunilor de invazie și a călătoriei
de informare ce vor pune în mișcare pe teren. Arădă S.I.A.
născut de guvern provizoriu ce va fi format. În timp ce
... americani conduceau din Grecia și Turcia pre-
găturile pentru invazie, Philby a plecat și el la Washington,
fiind numit ofițer de legătură al S.I.S.-ului cu C.I.A. Dar, des-
pre felul cum și-a îndeplinit misiunea deosebit de delicată ce
i-a fost încredințată, voi vorbi în capitoul următor.

În ce privește acest plan năstrușnic care, desigur, sfida nor-
mele dreptului internațional, nici guvernul englez, nici cabine-
tul președintelui Truman nu l-au aprobat, deși se pare că atât
Truman cât și secretarul de stat Dean Acheson cunoșteau în
fundi mari despre ce era vorba. De asemenea, este sigur că Ernest
Bevin, ministrul de externe britanic, nu numai că avea cunoș-
tință de planul respectiv, dar, în mod „neoficial”, îl și aprobase.

Pe atunci, subsecretar de stat parlamentar al lui Bevin era
Hector McNeil. Acesta lucrase la un ziar din Glasgow și intrase
în politică la vârsta de douăzeci și cinci de ani, în calitate de
consilier la Glasgow, iar mai târziu, într-una din alegerile par-
țiale de la Greenock, candidând din partea partidului laburist, a
câștigat un loc în parlament. După ce a venit la Londra, a
lucrat ca redactor al buletinului de știri la emisiunile B.B.C.,
unde l-a cunoscut pe Guy Burgess.

Cariera sa politică i-a fost asigurată când mult respectatul
... Ministerul Transporturilor de Război, l-a făcut secretar
... Când guvernul
Bevin și l-a ales pe McNeil ca locuitor, având unele afinități

cere albănească". Ce a găsit acolo, nu i-a plăcut deloc. Avea mai ales dubii în privința rolului jucat de ofițerul de legătură S I S.-ului.

Kim Philby, ca om îl întrecuse pe o dată sau de două ori înainte și credea că-i întrecuse și are simț practic, dar Allen Dulles nu-i iubea pe englezi. Fost copil precoce, la vârsta de nouă ani, scrisese într-o scrisoare: „Englezii au cucerit lumea luptându-se cu națiunile mici. Niciodată n-au îndrăznit să se lupte cu națiunile mari sau Rusia”.

Când a crescut, l-a urmat pe fratele său mai mare, John Foster, pe care-l admira foarte mult, și a intrat în serviciul diplomatic. În timpul primului război mondial, a fost la informații, unde și-a găsit vocația, iar ca să-și supraviețuiască veniturile, a lucrat într-o firmă faimoasă de avocați, în funcția de juristconsult al unor bănci din New York. În 1915, când a ajuns „american neutru” la Viena, ocupațiunile favorabile au fost intrigile de spionaj din Elveția, spionajul și negocierea cu agenții inamici, pentru ca, din 1918 până în 1930 să fie implicat în toate comploturile și unelturile finanțate de Deterding și Ford ca să-i rastoarne de la putere pe bolșevici. Mai târziu a petrecut perioade lungi de timp în Germania, unde pare că arăta foarte multă simpatie nazistilor, deși joca doar un simplu rol dintr-o piesă de spionaj. După Pearl Harbour a plecat în Elveția și, la Berna, a pus pe picioare cea mai mare rețea de spionaj din Europa, iar în februarie 1943 conducea tratativele secrete cu emisarul lui Himmler, prințul Maximilian von Hohenlohe, pentru încheierea unei păci separate cu puterile occidentale.

Conform documentelor lăsate de Hohenlohe, Dulles era de părere că Kim Philby era un agent de legătură și că acesta l-a asigurat pe emisarul nazist că „națiunile de opoziție nu mai trebuie să fie împinse de nevoie și de nedreptate în război”. Kim Philby era un agent de legătură și că acesta l-a asigurat pe emisarul nazist că „națiunile de opoziție nu mai trebuie să fie împinse de nevoie și de nedreptate în război”. Kim Philby era un agent de legătură și că acesta l-a asigurat pe emisarul nazist că „națiunile de opoziție nu mai trebuie să fie împinse de nevoie și de nedreptate în război”.

a adăugat că „d-l Dulles n-a respins cu totul ideologia nazistă și a vorbit de Rusia cu destul de puțină simpatie”.

În 1950, când Dulles a ordonat agenților CIA să investigheze activitatea diplomaților britanici care dețineați sau dețineau posturi de ofițeri de legătură cu agenții S I S. angajați în activități secrete, nu exista vreun suspăcăciune asupra vreunui dintre ei. Dar după procesul lui Klaus Fuchs în martie, când agenții FBI și CIA au avut posibilitatea de a interoga pe acesta în închisoare, ei au început să se gândească și alți prieteni, printre diplomați, la care se referea în contact cu poliția.

Pe noaptea nici un membru al ambasadei engleze din timpul războiului, astfel că, în această direcție, interogatoriile n-au fost fructuoase. Totuși, el a vorbit anchetatorilor americani despre „o legătură” a sa, al cărei nume nu-l cunoștea, dar pe care a descris-o atât de amănunțit (menționând că lucra într-un laborator guvernamental de chimie), încât, după o cercetare laborioasă în America, s-a ajuns la procesul lui Harry Gold și al altor spioni din domeniul cercetărilor atomice. În același timp, CIA, continua să facă investigații în legătură cu activitatea acelor diplomați englezi care avuseseră legături cu Comitetul pentru politica atomică comună și astfel, cautând prin vechile dosare, agenții CIA s-au posicnit de numele lui Donald Maclean.

Chiar dacă Maclean era considerat mai presus de orice bănuială, faptul că el ocupase o poziție atât de vulnerabilă în timpul activității rețelei de spioni sovietici, i-a determinat pe cei de la CIA să cerceteze mai adânc trecutul acestuia și activitatea desfășurată după părăsirea Washingtonului. Situația din noiembrie 1950 a lui Maclean era desigur cunoscută, în acel moment el fiind la Londra și ocupând funcția de șef al Departamentului american din Ministerul de Externe englez.

Șefii CIA erau interesați să știe ce fel de om era el și ce rol britanic care se ocupa de relațiile diplomatice de zi cu zi dintre Anglia și S.U.A. Deci, un agent special al CIA a fost detașat la Londra ca să-l supravegheze discret pe șeful Departamentului american din Ministerul de Externe englez.

...agent al CIA. Armarea la Londra un funcționar
...astfel de acțiuni nu sînt neobișnuite. În tratatul
...CIA nu se așteaptă să se trezească nu numai pe suspecti, dar
...statelor prietene, dacă prezintă
...special pentru...

Curiozitatea pe care o manifesta C.I.A. față de M...
...n-are nimic de-a face cu suspiciunile privitoare la...
...es în agentile atomice, ci cu faptul că Departamentul de Stat
...declarasă, în 1950, că a avut loc o gravă scurgere de secrete
...privitoare la tratativele de constituire a N.A.T.O.-ului.

Tratatul de apărare a Atlanticului de Nord emana din Tratatul de la Bruxelles, încheiat la propunerea lui Ernest Bevin în ianuarie 1948, și semnat la 18 martie la Bruxelles, ca parte a unui tratat de colaborare economică, culturală și socială și de apărare colectivă pe cincizeci de ani, de către Anglia, Franța, Belgia, Olanda și Luxemburg. În iulie, ambasadorii țărilor participante la tratatul de la Bruxelles au început discuții la Washington cu generalul Marshall, secretarul de stat al S.U.A., și cu asistentul său, Robert A. Lovett. În perioada iulie—octombrie 1948, a urmat o serie lungă de conferințe secrete, inclusiv întâlniri miniștrilor apărării, care au dus la semnarea Tratatului Atlanticului de Nord, ca pact de apărare militară între Statele Unite și Canada, pe de o parte, și cei cinci parteneri ai Tratatului de la Bruxelles, pe de altă parte. Toate documentele, inclusiv procesele verbale ale întâlnirilor secrete și comentariile ultrascrete ale ambasadorului britanic pentru Ministerul de Externe, treceau prin mindele lui Donald Maclean, care, în calitate de șef al cancelariei ambasadelor, răspundea de trimiterea lor la Londra.

Maclean a părăsit Washingtonul pe la sfîrșitul toamnei lui 1948, cîteva luni mai înainte ca Tratatul Atlanticului de Nord să fi devenit fapt public. Dar, imediat ce s-a anunțat semnarea tratatului, el a fost trimis în misiune la Oslo, Norvegia, unde a rămas pînă la sfîrșitul anului. În timpul misiunii sale, el a fost extrem de atent la toate informațiile care i s-au prezentat, dar și deosebit de discret în ceea ce privește datele publicate. După întoarcerea sa la Londra, el a scris un lung memorandum

de protest, pretinzînd că N.A.T.O. contravenea Cartei Națiunilor Unite și conținea prevederi în care apăreau clar intențione agresive împotriva siguranței și integrității teritoriale a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste.

Începînd din 1949, după ce acest protest a fost răspuns de către guvernele țărilor NATO, a devenit clar că, deși se vorbea despre documente ultra-secrete aruncate la Marea Mediterană de mulți diplomați, în realitate acestea erau doar acte de propagandă. Dar, atunci cînd, la sfîrșitul anului 1950, Allen Dulles, secretarul de stat al S.U.A., a descoperit că Donald Maclean, șeful cancelariei britanice la Washington, și la una din misiunile sale, în timpul cărora el a devenit un agent dublu, secretele de apărare erau transmise în mod secret în Rusia. În timpul misiunii sale la Oslo, el a fost în contact cu un agent sovietic, care i-a oferit informații despre activitățile CIA în Europa. După întoarcerea sa la Londra, el a scris un raport în care a detaliat toate aceste activități.

Refăcîndu-și trecutul lui Maclean, C.I.A. a descoperit legăturile acestuia cu Philby și Burgess. În legătură cu Philby nu se cunoștea nimic care să-l incrimineze, însă Burgess, care scrisese în august 1950, ca secretar II la ambasada engleză, a fost foarte repede trecut pe lista suspectilor posibili. Dar, în acel moment, singurele dovezi serioase erau împotriva lui Donald Maclean.

Astfel, la începutul lui 1951, Departamentul de Stat a început, după ce a fost îndemnat de generalul Bedell Smith și Allen Dulles, să prezinte ministrului de externe englez Herbert Morrison, cu foarte mare precauție, informații împotriva lui Maclean.

Cum a reacționat Morrison, se va arăta mai tîrziu. Deocamdată să vedem ce s-a întîmplat între timp cu Maclean, după plecarea de la Washington, în septembrie 1948, și numirea sa ca șef al Departamentului american din Ministerul de Externe, la Londra, în noiembrie 1950. De asemenea, să vedem cum au mai intervenit o dată Kim Philby și Guy Burgess decisiv și distructiv în viața lui și i-au grăbit căderea.

FINUL UNOR SECRETE

Maclean, care urma să-și încheie serviciul diplomatic la

nistrul care răspundea de treburile ambasadei (lordul Inverchapel era în concediu), să-i permită să-și amâne plecarea, deoarece soția lui aștepta cel de-al doilea copil și dorea să nască în America. Este foarte probabil ca adevăratul motiv să fi fost ordinele primite de la șefii săi sovietici de a rămâne cât mai mult la Washington, ca să obțină noi informații despre tratativele duse în legătură cu înființarea N A T O.

Rezultatul a fost că familia Maclean s-a întors la Londra după încă trei luni de ședere în America. Copilul, un băiețel, pe care l-au botezat Donald Marling, s-a născut la 27 iulie la New York. După un scurt concediu în țară, ei au plecat la Cairo, unde au ajuns în luna octombrie. Încă o dată Maclean îl avea ca șef pe bătrânul sir Ronald Campbell, care, în 1939, îl ajutase să devină ambasador al Angliei în Egipt și se spune că el ceruse ca Donald, pe care îl iubea și-l apărea, să fie numit șeful cancelariei ambasadei din Cairo.

În timpul scurtelor sale șederi la Londra, Maclean l-a întâlnit din nou pe Guy Burgess, care fusese transferat de la Departamentul pentru Extremul Orient la una din secțiile Ministerului de Externe. Este vorba de o secție conspirativă, care se

...când reagra, adresată prin radio și pre-
...Berlinului și Germaniei răsăritice.
...na prezenta vreun interes deosebit pen-
...lui Burgess decât că el
...el numea, ...pentru Extrem
Orient".

Plecând din Washington, Maclean ar fi putut să se retr-
...l-a presat ...
...cit a stat la L-
...cu Burgess ...
...cu reprezent-
...in legătură cu
...noaptea lui
...dar Melinda trecea cu vederea aceste excese, abt-
...să-i pună prea multe întrebări.

Primele șase luni ale șederii lui Maclean și a Mel-
Cairo au fost probabil cele mai fericite luni din viața le-
Londra el era întunecat și obosit, rezultat inevitabil al întâl-
rilor sale cu Burgess, dar după sosirea la Cairo s-a schimbat
foarte mult. Aveau o casă excepțională, n-aveau nici o grijă
era fericit, se juca și ridea cu copii și o asigura pe Melinda
că au să o ducă foarte bine.

Entuziasmul în legătură cu viața în Egipt s-a evaporat
însă curând și el a început chiar să urască acest mod de viață,
fiind mușcat de sărăcia, de nuzeria și șerbia în care transu le-
lahu. În ciuda imoralității și defectelor de caracter de care ar
putea fi acuzat, totuși, lui nu i se poate imputa lipsa unui
adânc simț al justiției sociale.

Dar înrăutățirea sănătății mintale și fizice a lui Maclean
n-a fost cauzată de sentimentul ultragiât al justiției sociale. În
primăvara lui 1949, câteva luni după sosirea sa la Cairo, el a
primit vizita unui oaspete pe care nu-l aștepta: Kim Philby.

cțiva din conducătorii albanezi în exil trăiau în Egipt, dar pro-
babil că principala sa sarcină era să-l viziteze pe Maclean și
să-l reinroleze în slujba sovieticilor. Prin această intervenție a
lui Philby nu trebuie înțeles că Maclean și-ar fi rezolvat com-
plet îndatoririle față de „cauză”. Din contră, se pare că foarte
cu înd după sosirea sa la Cairo, Maclean l-a contactat pe rez-
dental sovietic în Egipt, Maxim Danilov, care, câte știm
în repetat de Burgess. Dar, așa cum a rezultat din informa-
țiile de obținut de informația engleză, de tradiții, de
și de agenții egipteni, se pare că Maclean a fost în Egipt
în primele șase luni ale șederii sale în Egipt. El a deținut
pe spionii marunți care trebuiau să-l țină în contact cu
în mod obișnuit și să prezinte raportul său săptămânal
lui Maclean asupra tuturor activităților sale în Egipt.
...atomice să aibă loc în Egipt, în conformanță cu
...la Tratatul NATO.

...basată din Cairo și
...în legătură cu
...portanță, însemna să se înjosească și să ajungă un spion oare-
care. Maclean nu era pregătit să facă acest lucru. El se credea
a fi unul dintre aceia care, prin spionaj, poate influența istoria
însă existau prea puține ocazii care să-i permită să-și transpună
în practică planurile lui grandioase. Putea cădea rușilor infor-
mații despre politica militară a englezilor în Orientul Mijlociu,
și cu diferite ocazii probabil că a făcut acest lucru, dar nu a
avut loc nici un eveniment mai de seamă în perioada res-
pectivă.

Maclean nu era un agent instruit și nu putea înțelege
metodele birocratice ale aparatului de spionaj sovietic. Aproape
cincizeci la sută din informațiile obținute cu mari eforturi de
catre agenții sovietici puteau fi obținute în mod oficial din
presă sau consultând cărți de specialitate, dar rușii au avut
totdeauna o preferință stranie de a cunoaște totul prin sursele
lor informative și de a consemna totul, chiar și cele mai mici

bun prieten al lui Donald și care poate să-și distruag atât
promițătoarea lui carieră și să cauzeze atâtea neplăceri celor
care-l iubeau și-l admirau. A fost de acord cu Melinda că
Donald avea nevoie de un tratament și i-a promis să o ajute,
după care a informat Ministerul de Externe că Donald suferea
de o depresiune nervoasă, fiind tratat din cauza acestuia.
Melinda a spus că ea nu putea să-i se acorde un tratament
din medical.

În timpul serviciilor la Ministerul de Externe, Elviges rădase sovietelor toate secretele care-i trecuseră prin mână făcând o trecere în revistă a lucrurilor din timpul activității lui Burgess, reiese că el a fost în contact cu următorii spioni sovietici din Londra: Vasili Barabarov (care a fost implicat în cazul de spionaj John Clarence și a fost expulzat din Anglia în 1953) Pavel Kuznetsov (secretar al lui ambasadorul sovietic expulzat în 1962 care este cunoscut de pe W. în Ministerul de Externe) Ion Ilieș (de altă natură și adjunctul general Ivan Popov și secretarul Andrei Cuckov (expulzat în 1964 și care a fost implicat în cazul de spionaj de la H. și H. (1964)). Tatăl lui Barabarov, Vasili Kuznetsov, a fost implicat în cazul de spionaj al lui Kuznetsov în 1962 și a fost expulzat în 1951. Tatăl lui Ilieș, Ion Kuznetsov, a fost implicat în cazul de spionaj al lui Kuznetsov în 1962 și a fost expulzat în 1951. Tatăl lui Cuckov, Andrei Kuznetsov, a fost implicat în cazul de spionaj al lui Kuznetsov în 1962 și a fost expulzat în 1951. Tatăl lui Popov, Vasili Kuznetsov, a fost implicat în cazul de spionaj al lui Kuznetsov în 1962 și a fost expulzat în 1951.

în... începuse să delecte...

Așa a ajuns Donald Maclean să acționeze din nou ca agent sovietic, evenimentele începând să se depene cu inevitabilitate, tragediilor grecești. În februarie 1951, Philby a făcut o vizită la Londra, pentru consultări cu șeful său din SIS și...

...investigațiile secrete pe care...

Relațiile dintre CIA și SIS erau acum cu totul altfel...

Stat trimisese informații Ministerului de Externe referitoare la diplomații englezi care lucraseră mai înainte la ambasada en-

nu fusese încă menționat. De fapt, este posibil ca el nici să nu fi fost trecut în vreun dosar CIA

Unul din punctele despre care Philby voia să discute la Londra era în legătură cu încurcăturile în care intrase Burgess la Washington. Noul ambasador, sir Oliver Franks, arătase clar că vrea să scape de Burgess cât mai curând posibil, și Philby încerca, cel puțin în aparență, să găsească un nou post pentru prietenul său, dar n-a reușit să facă acest lucru.

Cînd s-a întors la Washington, Philby a aflat că numele din capul listei CIA era cel al lui Donald Maclean, și este foarte probabil că, imediat după aceea, a primit și confirmarea de la SIS din Londra. Deci, trebuia să acționeze repede. Problema era dacă Ministerul de Externe ar fi permis ca Maclean să fie acuzat și să riște un scandal public. Philby, care cunoștea foarte bine metodele folosite în astfel de cazuri, considera că pericolul nu era prea mare. Dacă activitatea lui Maclean ar fi fost descoperită, acestuia i s-ar fi cerut să-și dea demisia, iar...

...

Philby își dădea seama că pericolul era în reacția Directoratului de securitate MI-5 care ar putea cu ușurință prinde pe el și se răfui cu SIS pentru năpăstirea mai veche. Mai mult decât atât, cercetările o dată începute, erau aproape de CIA. I-ar fi implicat cănd... Philby nu se putea... mai...

Philby...

stare de ebrietate. Desigur însă că Philby nu s-a gândit la această „soluție finală”, și este probabil că mintea lui complexă, împreună cu dorința de a manevra oamenii ca pe niște pupuși, l-au determinat să pună în scenă combinația cu ajutorul căreia putea să-l salveze pe Guy Burgess, pentru care, în ciuda disprețului față de deznățul în care trăia, avusese întotdeauna o afecțiune adevărată, deși inexplicabilă.

Philby l-a anunțat pe Burgess despre pericolul care se apropia, precum și despre faptul că urma să plece în Rusia, împreună cu Maclean, ei negîndîndu-se nici o clipă că acesta din urmă ar putea refuza. La Londra, rezidenții au fost puși în stare de alarmă, iar dintre aceștia Filip Kissin a primit sarcina...

ca acesta să vină vineri seara. Când Melinda, care a
la plecat. El a întrebat cine era acest prieten
Donald a spus că este un tip numit Roger Styles. "Nu l-am
văzut pînă acum". Aici spunea adevărul. Misterul lui Roger
Burgess pe care, într-adevăr, el îl cunoștea foarte bine.
Donald Maclean o ferise cu grijă de orice contact cu
acesta.

Auț Donald Maclean, cit și Guy Burgess au avut foarte
mult de lucru vineri, 25 mai. Ulterior mișcările lor au fost re-
constituite cu multă grijă de ofițeri de la MI-5 și de detectivi
Scotland Yardului. Iată ce s-a întimplat:

Donald a plecat de acasă la ora obișnuită. La birou, s-a
ocupat prin câteva hirtii urgente și, pe la amiază, i-a spus unui
ajutor de-al său că își ia simbrătă zi liberă, deoarece nu vin în
vizită niste rude. A mai menționat că ceruse să i se dea con-
cediul de odihnă începînd cu 2 iunie, intrucît soția sa urma să
nască. Apoi s-a dus cu un taxi pînă la Charlotte Street, la
Antoine, unde aranjase să bea ceva cu niste prieteni. Au mincat,
stridit și au baut șampanie în cinstea zilei de naștere a lui
Maclean, după care s-au dus să ia masa peste drum, la Schmidt.
Pe drum, l-au întîlnit pe Cyril Connolly, redactorul de la Ho-
rizon, cu care au aranjat ca după ce acesta va lua masa la
l'Etoile, să bea și cu el ceva. Mai tîrziu, Connolly și-a amintit
că Donald Maclean era „destul de încruntat și de gaber, ne-
pasător și nu prea părea în apele lui”. În jurul orei unu,
Maclean a luat masa împreună cu prietenii săi la Schmidt, de
unde au plecat la ora 2.30, el despărțindu-se de ceilalți, care
s-au dus să ia o cafea cu Connolly la l'Etoile. Cîțiva dintre
aceștia, anchetați după dispariția lui Maclean, au arătat că el
fusese în toane bune și le povestise cum terminase cu

într-un club. După ce a plecat de la Schmidt, el a mers
la clubul „The Club” și a rămas acolo pînă la 3.30.

De la Schmidt, el a mers la clubul „The Club” și a rămas
de acolo pînă la 3.30. După ce a plecat de la Schmidt, el a mers
pe un cec. Mica sumă pe care

at-o este semnificativă. S-a întors la birou unde a lucrat
pînă aproape de cina după-amiază, era a plecat la gară
pentru a se reîntoarce acasă.

Burgess a fost mult mai ocupat. Mercur el a plecat
cu o agenție de bilete din Londra și a plecat la Southampton
într-un tren de noapte. El a plecat la Southampton și a plecat
la St. Mado și a plecat la St. Mado și a plecat la St. Mado.
El a plecat la St. Mado și a plecat la St. Mado.

La întoarcerea din America, pe vasul „The Falaise”
a cunoscut un tînar student american, „The Falaise”
care a plecat la St. Mado și a plecat la St. Mado.
El a plecat la St. Mado și a plecat la St. Mado.

Cele două locuri de pe vasul „Falaise” fuseseră rezervate de
Burgess unul pe numele său, iar celălalt pe numele lui Bernard
Miller. Privită superficial, această reținere nu prezenta nici un
fel de suspiciuni, mai ales că Burgess îi propusese lui Miller să
facă împreună o excursie în Franța, la sfîrșitul săptămîinii, și
au căzut de acord să plece pe data de 25 mai.

Vineri dimineața, Burgess a telefonat unei firme de inchi-
nat mașini, apoi a părăsit apartamentul său din New Bond
Street și, după ce l-a luat pe Miller de la hotelul Green-Park,
s-a dus împreună cu acesta la gară, a plătit garanția și a aran-
jat să dea o probă de conducere. Au servit masa amîndoi, apoi
au vizitat cîteva magazine din Bond Street, de unde Burgess a
cumpărat o mică valiză de piele, o haină de ploaie și cîteva
cămăși de nylon. În timp ce aranja toate acestea în mașină, i-a
spus lui Miller că a uitat să-și cumpere niste cravate, astfel că
s-au dus la un magazin de îmbrăcăminte de pe Bond Street de
unde au cumpărat cîteva cravate. După ce au cumpărat
cravatele, au plecat la gară și au plecat la gară.

La ora 5.25 după-amiază s-au despărțit și, lăsîndu-l pe Miller la
gară, el a plecat la gară și a plecat la gară.

El a plecat la gară și a plecat la gară.

... Apoi s-a dus din nou acasă, și-a luat valiza și s-a dus
... unde a luat masa împreună cu Donald
... i-a fost prezentat ca fiind
„Roger Styles”. Ulterior, Melinda a declarat că masafinul
făcuse impresia unei persoane tineră, care și foarte interesantă
în ciuda nemulțumirilor pe care le-a suferit vizita lui. După
masă, în timp ce Melinda era în dormitorul cuplului, el
... au plimbat prin grădină, apoi, întorcându-se în cameră, Donald
... Roger trebuiau să plece
... în momentul în care el
... a spus că el nu
... au plimbat prin grădină, apoi, întorcându-se în cameră, Donald
... Roger trebuiau să plece
... în momentul în care el
... a spus că el nu

... dimineața și l-a întrebat dacă afacerea lor nu putea fi aminată
o zi sau două, la care Donald i-a răspuns că, fiind ceva foarte
urgent, nu suferă amănare, dar va încerca să se întoarcă în
cursul nopții sau în primele ore ale dimineții. După aceea s-a
dus în pivniță, unde se găsea cazanul pentru încălzirea casei,
ca să potrivească debitul de abur pentru noapte. Lăsată sin-
gură cu „Roger Styles”, Melinda nu și-a ascuns supărarea, deși
Burgess încerca să-i explice în felul său fermecător că, fiind
vorba de o afacere extrem de urgentă, era în interesul lui Do-
nald ca ei să facă acest lucru.

Întorcându-se din pivniță, Maclean s-a dus în dormitor, și-a
luat pijama și aparatul de ras, le-a băgat într-o servietă, iar
la nedumerirea Melinder i-a explicat că este bine să le aibă pen-
tru cazul în care va fi nevoit să rămână peste noapte la prie-
tenul său din Andover, deoarece aveau de parcurs, dus și întor-
sit, o sută șizeci de mile. Trezindu-se din somn, băiatul cel
mare a venit în dormitorul părinților, întrebând: „de ce trebuie
să pleci, tată?” la care Donald i-a răspuns, mângâindu-l pe
cap, că trebuie să plece pentru o perioadă și mai întâi
curând.

Maclean și Burgess au plecat la zece și un sfert. Aveau de
parcurs, în mai puțin de o oră și jumătate, mai mult de nouă-
zeci de mile. După ce au plecat, au mai putut să mai plece
... au ajuns la St. Malo la ora 9 dimineața

Maclean și Burgess au coborât ultima treaptă și bagajele în
... astfel că, mai târziu, pe la ora 11, erau la Maclean
... se găseau pijama și aparatul de ras. După ce au văzut
... Burgess cu hainele de noapte, el a spus că el nu
... ne

... în momentul în care el
... a spus că el nu
... au plimbat prin grădină, apoi, întorcându-se în cameră, Donald
... Roger trebuiau să plece
... în momentul în care el
... a spus că el nu

După optsprezece luni s-au mai reconstituit și alte fapte.
... de la Roma
... au imbarcat pe cargoul polonez Warmia, care pleca duminică
... spre Copenhaga, și apoi spre portul polonez Szczecin, de
unde și-au continuat călătoria cu avionul sau cu trenul până la
Moscova. În lunile care au urmat după fuga lor, în ziare au apă-
rut tot felul de versiuni, relatându-se că ar fi fost văzuți în su-
dul Franței, în Elveția, la Berlin, la Praga, în Sicilia. De fapt,
Burgess și Maclean plecaseră pe mare, scăpând de toți cei care
u căltau pe continent.

Adevărata rută urmată de cei doi a fost stabilită cu certi-
tudine doi ani mai târziu. În ianuarie 1953, un marinar german,
Edmund Wegner, a fost reținut în zona britanică a Germaniei,
unde intrase venind din zona estică. Wegner a declarat că el
făcuse parte din echipajul vaporului Warmia, în luna mai 1951,
când acesta se afla la Dunkerque. A povestit cum căpitanul va-
porului a luat pe bord doi englezi, pe care i-a debarcat ulterior
la Szczecin, unde aceștia au fost luați în primire de doi ruși.
El citise apoi în ziarele nemțești despre diplomați dispăruți și,
după ce i-a interograt pe Wegner, au ajuns la concluzia că cele
spuse de acesta erau reale, dar acest fapt n-a fost dat publi-

Vineri, 25 mai 1951, Melinda Maclean n-a dormit toată noaptea. El s-a va întoarce. Sâmbătă au venit curierii pentru a-i sărbători pe Donald, dar, cum el nu a venit, Melinda le-a spus că fusese chemat la birou. El a spus că fusese chemat la birou și ar putea să nu se întoarcă până luni. Au petrecut week-end-ul posomort. Rudele au petrecut week-end-ul și a mai așteptat până luni dimineața, când, interesându-se la serviciu, i s-a răspuns că Donald nu venise la birou. După-masă, ea a telefonat din nou și a vorbit cu G. A. Carey-Foster, șeful securității Ministerului de Externe, care, în intermediul soțului ei, i-a spus acestuia că Donald lipsește de acasă de vineri seara și a adăugat că îi era teamă să nu fi fost cumva victima unui accident de circulație. Carey-Foster a sfătuit-o să nu-și facă griji și să nu spună nimănui nimic de cele întâmplate, promîndu-i să întreprindă imediat cercetări.

El cunoștea, desigur, că se făceau investigații cu totul de altă natură în legătură cu Maclean, așa că, după ce i-a raportat imediat lui sir William Strang, subsecretarul permanent, despre dispariția acestuia, l-a anunțat și pe sir Percy Sillitoe, directorul general al lui MI-5. În aceeași seară a fost informat și ministrul de externe, Herbert Morrison. La rîndul său, Scotland Yardul, care-i urmărea discret, deși nu continuu, atât pe Maclean, cât și pe Burgess, primise rapoarte de la detectivii săi din care reținea că Burgess nu mai fusese acasă de vineri seara, și că ultima dată fusese văzut la hotelul Green Park, de unde plecase cu Miller la masă.

În cursul serii s-au trimis note către serviciile de securitate ale tuturor aeroporturilor și porturilor britanice. De asemenea, s-au trimis note de la postul de transmisie al Ministerului de Externe, aflat la Hanslope Park din Buckinghamshire, către toate ambasadetele și consulatele engleze din Europa Occidentală, cerîndu-le să-i caute pe Maclean și pe Burgess, dîndu-le

put stabilă niciodată de ce Ministerul de Externe a încercat să caute pe cei doi diplomați și pe a trimite ambasadetele să caute în locurile în care Scotland Yardul și curierii Interpolului sau al altor țări franceze sau ale altor țări continentale

În ziua de joi, 24 mai, la ora 10, un ofițer de poliție la Scotland Yard, care avea încredere în Miller, care avusese o discuție cu el pe vapor, i-a spus că el fusese văzut la hotelul Green Park la vineri seara.

Scotland Yardul a trimis imediat un mesaj către poliția franceză, după care se reîntorceau în Anglia. Luni seara a fost pus în stare de alarmă Scotland Yardul și poliția din Southampton a raportat informația adusă de căpitanul Fausci. Între timp, și detectivii Scotland Yardului aflaseră despre reținerea locurilor pe vapor și închirierea mașinii, iar Scotland Yardul a recunoscut pe „fermecătorul Roger Styles”, cel care plecase cu mașina împreună cu soțul ei. Scotland Yardului i s-a cerut să roage Sureteul din Paris să facă cercetări, iar doi ofițeri MI-5 au luat toate măsurile ca presa să nu afle nimic despre dispariția celor doi.

La 8 iunie, Daily Express, ziarul care a anunțat primul dispariția diplomaților, a putut să-și continue șirul știrilor senzationale publicînd două telegrame soarte de la Maclean pentru familia sa. Larry Solon, corespondentul din Paris al ziarului Daily Express, a trimis două telegrame la ora douăzeci și două și a trimis pe data de șase iunie, la ora douăzeci și două și MI-5 nu merită prea mult credit. La început ei se uitaseră doar la telegramele trimise Melindei și Lady-ei Maclean, iar ofițerii

ceea ce funcționarul care le primise presupunea că greșeau
 , dat nativ în mod normal în felul acesta a rămas în seama ziaru-
 lui Larry Eagle. Într-o zi la masa un indiciu despre locul unde
 se puteau afla cei doi. Telegramele, în mod clar, fuseseră scrise
 de către funcționarul care le primise, o fată engleză. Mai mult decât
 atât, funcționarul care le primise era de la oficiul din Place de
 Bourse în noaptea cind au fost transmise telegramele, fiind în-
 trebat de Larry Solon dacă își amintește ceva în legătură cu per-
 soana care i le înmînase, a răspuns că cele două formulare, nu-
 mărul 385-47 și 386-47, i-au fost date de o „doamnă solidă”.
 Funcționarul și-o reamintea, căci aceasta îl întrebase după cît
 timp le vor primi cei din Anglia. Textul telegramelor, scris de
 mînă, demonstra în mod clar că nu fusese conceput de un en-
 glez: în primul rînd numele Melinder urmează și nu precede
 prenumele, apoi este scris Mac Lean, așa cum se obișnuiește în
 țările din răsăritul Europei, și nu Maclean și, în sfîrșit, adresa
 denumirea Beaconsfield fusese scrisă separat, în două cuvinte:
 Tatsfield a fost situat în comitatul Surrey, deși Donald trebuia
 să știe că locuința lui se afla în comitatul Kent. Chiar dacă Do-
 nald ar fi compus textul original, el a fost copiat de o persoană
 care nu era obișnuită să scrie în limba engleză

Dar, iată cum arată telegrama către Melinda :

„D-na Mac Lean Melinda, Beacon Shaw, Tatsfield. Lincol-
 Westernham, Surrey, Anglia. Trebuie să plec neașteptate. Pare
 foarte rău. Sunt bine acum. Nu fi îngrijorată. Te iubesc. Te rog
 iubesc-mă și-n continuare.

Donald”.

Iată și telegrama adresată mamei sale :

Lady Mac Lean, 37, Iverna Court, Londra, W. 8. Sunt bine
 Nu-ți fă griji. Toate cele bune la toți

Teento”.

Din nou numele este scris despărțit, stilul acesta nefiind
 folosit de un englez. Într-o zi, la masa, la cifra „7” nu este

a în engleză, fără liniuța care ține piciorul semnului. Acest lucru se obișnuiește doar în țările de pe continent. Dar această telegramă se poate să fi fost compusă de Donald, deoarece este scris cu diminutivul „Teento”, cu care-l alina mama a în copilărie.

Când după ani de zile s-a aflat că Maclean și Burgess pleaseră pe mare, greșelile din textul telegramelor arătau că acestea fuseseră pregătite mult înainte ca ei să fi părăsit Londra. Dintr-un text telegramar s-a fost dat de Maclean legăturile din Londra, care, la rindul ei, a aranjat cu femeia să plece și să se expedia din Londra. Femeia și copilul ei erau doi a fost pregătită cu multă grijă.

În anul 1950, în urma procesului lui Klaus Fuchs, spionul atomic, și a dispariției profesorului Bruno Pontecorvo, în iunie 1950, aștepta explicații complete de la guvernul englez.

În Camera Comunelor, în urma investigațiilor făcute în legătură cu activitatea lor, în Camera Comunelor opoziția și mulți membri laburiști cereau o dezbatere completă a cazului „diplomaților dispăruți”, însă guvernul, refuzând acest lucru, a promis să dea o declarație, pe care a făcut-o Morrison, la 11 iunie 1951.

„Am puține de adăugat celor declarate deja de Ministerul de Externe la 7 iunie. Dispariția în străinătate a domnilor Maclean și Burgess a fost confirmată marți, 29 mai. Problema a fost imediat trecută în mina autorităților competente, care prietenilor ceruse să li se dea liber sîmbătă, avînd motive personale pentru aceasta, iar d-l Burgess era în concediu pînă cînd să se ia o decizie privitoare la viitorul său. În aceeași zi,

debarat la St. Malo la 26 mai, iar mai departe nu avem informații certe cu privire la ce s-a întâmplat cu ea.

D-l Maclean a a cum s-a mai declarat, a suferit de o depresie nervoasă la Cairo înal trecut. Cînd s-a însănătoșit a revenit la Ministerul de Externe ca șef al Departamentului american. D-l Burgess a fost recent rechemat de la ambasada din Washington datorită faptului că nu corespundea postului pe care îl deținea în problema menținerii sale pe mai departe. În serviciul diplomatic se afla în discuție. D-l Burgess nu face parte dintre funcționarii superiori ai serviciului extern, ci a deținut un rang temporar și local, de secretar II la Ambasada Marii Britanii de la Washington. Nici d-l Maclean, nici d-l Burgess n-au fost concediați, ci au fost suspendați din serviciu pînă aflăm rezultatele cercetărilor care se întreprind. Problema demiterii lor depinde de rezultatul acestor cercetări. Aspectele care se referă la securitatea statului, în acest caz, se cercetează în prezent și nu putem să le dezvăluim aici.

S-au pus întrebări ministrului de externe de membrii opoziției și de unii laburiști de pe ultimele bănci, care susțineau că declarația făcută este evazivă, dar Morrison a respins toate încercările de dezvăluire a adevărului. El s-a limitat la declarația făcută, declarație pregătită de cei de la externe, care nu erau pentru nimic în lume dispuși să ridice nici cel mai mic colțisor al voalului pe care îl întinaseră, plini de grijă, peste toată afacerea.

Într-o altă parte a discuției, în Morrison a fost auzită o declarație care avea să demonstreze că Maclean și Burgess ar fi luat cu ei documente secrete de la Ministerul de Externe. Astfel, s-a întins voalul și s-a spus că dacă fugarii au luat documente secrete după documente secrete.

Anthony Eden, liderul opoziției în parlament, a declarat că el nu credea că Maclean era un om atât de important și cel mai oneros post din Ministerul de Externe. El a spus că el nu credea să combata această afirmație, spunind că „multe probleme privitoare la tratativele duse

de S.C.A. sînt de resortul altor departamente dar intervenția noastră parut deloc convingătoare.

De la ora 11 a făcută de ministrul de externe o dezbatere care a avut loc în Camera Comandelor și a avut loc o discuție gravă și amănunțită. Cîțiva membri ai Camerei au spus că guvernul trebuie să înceteze să se bazeze pe informațiile furnizate de agentul englez de care se vorbește.

Ministrul de Externe a spus că el nu credea că agentul era un AT.O. și a lămurit că el nu credea că el era un AT.O. și a lămurit că el nu credea că el era un AT.O.

În timpul dezbaterii, ministrul de externe a spus că el nu credea că el era un AT.O. și a lămurit că el nu credea că el era un AT.O. și a lămurit că el nu credea că el era un AT.O.

Doamna Dunbar nu auzise în viața ei de acest Becker și astfel a devenit clar că banii fuseseră trimiși de Donald Maclean sau, la cererea acestuia, de stăpîni săi sovietici, care au socotit că cel mai bine ar fi să facă tranzacția prin filialele unor bănci dintr-un mic oraș elvețian.

Deși băncile elvețiene sînt obligate prin lege să nu divulge detalii în legătură cu clienții și tranzacțiile clienților lor, de data aceasta directorii au fost mai binevoitori cînd ofițerii MI-5 au ajuns la St. Gall și, în colaborare cu poliția politică elvețiană, au stat de vorbă cu ei. Ofițerii li s-a spus că o persoană cu numele de Robert Becker plătise în bani peșun echivalentul a cîte o mie de lire, la ambele bănci, în același timp achitînd și taxele de transfer. El ceruse ca acești bani să fie trimiși doamnei Dunbar, în Anglia. Nimeni nu-și amintea sau nu voia să-și amintească cum arăta omul respectiv și dacă vorbea o limbă engleză sau franceză. Doamna Dunbar, care era temporară la hotelul Central din Zurich, mai indicase și o adresă permanentă din New York. Cînd F.B.I.-ul a fost informat despre aceste detalii, s-a aflat că nu exista o astfel de adresă. De asemenea, nimeni de la hotelul Central din Zurich nu-și amintea

de un oaspete cu numele de Robert Becker și nici în registrele hotelului nu s-a găsit numele respectiv. Ca și telegramele de la Paris, originea acestor bani era cu totul și cu totul misterioasă.

La sâmbătă seară, 10 octombrie, Doamna Dunbar îi dăduse lui Donald exact două mii de lire sterline și-a cumpărat casa nr. 14 Baker Street în 1950 și restul banilor, până la șase mii, le-a dat lui Philby pentru a fi împrumutați de o societate din Londra. Philby a spus că de atunci, Doamna Dunbar nu mai auzise de el și că nu-l mai văzuse. Philby a promis să-i înapoieze doamnei Dunbar banii împrumutați cu vreo opt luni mai înainte.

Pe vremea aceea Kim Philby încă mai era la Washington, însă fusese „retras” de la ambasadă engleză la 3 iunie, după ce sir Percy Sillitoe, șeful MI-5, însoțit de ofițerul șef al securității Ministerului de Externe și un funcționar S.I.S., au sosit la Washington pentru a-l chestiona în legătură cu Burgess.

Până la sosirea echipei de investigații din Londra, în săptămâna imediat următoare dispariției lui Maclean și Burgess, Dean Acheson, secretarul de stat, îl chemase pe ambasadorul englez, sir Oliver Franks, și-i spusese că Philby nu mai prezenta încredere pentru a fi menținut ca ofițer de legătură al S.I.S.-ului cu C.I.A. Motivul invocat n-a fost o suspiciune directă împotriva lui Philby, ci faptul că el locuise în același apartament cu Guy Burgess, adjunctul său la ambasadă, iar intervenția lui Philby în cazul lui Burgess, secretarul Bedell Smith, directorul C.I.A. O cerere similară a fost făcută și domnului Herbert Morrison din Ministerul de Externe la Londra. Alfred St Gifford

În timpul discuțiilor sale cu echipa de investigații sosită de la Londra, Philby a negat că ar fi știut ceva de fuga lui Burgess. Achetarea a continuat să fie apăsătoare și murdărie. Philby a spus că el nu-l mai văzuse de atunci și că nu-l mai văzuse pe Donald Maclean de doi ani. Deși nu existau nici un fel de dovezi împotriva lui Philby, el a fost asociat cu diplomații care erau considerați „trădători” și „cel de-al treilea”.

Morrison a ajuns la concluzia, după discuția lui cu generalul Menzies și cu sir William Strang, că acesta nu mai prezenta încredere, deoarece a avut prea multe legături cu Burgess. Philby era ca Philby și el de să-și dea datoria din Ministerul de Externe.

Philby a rămas în camera sa la Washington până la 15 iunie, 1951, după care s-a întors în Anglia și s-a prezentat la Ministerul de Externe la 15 iunie, 1951, cu ocazia unei audiențe.

cei de reșid astfel ca una din superiorii lui se temeau încă de atunci ca ar putea fi în Rusia.

În orice caz, el a suferit de la începutul eșecului datorându-se și modului greșit în care au alocat ofițerii MI-5, care aveau misiunea să-l supravegheze pe Maclean. La conferința de presă ținută în ziua de 12 mai 1956, la Moscova, Maclean a declarat că, încă înainte de a fi avertizat de Burgess, el observase că era urmărit și că-i fusese interceptat telefonul, după cum bănuia că și scrisorile îi erau cenzurate.

Acuzațiile aduse lui Maclean au fost dezbătute în cadrul unor ședințe care au avut loc la Ministerul de Externe la începutul anului 1951, printre participanți numărându-se sir Stewart Menzies, sir Percy Sillitoe, directorul general al serviciului de securitate, și C. A. Carey-Foster, șeful securității Ministerului de Externe. Printr-un capriciu al soartei, cei care făceau investigații în legătură cu acest caz erau sir Roger Makins, pe atunci subsecretar de stat, și d-l Shuckburgh, cu care Maclean fusese coleg pe când lucra în „biroul spaniol”. Ministrul de externe nu fusese informat în legătură cu aceste investigații, toată afacerea fiind tratată ca „un eveniment nefericit” și ca o „problemă administrativă”, cu care nu face să-l phctisești pe ministru. O scuză ar putea-o constitui faptul că Ernest Bevin era pe moarte.

Când Herbert Morrison a fost numit ministru de externe, în luna martie, i-au trebuit câteva săptămâni pentru acomodare, și abia după acest răstimp, doar cu puțin înainte de fuga celor doi diplomați, i s-a prezentat un raport despre dosarul lui Maclean.

Vineri, 23 mai, în timp ce Maclean părăsea biroul de la etajul II al Ministerului de Externe, d-l Morrison convocase o ședință în care discuta cu oficialitățile din conducerea ministerului propunerea făcută de sir Percy Sillitoe ca Maclean să fie interogată și călătorit în Rusia de d-l James Skardon, ofițer MI-5, care fusese în contact cu el în trecut, și pe Klaus Fuchs, care fusese în contact cu el în timpul războiului. Sir Stewart Menzies a respins această propunere, sfătuindu-l pe ministrul de externe să se abțină și să nu întreprindă nici un fel de acțiune

imediată. El spera ca printr-o supraveghere continuă să se afle dacă Maclean avea legături cu agenții sovietici. În felul acesta, ar obține dovezi concrete. Ședința a fost amân timer cei care erau aserți la ea aveau să fie colți de a mai lua o hotărre, dar a doua zi, pasivitatea și-a dat curs.

Ce a urmat se știe

Șase zile după dispariția lui Maclean, d-l Percy Sillitoe a plecat cu avionul la Washington, dar d-l Carey-Foster nu a plecat. Înaintea lui plecat, d-l Sillitoe a avut o conferință cu d-l Carey-Foster.

Percy Sillitoe nu era suspectat că ar fi avut vreo legătură cu activitatea de spionaj a lui Maclean. El fusese în contact cu el pe vremea când Maclean lucra la MI-6, dar pe Burgess pe vremea când acesta lucra la MI-5. Sillitoe fusese în contact cu Maclean la Washington și ca fiind în contact cu el, el fusese în contact cu el din Washington. Sillitoe fusese în contact cu Maclean la MI-6, dar pe Burgess pe vremea când acesta lucra la MI-5. Sillitoe fusese în contact cu Maclean la Washington și ca fiind în contact cu el, el fusese în contact cu el din Washington. Sillitoe fusese în contact cu Maclean la MI-6, dar pe Burgess pe vremea când acesta lucra la MI-5. Sillitoe fusese în contact cu Maclean la Washington și ca fiind în contact cu el, el fusese în contact cu el din Washington.

C.I.A. și că era obiectul unor investigații discrete.

Philby știa de mai mult timp de investigațiile care se făceau în legătură cu Maclean, atât la Washington, cât și la Londra, și este o dovadă a uluitorului său singe rice și a stăpînirii de sine că, după ce i-a îndepărtat pe cei doi de sub nasul serviciilor secrete, îl aștepta calm pe sir Percy Sillitoe. În cele din urmă, Philby s-a întors la Londra, dându-și demisia din Ministerul de Externe, dar asta nu însemna că el nu mai lucra la SIS.

După ce a dispărut și Philby în 1963, atât oficial cât și în particular s-au dat multe explicații contradictorii acestui fapt, una dintre ele fiind că șefii S.I.S. s-au hotărît să-l țină în serviciu pentru a vedea dacă nu cumva era și el trădător. În caz de trădare, el ar fi putut fi folosit ca instrument de presiune asupra Sovietelor.

Este posibil ca motivul pentru care Philby a continuat să lucreze în S.I.S. să-l constituie doar convingerea lui sir Stewart

Menzies că acesta nu putea fi amestecat în afacerea Maclean. Menzies avea încredere în Philby și-i părea rău să piarda un colaborator bun. Mai mult decât atât, șefii S.I.S.-ului erau la început de carieră la MI 5 printre aceștia numărându-se și sir Stewart, care nu putea îngădui metodele polițiste folosite de S.I.S. în ceea ce privește despre modul în care MI 5 își desfășura activitatea. În orice caz, Philby devenise o „persoană putentă” în S.I.S. și putea să lăturească mai ușor, iar dacă era încredințat cu o sarcină, el o făcea și fără ajutorul lui Sillitoe. În același timp cu luarea hotărârii ca această afacere foarte periculoasă să nu fie rezolvată prin metode polițiste, Philby a fost trecut pe lista rezerviștilor, până când avea să se uite de afacerea Burgess-Maclean.

După ce și-a dat demisia din Ministerul de Externe, Philby a început să caute o slujbă. Și-a adus soția și copiii cu el la Londra și a început să dea tircoale birourilor din Fleet Street, dar, deși toți îl compatimeau, nici unul nu era dispus să-l ajute. A întrebat și la Times dacă au un post de corespondent în străinătate, însă i s-a răspuns negativ, astfel că, sfătuit de Malcolm Muggeridge, a făcut o cerere de angajare către redactorul ziarului Observer, unde de-abia în 1952 i s-a promis un post de redactor al unei rubrici. În cele din urmă a fost trimis la Madrid cu sarcina de a trimite corespondențe despre litoralul spaniol și despre „descoperirea” acestuia de către vilegiaturistii englezi.

În timpul vizitei sale în Spania, Philby a dat o vizită de misterioasă în Spania, s-a lansat în afaceri, făcând parte dintr-un trust de construcții care intenționa să construiască vile de vară pentru excursioniștii englezi, dar n-a avut prea mare succes. În cursul unei vizite făcute tatălui său în Arabia Saudită, Kim a încercat să-l convingă pe bătrîn să se angajeze și el în această afacere, dar St. John nu se despărțea ușor de bani, deși era de acord să-și ajute fiul din punct de vedere financiar până cînd își va asigura un venit oarecare. Apoi Kim a plecat la Istanbul și Ankara, unde spera să-și reînnoiască vechile legături pe care le avea cu oamenii de afaceri armeni și

Și-au făcut planuri în legătură cu unele prospecțiuni geologice în Anatolia, pentru descoperirea de mine euri de metale prețioase, dar compania înființată în acest scop a dat faliment.

În timp ce călătorea prin Spania, Turcia și Orientul Mijlociu, Philby trimitea note informative S.I.S.-ului, dar nu exista nimeni care să ateste că el își relata activitatea în cadrul S.I.S. în aceste note de sfârșit anului.

Există o serie de motive pentru care S.I.S. nu a putut afla atât de mult despre activitatea lui Philby, dar nu constituie faptul că S.I.S. nu a putut afla mai multe despre activitatea lui Philby în timpul războiului al Angliei.

În 1952, la vîrsta de șaiszeci și cinci de ani, sir Percy Sillitoe a început la pensie, iar Churchill l-a numit pe White în funcția de șef al S.I.S. White a fost un om foarte capabil și conștient de responsabilitățile sale asupra securității diferitelor departamente guvernamentale.

White a pronunțat pentru o examinare atentă a activității lui Philby, astfel că în doi, trei ani s-au adunat dosare voluminoase, pline de declarații și referințe luate de ofițerii MI-5 de la toți cei care-l cunoșteau, începînd de cînd era la Cambridge și făcînd alături pe continent, inclusiv activitatea de corespondent al ziarului Times în Spania, pînă la revocarea lui din postul de corespondent.

White a pus în scenă un „proces” secret, care a avut loc în clădirea lui MI-5, de pe strada St. James. Philby putea foarte bine să se prezinte la proces, dar el nu a făcut-o. White a declarat că „procesul” era atât de sigur că poate să le ridice în nas „ajutorilor” săi, încît s-a declarat bucuros că la parte la proces s-a întors la Londra și, în fața întregii conduceri a serviciilor de securitate, timp de două zile a răspuns întrebărilor puse de ofițerii de securitate. După proces, White a declarat că Philby era un om foarte inteligent și că el nu îl considera un trădător, dar că el îl considera un om care nu avea scrupule.

făcut pe șefii spionilor și pe juriști, deoarece foarte curând el a părăsit din nou Londra, plecând în Spania.

Se pare că el n-a ascuns faptul că în tinerețe a flirtat cu marxismul și mai activitatea pe care a desfășurat-o la Viena, deși e îndoielnic dacă le-a spus anchetatorilor ceva în legătură cu aventurile de prin canalele Vienei, de pe timpul puciului din 1934.

Pentru a respinge acuzațiile că ar fi avut legături cu comunașii, Philby a prezentat o serie de argumente ca activitatea sa în calitate de corespondent de presă pe lângă Franco; serviciul din timpul celui de-al doilea război mondial; activitatea desfășurată în secția de contraspionaj comunist; activitatea din Turcia și „afacerea albaneză” (deși C.I.A. avea o altă părere în legătură cu aceasta). Philby putea să declare că Barrow era un agent perfect și că era un om amuzant, deși era un șarlatan. În definitiv, pe vremea aceea nu existau dovezi palpabile împotriva lui Burgess, exceptând faptul că a fugit cu Maclean, dar se poate că a făcut acest lucru numai pentru a-l ajuta pe Donald, știind că, dacă acesta ar fi fost descoperit, și el avea să fie dat afară din Ministerul de Externe.

Philby a fost judecat de șefii săi, iar verdictul a fost „nedovedit”. El n-a fost absolvit în întregime, dar n-a fost nici condamnat. Nu existau motive ca să fie dat afară din S.I.S. În definitiv, era unul din principalii experți în probleme de spionaj din întreg serviciul secret britanic de pe vremea aceea. Poate că ar fi fost absolvit complet, dacă n-ar fi avut loc o altă întâmplare senzatională, care a reactualizat vechea afacere Maclean.

Din cînd în cînd, în Camera Comunelor se puneau întrebări dacă s-a descoperit ceva nou în legătură cu „diplomații dispărute”. Răspunsurile date de guvern erau, în mod obișnuit, negative.

La 11 septembrie 1953, Melinda Maclean, în timp ce era cu mama ei la Geneva, a dispărut împreună cu copiii. Nimeni nu se îndoaia că phi-... la soțul ei, dar tot nimeni, în afară de so-... vici, nu cunoștea pe vremea aceea locul unde se găseau Mac-

Mr.

Maclean și Burgess. După ce a dispărut Melinda rev. la sovietici. Timpuri noi, în numărul din noiembrie 1953 a repudiat "vechile" răspindite de zărele engleze, amerciane că dispărută "dispăruți" ar fi în Uniunea Sovietică susținând că dispărută "estora an-are na un fi de la Uniunea Sovietică".

Totuși de... după a reveni pe...
ele pagini ale...
obținut sa face...
: arde

Un ziarist au mai aflat că, la 23 iulie 1953, Melinda Maclean părăsește Geneva, luind cu ea pe cei trei copii și, plecând în Barcelona, a petrecut o vacanță de cinci săptămâni la Cala Rajada, în Majorca. Au trecut mai mulți ani pînă cînd s-a aflat că aici Melinda...

...
a lui Maclean și a lui Burgess

La întîlnirea din Spania, Philby i-a prezentat Melindei planul întocmit de sovietici pentru fuga ei și i-a dat adresa unei legături, al cărei pseudonim era „Robin Muir”, pe care urma să-l întîlnească la Montreux, la întoarcerea ei în Elveția.

Viața Melindei Maclean, după dispariția lui Donald, nu poate fi considerată deloc ușoară. Cît timp a rămas la Tatsfield, a fost agasată de ziaristii care veneau aproape în fiecare zi pentru a-i cere ultimele vești despre soțul ei, casa îi era supravegheată de către detectivii Scotland Yardului, telefonul îi era interceptat, iar scrisorile cenzurate. Deși vecinii și vinzatorii o...
„Aia care trece este soția lui Maclean”, dar, ceea ce o durea cel mai mult, era faptul că băieții Fergus și Donald, elevi la școala din Woldingham, erau terorizați de colegii lor răutăcioși.

În...
...tant al lui MI-5, care i-a spus...
...La întrebarea doamnei...

Dunbar dăca înca ei va fi supravegheata, așa cum se întâmplase în timpul vacanței petrecute în Normandia, în 1951, imediat după fuga lui Maclean, i s-a răspuns că acest lucru nu se va mai întâmpla. MI-5 considera că Maclean și Burgess au fost în Rusia sau în alta țară socialistă și n-au să se mai întoarcă.

În vara lui 1952, familia Maclean a plecat la Paris, unde a sosit la sora Melinde. Harriet apoi la mare, lângă Deauville. În cele din urmă, Melinda și copiii au plecat în Elveția, unde Fergus și Donald au fost înscriși la școala internațională din Geneva.

În septembrie 1952, Melinda și copiii s-au instalat într-un apartament de pe strada des Alpes din Geneva, iar doamna Dunbar a plecat la New York, promițând că va reveni în Europa în vara anului următor. Curînd după plecarea mamei sale, Melinda a acceptat invitația unei prietene și a plecat la schi, în Gstaad. De acolo i-a scris surorii sale, Harriet, mărturisindu-i că, în ciuda bunăvoinței pe care i-o arăta prietenii ei, se simțea destul de stînjenită, după care a făcut remarcă: „dacă aș mai putea să rezist un an !”, această ultimă frază căpătînd mai tîrziu o anumită semnificație. Era clar că aștepta să se întîmple ceva.

Pe 11 iulie 1977, doamna Dunbar s-a dus
la Geneva și i-a propus Melindei să plece împreună în sudul
Franței, Italiei sau Spaniei, însă Melinda a refuzat. Se părea
că aștepta ceva. Nu se hotărâ deloc unde să plece și, deodată,
cu o poartă spre o Dunbar a procurat bilete de avion
pe două săptămâni pentru a se duce la litoralul spaniol.
Melinda Melinda, care nu mai avea vechi și patina
dătoare, a insistat să facă un tur al Spaniei, iar doamna Dunbar
a fost de acord să plece în avionul la Barcelona, apoi să
se ducă la Costa Brava și în cele din urmă au plecat
în avionul la Majorca. De ce va mai Melinda își laase
cu doamna Dunbar să plece singură cu o mașină în
acea de face să se presupună că în cursul acestor excursii se
va face cunoștință pe Kim Phuby sau un emisar al acesteia
au de timp până pe a doua zi în R. A.

La 7 septembrie 1953. d. amara Dorba: Merda s-a copiat
s-au intors la Geneva. In acelasi saptaman cu e a urmat cel
doi baieti au reinceput la Viena 11 septembrie 1953 Mer
la usa „Mama... ceva minarati” Ar. int. lout
veche cunostinta de l. Co. Ar. e vda la Territet, aproape de
Vevey si m-a invitat pe mine pe o pl. sa ne p. trecem a ch
ind-ul cu e. l. Ar. e vda la Territet, aproape de
cunostinta, Mer. e vda la Territet, aproape de
surprinderea n. e vda la Territet, aproape de
ca p. trecem a ch. e vda la Territet, aproape de
timpina difea. e vda la Territet, aproape de
vda e dupa ar. e vda la Territet, aproape de
vda e ar. e vda la Territet, aproape de
ard ca se v. e vda la Territet, aproape de
nda e vda la Territet, aproape de

Cînd a văzut că Melinda și copiii nu se întorc duminică seara, doamna Dunbar a început să-și facă griji. A luat cartea de telefon și a căutat adresa lui Robin Muir din Territet, dar în carte nu era nici un abonat cu numele acesta, atît la Territet, cit și la Vevey. Melinda n-a spărut nici luni dimineață, astfel că doamna Dunbar s-a dus la consulatul englez, unde i s-a spus că va fi informat Ministerul de Externe. Fiind foarte îngrijorată, doamna Dunbar s-a hotărît să-i telefoneze domnului Carey-Foster. Acesta, după ce a rugat-o să nu anunțe de cele întimplate poliția cîveșană, i-a promis că doi ofițeri de la MI-5 vor pleca imediat de la Londra la Geneva. Marți dimineața aceștia erau la doamna Dunbar. Miercuri, doamna Dunbar a primit o telegramă, trimisă din Territet, în care se spunea: „Ne pare foarte rău că am întîrziat atît. Împrejurări neprevăzute ne-au împiedicat să ne întoarcem. Mai stăm. Spune, te rog, la școală că băieții vor reveni după o săptămînă. Toți foarte bine. Trandafirul roșu este într-o formă teribilă. Cu drag, te sărută

Index

1. 2

poată, pe care o chema Melinda, dar căreia i se spunea „Trandafirul roșu”, a fost inserată în telegrama ca să dea o aparență de autenticitate textului. Stilul telegramei nu era cel pe care Melinda l-ar fi folosit ca să-i trimită mamei sale un mesaj. Ori, cineva, telegrama ei se găsea la poșta din Territet, dar scrisul nu era al Melinder. În plus, textul mai conținea câteva greșeli de limbă, pe care le corectase telegrafistul elvețian. Nu încăperea îndoială că telegrama fusese scrisă de un străin.

Marți, cerînd ajutorul poliției elvețiene, cei doi ofițeri de la MI-5 au găsit mașina Melinder într-un garaj din Lausanne și au stabilit că ea luase trenul de la Lausanne la Zurich. Avea doar douăzeci și șapte de ani. Melinda nu putea trece neobservată așa că reconstituirea rutei pe care s-a deplasat n-a constituit o greutate pentru detectivii poliției elvețiene. Din cercetări a rezultat că Melinda era grăbită. Ea nu se oprise la Zurich ca să mănince, ci luase expresul Arlberg, care pleca în Austria. Ofițerii de la MI-5 au luat-o pe același drum și, întrebînd la punctul de frontieră Buchs dacă o văzuse cineva pe acolo, grănicerii austrieci și-au amintit imediat de doamna cu trei copii, mai ales că avea un pașaport american neobișnuit, în care erau trecuți toți copiii, cu fotografia cu tot. Acest amănunt este semnificativ, întrucît de obicei Melinda călătorea cu pașaport englez.

Două zile mai târziu, un colonel american, care citise în ziare despre dispariția Melindei, a anunțat biroul C.I.A. din Viena că a călătorit în același compartiment al expresului cu o americană, care avea trei copii și care a coborît la Schwarzach St. Veit, un orașel din provincia Salzburg. Ofițerii de la MI-5 au plecat în acest orașel, unde un hamal, care a recunoscut-o pe Melinda după fotografie, le-a spus că a fost întâmpinată la gară de un individ care vorbea germana cu un accent austriac. Individul respectiv i-a condus pe Melinda și pe copii la o mașină de proveniență americană care s-a îndreptat apoi în viteză rasărit, astfel că nu mai era loc pentru îndoieli în privința destinației. Melinda plecase la soțul ei, undeva în spatele co-
de fier.

Din investigațiile întreprinse la Geneva, era clar că Mbongo și-a pregătit dispariția timp de câteva luni. Cîteva săptămîni înainte de a pleca în Spania, ea îi dădese copilului un listuț al folosind numere de la 1 la 50 și îl dăduse la un fotograf să fie fotografiat separat. Cînd a fost scuturată la priză a fost găsită pe data de 21 mai a patru luni înainte de dispariția de care se poate trage concluzia că Mbongo și-a pregătit plecarea în Spania și a fi puse pe pașaportul lui. Mbonda nu avea posibilitatea, după căsătorie, să se deplaseze în Spania, fiindcă ea era la Departamentul de Securitate Națională, în calitate de funcționară în America. Mbonda a fost în Spania în perioada 1977-1978, în S.U.A. Din cauza că Mbonda nu avea posibilitatea de a se deplasa

acest pașaport niciodată, deși doamna Dunbar insistase și încercase să influențeze autoritățile pentru a i-l acorda.

Este posibil ca Melinda, luind fotografiile cu ea în Spania, să fi primit pașaportul de la Philby când l-a întâlnit la Barcelona, după cum tot atât de probabil este ca pașaportul să-i fi fost dat la Geneva, înaintea întoarcerii mamei sale din America. Într-adevăr, doamna Dunbar n-a văzut niciodată aceste fotografii, ea fiind zdrobită când a aflat că fiica sa i-a pregătit această deceptie cu mult timp înainte.

Continuându-se cercetările, s-a mai descoperit că Melinda retrăsese, cu puțin înainte de a fugi, suma de șapte sute de franci elvețieni din contul pe care îl avea deschis la o bancă din Geneva. Ea nu pomenise nimic despre acest lucru mamei sale, căreia, de obicei, obișnuia să-i dezvăluie tot felul de secrete.

De asemenea, mai târziu, cînd doamna Dunbar a făcut curățenie în casă, a constatat surprinsă că mai toate hainele Melindei dispăruseră, fapt ce duce la presupunerea că le ascunsese în portbagajul mașinii fie în cursul nopții, fie în dimineața zilei.

pentru eventualitatea că Muur va da o serată simbătă seara".

că Melinda s-a întâlnit cu cineva în dimineața zilei de 11 septembrie 1953

La 20 septembrie 1953, poliția elvețiană a anunțat că nu mai are nici un rost să se facă cercetări în Elveția, astfel că ofițerii de la MI-5 au continuat cercetările în Austria, dar nu au mai reușit să afle nimic în plus. Se presupune că împreună cu copiii, Melinda a fost dusă în Austria de Jos și urcată într-un avion sovietic, care a plecat într-o direcție necunoscută.

La sfârșitul lunii octombrie 1953, doamna Dunbar, fund la Paris, a primit de la Melinda o scrisoare scurtă, dar foarte patetică: „Sper din toată inima că mămicul meu scump nu e supărat. Îmi pare atât de rău pentru durerea pe care ți-am pricinuit-o prin plecarea mea bruscă“. Nu-și justifica în nici un fel dispariția și nici nu arăta locul unde se află, rezumindu-se doar la rugămintea de a fi crezută că nu putea proceda altfel. Nu scria nimic despre soțul ei, dar sublinia că sînt bine cu toții. Scrisoarea se încheia cu cuvintele: „Adio, dar nu pentru totdeauna“.

Nimeni nu se îndoia de autenticitatea scrisorii, întrucît atât scrisul cit și stilul erau ale Melindei. MI-5 a avut multă bătaie de cap cu studierea hirtiei, cernelii, plicului și timbrului, dar nici un expert nu putea spune cu siguranță dacă hirtia și plicul erau sau nu de proveniență rusească. Scrisoarea fusese pusă la poșta din Cairo, timbrul egiptean și ștampila poștei egiptene fiind autentice.

Pe 1 octombrie 1953, The New York Times a publicat un articol în care se afirma că, în New York, contactul pe care îl făcuse Maclean cu un om numit Donald pe nume la Burgess, doamna Bassett și pe socrul Melindei, într-un rând dăduse ceva despre rădăile lui dispare, dar răspunsurile erau toate negative și acesta era adevărul. Apoi, în decembrie 1953, Daily Express a anunțat că doamna Bassett a primit o scrisoare de la fiul ei Guy Burgess care îi transmitea felicitări.

la ocazia Crăciunului. Îi scrisese pe o bucată de hârtie, care fusese semnată și era autentică.

La 18 septembrie 1953 s-a publicat raportul Comisiei regale din Australia care începând din luna mai 1954 începuse să cerceteze rețeaua de spionaj condusă de Vladimir și Edouard Petrov. Raportul conținea o descriere a lui Petrov, în care se amintea că Burgess și Maclean erau în contact cu el în timpul războiului. Copiii ale mamei Petrov, care erau în Rusia, erau în contact cu el și au fost în contact cu el în timpul războiului. Informația

Pe 1 octombrie 1953, The New York Times a publicat un articol în care se afirma că, în New York, contactul pe care îl făcuse Maclean cu un om numit Donald pe nume la Burgess, doamna Bassett și pe socrul Melindei, într-un rând dăduse ceva despre rădăile lui dispare, dar răspunsurile erau toate negative și acesta era adevărul. Apoi, în decembrie 1953, Daily Express a anunțat că doamna Bassett a primit o scrisoare de la fiul ei Guy Burgess care îi transmitea felicitări.

Petrov a mai declarat că, după cum îi spusese Kisilițin, un al treilea agent, din Washington, îl informase pe colonelul Vasili Raina, director în serviciul de informații sovietic, că Maclean era în pericol de a fi arestat. Acest „al treilea om“ îl avertizase pe Maclean de pericol, trimițînd un prieten de la Washington la Londra. Kisilițin nu cunoștea numele celui „de-al treilea om“ din Washington.

Colonelul Raina a convocat imediat o ședință, la care a participat și Kisilițin. În timpul ședinței, Kisilițin a spus că Maclean era în pericol de a fi arestat. Acest „al treilea om“ îl avertizase pe Maclean de pericol, trimițînd un prieten de la Washington la Londra. Kisilițin nu cunoștea numele celui „de-al treilea om“ din Washington.

De îndată ce raportul Comisiei regale australiene a ajuns la Londra, cîțiva membri ai parlamentului s-au adresat cu o

În această cuvîntare care a durat mai mult de o oră Macmillan s-a referit la sistemul îmbunătățit de supraveghere a funcționarilor civili angajați în activități secrete și a încheiat spunînd că „se face tot ce-i posibil ca secretele să fie apărute și să nu se dă pe față ceea ce este în interesul național să se deze”.

Dezbaterea a durat șase ore, luînd cuvîntul mai mult de zece persoane, unele atacînd serviciul secret, deoarece n-a descoperit mai din timp trădarea lui Maclean și Burgess, iar alții apărîndu-l. În cele din urmă, a luat cuvîntul colonelul Lipton, care a reușit cu mare greutate să-și expună punctul de vedere, fiind foarte adesea întrerupt. După ce a criticat modul în care guvernul a acționat în acest caz, el a citat, dintr-un săptămînal, următorul paragraf :

„Deși Ministerul de Externe știe că Philby a pus la cale fuga lui Burgess și Maclean, totuși nu i-a dat acestuia pedeapsa pe care o merită”.

El a cerut ministrului de externe să declare că Philby nu avea nici un amestec în această afacere, fiind nevinovat, apoi a declarat că deține unele informații pe care nu le poate prezenta parlamentului, întrucît sînt probleme „legate de activitatea unor agenți secreți”. Cerîndu-i-se să prezinte aceste informații ministrului de externe, Lipton a declarat că le va prezenta unui membru al Consiliului Privat.

Colonelul Lipton a fost întrerupt foarte des în timpul intervenției sale, ceea ce dovedește faptul că Philby avea foarte mulți prieteni în ambele partide reprezentate în Camera Comunelor. Deputatul conservator Richard Brooman-White, etonian, fost coleg al lui Philby la Trinity și coleg în S.I.S. pe timpul războiului, a intervenit în favoarea acestuia : „Care sînt acuzațiile care i se aduc lui Philby ? Că a avut mulți prieteni în armată, în la Cambridge ? Nu este o crimă la rîndul a căruia să-l judecăm și să-l executăm pe o crimă pe care nu o știm ?” În ceea ce privește Philby, nu a fost decît un punct de vedere al lui Philby, dar cine dintre noi poate spune că toți prietenii

lui sînt camorii și că el nu a putut vedea nimic din toate acestea de suspiciune”.

În urma acestei dezbateri s-a tras concluzia că Philby e adevărat nevinovat, că el nu a avut nici o relație cu trădarea și că poate prin adevăr se înțelege că a avut în minte să fie protejat de guvern și de Burgess, întrucît el nu a avut nici o părere în ceea ce privește acțiunile care ar fi lezat interesele țării, deci nu poate fi considerat un trădător.

În zilele după această dezbatere, la 10 noiembrie 1955, colonelul Lipton a cerut și a obținut permisiunea să facă următoarea declarație :

„Într-o întrebare pe care am pus-o la 25 octombrie, m-am referit la domnul Harold Philby ca fiind cel de-al treilea agent. În dezbaterea de luni am susținut mai departe această afirmație. De atunci, am restudiat cu atenție datele și, în special, cuvîntarea ministrului de externe. Am citit și declarația lui Philby, în care acesta se referă la prietenia cu Burgess și pe care o califică drept o imprudență. Sînt mulțumit că nu există nici o dovadă prin care să se susțină afirmația că domnul Philby l-a avertizat pe Burgess și pe Maclean, sau că el ar fi fost cel de-al treilea agent într-o rețea de spionaj. Consider necesar și de datorită mea să-mi retrag acuzațiile pe care le implica întrebarea și intervențiile făcute în cursul dezbaterii. Mai vreau să adaug că regret profund afirmațiile pe care le-am făcut”.

La sfîrșitul dezbaterii, după ce l-a ascultat, a gîlit o sticlă de brandy.

În ziua următoare, la 11 noiembrie, domnul Philby a fost chemat în fața Comisiei de Adevăr și a declarat că el nu are nimic de spus în legătură cu acuzațiile care i se aduc. El a spus că el nu are nimic de spus în legătură cu acuzațiile care i se aduc. El a spus că el nu are nimic de spus în legătură cu acuzațiile care i se aduc.

În ziua următoare, la 12 noiembrie, domnul Philby a fost chemat în fața Comisiei de Adevăr și a declarat că el nu are nimic de spus în legătură cu acuzațiile care i se aduc. El a spus că el nu are nimic de spus în legătură cu acuzațiile care i se aduc.

format la timp de subordinații săi despre cele întâmplate și acum dădea să erije un nou scandal, care putea fi exploatat de către adversarii lui politici. Întreaga afacere se consumase în ultimele luni ale guvernului laboriste și pe vremea când Morley son era ministru de externe, astfel că el dorea ca această poveste să fie dată uitării, atât din motive personale cât și din motive politice.

În felul acesta Kim Philby a câștigat și cel de-al doilea proces, iar Harold Macmillan a decăzut în fața lumii întregi. Lordul Harold Philby este un om bun și cinstit, care nu a îndeplinit cu cinste îndatoririle sale.

În urma unei astfel de caracterizări, Philby a putut privi cu mai multe speranțe spre viitor. Și, cum nu avea altceva de făcut, a început să-și caute o slujbă care să-i restabilească creditul în ochii Moscovei și ai Londrei.

DE LA BEIRUT, CU DRAG, SPRE MOSCOVA

După ce Kim Philby a fost condamnat în 1951, el a rămas în izolare timp de patru ani. Este adevărat că în cei patru ani el a continuat să lucreze pentru S.I.S., dar misiunile pe care le primea, erau foarte puține, nu erau nici măcar plătite. Devenise un om de rind, șters și fără nume.

El ar fi vrut să se afirme în 1952, cînd, după înfringerea războiului rece, la 14 martie 1951 Churchill a pierdut puterea, iar Anthony Eden, ministrul de externe, începu să acorde o atenție deosebită Orientului Mijlociu și Iranului.

În acea vreme, englezii și americanii priveau cu neliniște

aceea cea mai mare din

sau etui sa puna mina pe Pe sa, fapt care ar fi insemnat nu numai pierderea petrolului iranian, dar si o amenintare la adresa tuturor produselor care de pe oil din Orientul Mijlociu.

Aceasta era situatia cand Churchill a ordonat ca un numar de agenti ai S.I.S. sa plece in Persia pentru a face o recunoastere a situatiei, sa-i adune pe politicienii care se opuneau lui Mossadeq si sa-i convinga prin toate mijloacele sa-l sprijine pe shah. Departamentul de Stat al S.U.A. era gata sa cheltui zece milioane de dolari numai ca sa-l rastoarne de la putere pe Mossadeq si sa restaureze politica prooccidentala a shahului. Allen Dulles primise aceasta sarcina, care insemna, in fond, inscenarea unei lovituri de stat, data de generalul credincios si shahului. O mare echipa de agenti ai C.I.A., condusa de generalul de brigada Norman Schwartzkopf, expert in problemele Orientului Mijlociu (care, intre 1944 si 1948, reorganizase politia si serviciul de informatii al shahului), a fost trimisa la Teheran, insa lucrurile mergeau destul de greu, caci, fiind an de alegeri in S.U.A., trebuia sa se evite un scandal politic provocat de C.I.A.

Avind multi prieteni printre agentii C.I.A. din Orientul Mijlociu, Philby auxise de aceasta „afacere“ si plecase in graba la Londra, unde intentiona sa-i prezinte generalului Menzies planul de lovitura de stat. Menzies, care era un om foarte serios, a fost impresionat de planul lui Philby. El a spus ca este un plan foarte bun, dar ca trebuie sa se faca unele modificari. Philby a spus ca este dispus sa faca orice schimbare necesara. Menzies a spus ca este dispus sa sprijine planul lui Philby, dar ca trebuie sa se faca unele modificari. Philby a spus ca este dispus sa faca orice schimbare necesara. Menzies a spus ca este dispus sa sprijine planul lui Philby, dar ca trebuie sa se faca unele modificari.

Totuși, cind a sosit la Londra, a fost surprins de faptul ca generalul Menzies nu era la lucru. El a spus ca este bolnav. Philby a spus ca este dispus sa faca orice schimbare necesara. Menzies a spus ca este dispus sa sprijine planul lui Philby, dar ca trebuie sa se faca unele modificari. Philby a spus ca este dispus sa faca orice schimbare necesara. Menzies a spus ca este dispus sa sprijine planul lui Philby, dar ca trebuie sa se faca unele modificari.

asucces. Philby a reusit sa faca o alta calatorie in Iran, gindindu-se la gerea intr-un succes. El informase pe sovietici despre planul lui Mossadeq de a lua controlul asupra petrolului iranian.

Intre timp, din punctul de vedere al englezilor si al americanilor, planul lui Mossadeq era foarte periculos. El era gata sa faca orice schimbare necesara. Philby a spus ca este dispus sa faca orice schimbare necesara. Menzies a spus ca este dispus sa sprijine planul lui Philby, dar ca trebuie sa se faca unele modificari.

Philby a spus ca este dispus sa faca orice schimbare necesara. Menzies a spus ca este dispus sa sprijine planul lui Philby, dar ca trebuie sa se faca unele modificari. Philby a spus ca este dispus sa faca orice schimbare necesara. Menzies a spus ca este dispus sa sprijine planul lui Philby, dar ca trebuie sa se faca unele modificari.

om sau copil din rindurile acestora primind cite trei dolari din partea Lagu patriotice, care era finantata de americani. Cind Mossadeq a aparut pe balcon, crezind ca este vorba de o demonstratie organizata in cinstea lui, multimea a izbucnit: „Trăiască shahul!“, „Moarte trădătorului Mossadeq!“. Lovitura de stat a fost incununata de succes. Fara a se trage vreun foc, Mossadeq a fost arestat si inchis de generalul Zahedi. Anglia a primit compensatii substantiale, iar compania anglo-iraniana a obtinut patruzeci la sută din actiunile terenurilor petrolifere, nu chiar procentajul pe care il detinuse inainte de exproprierea facuta de Mossadeq, dar destul de mult pentru actionarii companiei, printre care se numărau si fratii Dulles.

Philby a pierdut ocazia sa participe la pregatirea acestei lovituri, pregatita in intregime de americani, dar, prevăzind ca noul premier iranian va fi generalul Zahedi, a reusit sa-si revină. El a spus ca este dispus sa faca orice schimbare necesara. Menzies a spus ca este dispus sa sprijine planul lui Philby, dar ca trebuie sa se faca unele modificari.

Disparitia Meindei Marten si a copilor ei a readus in coloanele ziarelor pe cei doi fugari notorii, iar numele lui Philby

La Carbridge am devenit cunoscute. Dacă am renunțat la activitatea politică am făcut-o nu pentru că nu eram de a dreapta ci pentru că nu voiam să aștept în care ne aflam, ci pentru că voiam să mă aflu în ea devenind funcționar de stat și puteam să luăm mai mult la pară ca în practică a acestor...

Probabil că acțiunea noastră de a renunța la activitatea politică a determinat, în mod neîntemeiat, Ministerul de Externe să afirme, prin purtătorul său de cuvânt, că noi am fi fost agenți sovietici. Ministerul de Externe poate să creadă ce po-

1910-11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120-121-122-123-124-125-126-127-128-129-130-131-132-133-134-135-136-137-138-139-140-141-142-143-144-145-146-147-148-149-150-151-152-153-154-155-156-157-158-159-160-161-162-163-164-165-166-167-168-169-170-171-172-173-174-175-176-177-178-179-180-181-182-183-184-185-186-187-188-189-190-191-192-193-194-195-196-197-198-199-200-201-202-203-204-205-206-207-208-209-210-211-212-213-214-215-216-217-218-219-220-221-222-223-224-225-226-227-228-229-230-231-232-233-234-235-236-237-238-239-240-241-242-243-244-245-246-247-248-249-250-251-252-253-254-255-256-257-258-259-260-261-262-263-264-265-266-267-268-269-270-271-272-273-274-275-276-277-278-279-280-281-282-283-284-285-286-287-288-289-290-291-292-293-294-295-296-297-298-299-300-301-302-303-304-305-306-307-308-309-310-311-312-313-314-315-316-317-318-319-320-321-322-323-324-325-326-327-328-329-330-331-332-333-334-335-336-337-338-339-340-341-342-343-344-345-346-347-348-349-350-351-352-353-354-355-356-357-358-359-360-361-362-363-364-365-366-367-368-369-370-371-372-373-374-375-376-377-378-379-380-381-382-383-384-385-386-387-388-389-390-391-392-393-394-395-396-397-398-399-400-401-402-403-404-405-406-407-408-409-410-411-412-413-414-415-416-417-418-419-420-421-422-423-424-425-426-427-428-429-430-431-432-433-434-435-436-437-438-439-440-441-442-443-444-445-446-447-448-449-450-451-452-453-454-455-456-457-458-459-460-461-462-463-464-465-466-467-468-469-470-471-472-473-474-475-476-477-478-479-480-481-482-483-484-485-486-487-488-489-490-491-492-493-494-495-496-497-498-499-500-501-502-503-504-505-506-507-508-509-510-511-512-513-514-515-516-517-518-519-520-521-522-523-524-525-526-527-528-529-530-531-532-533-534-535-536-537-538-539-540-541-542-543-544-545-546-547-548-549-550-551-552-553-554-555-556-557-558-559-560-561-562-563-564-565-566-567-568-569-570-571-572-573-574-575-576-577-578-579-580-581-582-583-584-585-586-587-588-589-590-591-592-593-594-595-596-597-598-599-600-601-602-603-604-605-606-607-608-609-610-611-612-613-614-615-616-617-618-619-620-621-622-623-624-625-626-627-628-629-630-631-632-633-634-635-636-637-638-639-640-641-642-643-644-645-646-647-648-649-650-651-652-653-654-655-656-657-658-659-660-661-662-663-664-665-666-667-668-669-670-671-672-673-674-675-676-677-678-679-680-681-682-683-684-685-686-687-688-689-690-691-692-693-694-695-696-697-698-699-700-701-702-703-704-705-706-707-708-709-710-711-712-713-714-715-716-717-718-719-720-721-722-723-724-725-726-727-728-729-730-731-732-733-734-735-736-737-738-739-740-741-742-743-744-745-746-747-748-749-750-751-752-753-754-755-756-757-758-759-760-761-762-763-764-765-766-767-768-769-770-771-772-773-774-775-776-777-778-779-780-781-782-783-784-785-786-787-788-789-790-791-792-793-794-795-796-797-798-799-800-801-802-803-804-805-806-807-808-809-810-811-812-813-814-815-816-817-818-819-820-821-822-823-824-825-826-827-828-829-830-831-832-833-834-835-836-837-838-839-840-841-842-843-844-845-846-847-848-849-850-851-852-853-854-855-856-857-858-859-860-861-862-863-864-865-866-867-868-869-870-871-872-873-874-875-876-877-878-879-880-881-882-883-884-885-886-887-888-889-890-891-892-893-894-895-896-897-898-899-900-901-902-903-904-905-906-907-908-909-910-911-912-913-914-915-916-917-918-919-920-921-922-923-924-925-926-927-928-929-930-931-932-933-934-935-936-937-938-939-940-941-942-943-944-945-946-947-948-949-950-951-952-953-954-955-956-957-958-959-960-961-962-963-964-965-966-967-968-969-970-971-972-973-974-975-976-977-978-979-980-981-982-983-984-985-986-987-988-989-990-991-992-993-994-995-996-997-998-999-1000-1001-1002-1003-1004-1005-1006-1007-1008-1009-1010-1011-1012-1013-1014-1015-1016-1017-1018-1019-1020-1021-1022-1023-1024-1025-1026-1027-1028-1029-1030-1031-1032-1033-1034-1035-1036-1037-1038-1039-1040-1041-1042-1043-10

[illegible]

multi skill.

1. *De la nature et de l'importance de la question.*

Interesse: serviço de segurança

... poliști îmbracați civil și urmăreau pe

În această situație M. ar fi hotărât să plece în Uniunea Sovietică și să facă tot ce-i va în putere pentru a da la îndeplinire unei înțelegeri între Est și Vest. Diferențierea părărilor rămânând dată, în fapt, de natura limitată de putere a fost raportată după ce la 15 noiembrie Parțene s-a debarcat de la Washington. El a spus că în timpul călătoriei se aștepta de la un rezultat plăcut și că în timpul călătoriei în Europa, el și M. ar fi

[illegible]

cind lucrea în serviciul secret britanic și la Ministerul de Ex-

• aranjamente pentru a obține o slujbă nouă, gândindu-se

de Externe voia să se dispenseze de serviciile lui. Deși toată

luna și da seama că nici un agent nu ar lua hotărârea să părăsească Ministerul de Externe totuși, Burgess luase această hotărâre din urmă cu o săptămână și se uita ca și cum putea să-și îndeplinească condițiile născuților săi.

Deci, cînd Maclean i-a spus lui Burgess că el nu mai poate să lucreze la M. I. 6, Elton, din cauza poziției pe care o ocupa în acel minister și i-a propus să plece împreună în U.R.S.S., Burgess a fost de acord. Era unica posibilitate de a-și pune în practică convingerile din totdeauna.

Rezultatul activității noastre în U.R.S.S. ne întărește convingerea că noi am făcut bine ceea ce am făcut. Dăm această declarație pentru a fi publicată”.

A doua zi, în Pravda, Izvestia și Trud se putea citi textul declarației în întregime, iar alte ziare din U.R.S.S. au publicat versiuni prescurtate, adăugând comentarii privitoare la semnificația pe care o avea părăsirea de către doi diplomați englezi a lumii capitaliste pentru a activa în folosul păcii și socialismului. De asemenea, agenția TASS a făcut cunoscut textul declarației tuturor agenților de presă cu care avea legături, în timp ce postul de radio Moscova l-a transmis de mai multe ori integral.

Era evident faptul că reapariția „diplomaților dispăruți” și conferința lor de presă, care a durat doar cinci minute, avu-
sesse loc cu un anumit scop. Cinci ani de zile sovieticii nu sco-
seseră un cuvânt în legătură cu locul unde se găseau Burges,
și Maclean, pentru ca, după conferință, să nu mai contenească
vorbind despre ei.

Momentul in care au fost prezentati presci este semnifi-

• La Isla Martin Ixtapa continúa con la actividad turística
denunciada a principios de este año.

Appena si vide che il Maresciallo non era venuto, i
 capitani si disposero a partire, ma prima di andarsene
 conferirono di nuovo con il Maresciallo, e si convenne
 che si andasse per la via di Montebello, e che si
 andasse per la via di Montebello, e che si andasse
 per la via di Montebello, e che si andasse per la
 via di Montebello, e che si andasse per la via di
 Montebello, e che si andasse per la via di Montebello,

interesați, tăceau. Au mai trecut aproape cinci ani pînă cînd
au început să apară la conferințe de presă, să participe la re-
procedat cu Tom Duberg și cu John Moorman

Apariția lui Burgess și Maclean s-a cauzat lui Philby unele
pentru el, și era clar că nu fusese avertizat de prietenii lui so-
vietici. Urmarea a fost faptul că negocierile dintre Ministerul
angajarea lui s-au întrerupt, puțini fiind aceia care mai doreau

și-a lăsat soția bolnavă cu copiii la Londra și a plecat în Liban, cam pe cînd a izbucnit criza Suezului.

La Beirut a locuit în orașul vechi, printre arabi săraci, unde nu se gîdea să trăiască nici un alt european, aranjînd, în schimb, cu portarul șef de la hotelul Normandy ca toată corespondența să-i fie trimisă acolo, de unde el o ridica zilnic. Munca foarte frugal, bea mult mai puțin ca înainte și trimitea toți banii soției, care abia reușea să-și hrănească copiii. Cîteva luni mai tîrziu soția i-a murit, iar copiii mai mici i-au fost luați de rude. Celor care au cunoscut-o pe Aileen Philby le este greu să descrie relațiile matrimoniale dintre ea și Kim, deși se pare că, înainte de a se îmbolnăvi Aileen, ei se iubiseră foarte mult, iar Kim se purta foarte tandru cu ea. Deși impenetrabil, Kim Philby era un om bun și curtenitor, dar întotdeauna în gardă. Acesta fiind, probabil, rezultatul vieții duble pe care o ducea. Rareori puneă întrebări directe și nici nu-i plăcea să i se pună asemenea întrebări, astfel că, în general, relațiile lui cu ceilalți oameni tindeau să devină impersonale.

Kim Philby era un ziarist excelent, deloc inclinat spre „descriptionism” sau melodramă, un reporter de primă mînă care știa să observe și să aprecieze într-o clipă ceea ce vedea sau auzea, după care descria totul lucid, concis și deseori foarte viu. Niciodată nu se oprea asupra poantelor de efect, de dragul unui început bun sau al unui sfîrșit reușit de articol.

În timpul intervenției anglo-franco-izraeliene din 1956, el a scris cîteva reportaje excelente și a dat ziarelor sale cîteva vesti înedite care sînt încă cunoscute. Proclamîndu-se reporter, Kim Philby avea o relație prietenească cu Observer, care publicase articolele sale bine cunoscute. În cîteva articole își exprima simpatia față de rezonanța marșului, dar condamna excesul de zel. În iulie 1958 a scris articole bine informate despre revoluția din Irak, care a culcat la pămînt asasinarea regelui și unchiului acestuia. Articolele îl susțineau pe Kassim, dar deloc superior din punct de vedere. Kassim era o marioneta a comunistilor, dar, în același timp, condamnau cruzimea celor care au răsturnat monarhia irakiană.

Deși critica a prietenilor săi era severă, Kim Philby era cîntre prietenii lui erau americani. El i-a întâlnit mulți la mîini juvenile nederlande, ceea ce dădea un aer de abilitate. Avea cîteva prieteni buni printre agenții CIA la Beirut, inclusiv Eugene Burns, fost director al CIA în principal la Bagdad. Burns a fost un prieten apropiat al lui Kassim.

În 1958, Philby, văduv acum, era deseori văzut în compania lui Eleanor Brewer, soția corespondentului ziarului New York Times. Sam Brewer călătorea mult prin țările arabe, uneori plecînd și Philby cu el în diferite misiuni.

Între timp, devenind un musafir permanent al casei prietenului său, Philby o însoțea adesea pe soția lui Brewer la petreceri și concerte, cînd acesta era plecat, iar faptul că în cele din urmă Eleanor a divorțat nu a mai murat pe nimeni. La sfîrșitul lunii octombrie, Philby a închiriat un apartament drăguț lângă palatul prezidențial, pe care Eleanor l-a mobilat cu foarte mult gust, apoi, în 1959, s-au căsătorit. Kim și-a adus copilul din Anglia, ca și Eleanor, de altfel, care avea o fetiță, astfel că, după cum scria ziaristul american Sheehan, „peste noapte, viața hazardată a lui Philby a devenit prototipul vieții senine de familie”.

Kim Philby era un om foarte inteligent și foarte corect spus, cu cei mai importanți oameni din Beirut, printre prietenii lor numîndu-se profesorii de la Colegiul american, diplomați, scriitori și pictori, intelectuali arabi, oameni de afaceri bogați și, desigur, ziaristii acreditați sau care treceau de la una la alta.

Conversațiile erau la fel de distanșate ca la Paris sau Mayfair. Kim Philby era un om foarte inteligent și foarte corect spus, cu cei mai importanți oameni din Beirut, printre prietenii lor numîndu-se profesorii de la Colegiul american, diplomați, scriitori și pictori, intelectuali arabi, oameni de afaceri bogați și, desigur, ziaristii acreditați sau care treceau de la una la alta.

Kim Philby era un om foarte inteligent și foarte corect spus, cu cei mai importanți oameni din Beirut, printre prietenii lor numîndu-se profesorii de la Colegiul american, diplomați, scriitori și pictori, intelectuali arabi, oameni de afaceri bogați și, desigur, ziaristii acreditați sau care treceau de la una la alta. Kim Philby era un om foarte inteligent și foarte corect spus, cu cei mai importanți oameni din Beirut, printre prietenii lor numîndu-se profesorii de la Colegiul american, diplomați, scriitori și pictori, intelectuali arabi, oameni de afaceri bogați și, desigur, ziaristii acreditați sau care treceau de la una la alta.

În lumea restrînsă a serviciului diplomatic sînt foarte dese întîlnirile dintre anumiți oameni care au mai avut ocazia să se întîlnească și-n alte capitale sau orașe ale lumii, unde au fost trimiși să-și reprezinte țara, așa cum s-a întîmplat și cu Philby, care, fiind la Beirut, a constatat că șef al postului S.I.S. din acest oraș era un vechi prieten de-al său.

În timp ce își consacra majoritatea timpului misiunilor primite din partea S.I.S., Philby făcea tot posibilul să fie considerat de ceilalți un simplu ziarist, și pentru aceasta nu vizita niciodată pe șeful postului S.I.S. sau pe alți reprezentanți ai serviciului secret la locuințele lor. Curînd după ce a ajuns la Beirut, a aflat de marile schimbări care aveau loc la Londra: generalul maior sir John Sinclair își dăduse demisia din S.I.S. după incidentul din 19 aprilie 1956, din portul Portsmouth. Este vorba de încercarea comandorului Lionel Crabbe de a face o cercetare subacvatică a calei crucșătorului Ordjonikidze, cu care veniseră în Anglia conducătorii sovietici Hrușciiov și Bulganin. Se presupune că Crabbe s-a înecat, deși au circulat tot felul de zvonuri că ar fi fost peecat de nămolul sovietic și dus în Rusia. După o încercare nereușită de a nega cele întîmplate prin ministrul și Anthony Eden a fost nevoit să cedeze scuze guvernului sovietic pentru o necăz care se întâmplase cu scufardul care s-a aflat în calea distrugerii crucșătorului. Acestea ce însoțeau crucșătorul Ordjonikidze nu aveau să fie de o dată să facă așa ceva. Cu toate acestea guvernul Marelui Britannie a exprimat regretele sale pentru ceea ce s-a întîmplat.

Este adevărat că guvernul englez nu s-a lăsat copleșit de avaria aranjată de S.I.S. și de Informațiile navale care au julejât la Anthony Eden unul din cele mai replicabile elemente din camera lui politică. Într-o discuție în Camera Comunelor se punea ca totul să aibă loc la aprobarea guvernului și fără ca guvernul să știe de așa ceva. A fost promitea că va lua măsuri disciplinate împotriva celor raportați din acest incident. Măsurile disciplinate aveau pe trei otușeri din Informațiile navale, dar numai la Eden s-a extins și asupra S.I.S.-ului. De

asta această vechiă creație de S.I.S. - de serviciu secret - al serviciului de securitate a avut apogeu în confidența de care se bucurau MI-6 și MI-5. În momentul în care s-a aflat că Dick White se afla la MI-5 după ce fusese eliberat de la închisoare și după ce fusese de seful S.I.S. din Beirut, trei oameni din MI-6, de exemplu, erau de părere că administrația de la Whitehall ar trebui să se ocupe de el, în loc să-l lăseze să continue să lucreze în cadrul S.I.S.

Senzaționala schimbare, care însă n-a fost niciodată dată publicității, a avut mari repercusiuni asupra poziției lui Philby, deoarece sir Dick White îl suspecta de ani de zile că fiind complicele lui Marlean și al lui Burgess. White era unul din inițiatorii „procesului secret”, astfel că a fost foarte infuriat cînd s-a aflat că Philby fusese numit șef al S.I.S.-ului. White putea să-l dea afară pe Philby și se facuse cunoscut că Philby, la fel ca George Blake, era agent dublu, deși nu poate fi vorba de așa ceva, căci Philby lucra pentru

White, dar acesta, fiind un agent cu experiență îndelungată, nu se lăsa impresionat de așa ceva. El era un agent dublu, dar acesta, fiind un agent cu experiență îndelungată, nu se lăsa impresionat de așa ceva.

Edwards, care fusese ambasadat în Moscova, fusese învertizată încă din 1956.

El căuta acum dovezile cu care urma să fie confruntat și să-l silit să mărturisească.

În joc de-a șoarecele cu pisica între Londra și Moscova, alocație liber profesionist în cadrul S.I.S.

modestă și desfășura activitatea neîntrerupt. Șeful său aștepta cu răbdare clipa în care acesta va face o mișcare greșită, dar el era prea deștept pentru a se lăsa prins astfel că aproape trei ani de zile s-a amuzat jucând feste următorilor săi. Conform celor spuse de Sheehan, Philby s-a întâlnit de mai multe ori, noaptea, cu legaturile lui de la K.G.B. fără ca următorii săi să poată observa ceva, dar, chiar dacă ar fi observat, ar fi făcut o mare prostie oprindu-l pe arabul respectiv, deoarece acesta le-ar fi putut spune că el l-a rugat pe domnul englez să-i dea un foc.

În același timp, Philby continua să fie în atenția C.I.A., care îl urmărea de mult, iar acum șeful S.I.S. de la Beirut era informat de tot ce aflau americanii despre acesta. Șeful poliției libaneze era colonelul Tewfik Jalbout, un aliat de încredere al C.I.A., cărora îi făcuse multe servicii în trecut. Fiind în atenția S.I.S. și al C.I.A., Jalbout a fost rugat de agenții C.I.A. să le dea o mână de ajutor în urmărirea lui Philby. Într-o noapte, Philby era gata să fie prins în flagrant delict, el fiind văzut de un agent al poliției secrete libaneze pe când făcea semne, de pe terasa casei, cu un obiect întunecat. Agentul i-a raportat cele observate lui Jalbout și, dându-i-se o pereche de ochelari polaroid pentru a urmări în continuare terasa în cursul nopții, peste două zile l-a observat din nou pe Philby făcând semne. Pentru a fi sigur, Jalbout a trimis Philby în marea sa agenție de informații din Beirut pentru a afla cine primea aceste semnale, colonelul Jalbout a pus în mișcare toți agenții pe care îi avea dispoziți. Când a constat în fapt că Philby era în contact pe o stradă cu un grup de oameni, Jalbout a trimis agenții să se deplaseze în acea zonă și să urmărească grupul. După câteva zile, agenții au raportat că grupul se deplasează din Beirut la Paris și că este vorba de un grup de agenți sovietici. În urma acestui raport, Jalbout a decis să se deplaseze la Paris pentru a-l urmări pe Philby. În timpul călătoriei, Jalbout a avut o întâlnire cu un agent sovietic care i-a spus că nu există probe suficiente pentru a-l aresta.

Procedura efectuată în cursul anului, sub pretextul că se cautau stopații, nu a dat rezultatele dorite.

Alta dată, un agent sovietic, Jalbout l-a văzut pe Philby intrând într-o chioșcă din Beirut, unde se întâlneau cu el agenții sovietici. Jalbout a văzut că Philby intră într-o chioșcă din Beirut, unde se întâlneau cu el agenții sovietici. Jalbout a văzut că Philby intră într-o chioșcă din Beirut, unde se întâlneau cu el agenții sovietici.

scandal diplomatic. Faptul că alii Philby și diplomatul sovietic s-au dus la același chioșc, unde mergeau doar copiii murdari ai arabilor, este semnificativ. Se părea că el începea să desconsidere regulile de bază ale conspirativității, transmitând mesaje cu ajutorul obiectelor luminoase și întâlnindu-se cu diplomații străini, în loc să procedeze mult mai rafinat.

Între timp, s-a produs demascarea lui George Blake, care intrase în atenția S.I.S.-ului încă de pe când lucra ca agent dublu în Berlinul occidental, respectiv din perioada mai 1955 — aprilie 1959. În 1959, Blake a fost rechemat la Londra și i s-a dat de lucru la Ministerul de Externe, sperându-se că el va putea să-l găsească pe Philby. În 1960, sir Dick White s-a hotărât să-l trimită la Beirut, ca să-l găsească pe Philby. White a fost trimis la Beirut, ca să-l găsească pe Philby. White a fost trimis la Beirut, ca să-l găsească pe Philby.

În 1961, Blake a dat greș, deși Blake a declarat că Philby este agent sovietic. În procesul de la Old Bailey, Blake a declarat că Philby este agent sovietic.

Philby a devenit foarte îngrijorat în urma celor întâmplate. Până atunci dăduse o viață respectabilă, călătoria lui cu Eleanor se dovedise a fi foarte bună, bucându-se în același timp și de prezența copiilor: Harry, Miranda și Anne. Kim s-a purtat foarte de bună așteptare, însă la un moment dat devenea îngrijorat de călătoria pe care o ascundea față de Eleanor. Câteodată mergea bina afacerile cu distracțiile, luându-și familia în Iordania și Siria, de unde trimitea reportaje excepționale ziarului Observer. În Iordania, Philby a fost primit de regele Hussein, care i-a acordat un interviu atât de candid, încât a atras atenția asupra ziarului.

În vara anului 1961, Philby a devenit nervos, iritabil și, pentru prima dată, Eleanor l-a auzit țipând și l-a văzut plecând de acasă, ceea ce dovedea că începea să-și piardă controlul, lucru care nu i se mai întâmplase până atunci. Când Eleanor l-a întrebat dacă are ceva pe suflet, el i-a răspuns că n-are nimic, iar prietenilor le spunea că moartea tatălui său îl afectase foarte mult. Într-adevăr, tatăl lui murise la 30 septembrie 1960, pe cînd vizita Beirutul, și el fusese impresionat de acasta moarte, dar își revenise după două sau trei luni, considerînd că un om de șaptezeci și șase de ani nu putea trăi la infinit. Nervozitatea de mai tîrziu a lui Philby n-are nici o legătură cu moartea tatălui său.

În toamna lui 1962, deși se simțea și mai rău, Kim s-a hotărât să facă o călătorie prin Yemen pentru a trimite ziarelor din Londra reportaje în legătură cu războiul dintre regalisti și guvernul pronasserian al lui Salan. Eleanor s-a opus, înșă el a încercat să o liniștească spunând că pleacă împreună cu Eric Dawnton, corespondent special al ziarului Daily Telegraph. Dawnton, care-l cunoștea pe Philby de mai bine de douăzeci și cinci de ani, a avut grijă de el în timpul călătoriei, dar Philby era într-o stare proastă, suferea de insomnie, fuma țigară după țigară și bea din greu.

Deznodământul se apropia cu pași mari. Puțin înainte de Crăciun, doi ofițeri superiori ai S.I.S.-ului au sosit la Beirut. Unul din ei, fost șef al postului S.I.S. din Beirut și prieten al

În Philby, fusese numit conducător de ambasadă și, ultima sa pede-
das vechitul post, iar acum trebuia să-l ia în primărie, rezoluția a
SUS. De fapt, ar putea să-l ia și acum, dar nu aghere pe Philby, ci
pe prezentele dovezi. Acesta din urmă se bănuia puțin pe
pe poziția lui G. și se gândea că ar putea să-l ia pe cele spuse de
conducător sovietic. Într-o zi, el a fost în D. și a fost înțeles să-l
ia în servarea. El a fost înțeles să-l ia pe cele spuse de
conducător în D. și a fost înțeles să-l ia pe cele spuse de
conducător asupra lui un dosar din care reieșea foarte clar activi-
tatea trădătoare a lui Philby, iar mai târziu a furnizat și alte
detalii pe care le memorizase la sediul din Moscova.

Rusul a fost dus cu avionul de la Berlin la Washington și interogată acolo mai multe luni, fiind ținut închis la sediul din Langley, Virginia. În toamna lui 1962, John A. McCone l-a trimis și pe Dolnițen la Londra. Dolnițen, cu parul vopsit, cu mustață și ochelari, a fost adus la Londra de patru ofițeri ai formației că agenții sovietici urmăreau să-l lichideze

... extrădarea permanentă...
situație, agenții S.I.S. au luat legătura cu colonelul Jalbout
... să-l predă pe ascuns
... pentru a-l transporta cu av.
... a oferit să-l „lichideze”, dar
din nou agenții S.I.S. s-au opus
... să-l lichideze cu și

Prima intalnire între Philby și cei doi agenți ai S.I.S. s-a desfășurat într-o atmosferă amicală. Lui nespunându-i-se nimic despre scopul călătoriei lor la Beirut Ceva mai mult chiar, pentru a-și ușura cit mai mult misiunea, fostul șef al postului S.I.S. din Beirut l-a invitat pe Kim cu soția la restaurantul Lucullus. După câteva zile însă, cei doi ofițeri i-au spus care era misiunea lor și i-au arătat dovezile. La început, Philby a negat acuzațiile, spunind că mai fusese invinuit și înainte de asta ceva, dar întotdeauna acuzațiile s-au dovedit a fi false.

Pus în fața declarației date de Dolnuțin și pierzindu-și controlul, pînă la urmă Philby a recunoscut aproape totul, declarînd că a fost comunist încă din tinerețe și crede că e de datoria lui să dea unele informații politice importante guvernului sovietic, pe care îl consideră ca fiind singurul apărător al păcii mondiale.

Citeva săptămîni s-a desfășurat un adevărat duel de inteligențe între el și emisarii lui White care îi cereau, apelînd la conștiința lui, să se întoarcă în Londra. El le răspundea mereu, spunînd că trebuie să se gîndească bine la ceea ce face, nu atât pentru el, cît mai ales pentru soția și copilul lui. În timpul acesta, de cînd era aproape în preajma publicării cărții, se distra puțin, dar cînd se apropia cineva începeau să spună bancuri și să bea, pînă cînd se simțeau cei mai buni prieteni.

La 23 ianuarie 1963, Philby a fost invitat la cină, împreună cu soția, de familia Balfour-Paul. El a plecat de acasă după-masă, iar mai târziu a telefonat să anunțe că va fi la casa lui Harry. În vîrstă de treisprezece ani, spunîndu-i să-i comunice lui Eleanor, care făcea baie, că el o să întîrzie.

Văzînd că nu s-a întors pînă la ora opt seara, doamna Philby s-a dus singură la familia Earlham - pe unde i era cunoscută - și el țeva mai tîrziu. Dar Philby nu a apărut nici mai tîrziu a fiică Eleanor, din ce în ce mai îngrijorată s-a tot uitat și a plecat mai devreme acasă unde l-a așteptat pînă la miezul nopții. Cînd a văzut că Philby nu apare ea a telefonat unui om de afaceri american care a fost prieten foarte bun și u-

...au reușit să afle nimic despre Philby.

Știind că Philby primea corespondența la hotelul Nor-
andy Eleat: [redacted] [redacted] [redacted] [redacted]
cîteva rînduri de la Kam, care îi scria doar atât : „Să nu-ți faci
griji. Totul este în regulă. Sint bine și o să-ți scriu curînd
Spune colegilor mei că am plecat într-o lungă călătorie prin
Orientul Mijlociu”.

Eleanor Philby, care nu părea convinsă că totul era „în regulă”, a informat ambasada că a primit o scrisoare de la Philby prin care era anunțată că a plecat într-o călătorie de cel puțin două săptămâni pentru a culege unele date necesare reportajelor sale. Dar, cum Philby nu trimisese în tot acest timp nici o știre zărilor din Londra, redactorul șef al ziarului Observer s-a adresat Ministerului de Externe cu rugămintea de a-l fi găsit corespondentul. Disparația lui Philby devenind publică, zăriștii au început să o asculte pe Eleanor cu tot felul de întrebări, iar în scurt timp s-a aflat că ea nu știa nimic despre răpirea și asasinarea lui nu numai că nu știa nimic, ci și că nu se afla în țară. Ziarul Al Ahrâm, purtător

din aprilie 1963, care cuprindea pu-
tru puncte :

2. Să se ducă la biroul agenției de aviație a Cehoslovaciei unde s-au rezervat bilete de avion.

3. Avionul ceh pleacă la Praga cam în același timp cu avionul B.O.A.C. pentru Londra. Urma ca ea să se alature pasagerilor pentru Praga și să urce în avionul ceh. După ce se va urca în avion, va afla unde o să meargă.

4. Dacă este de acord, trebuie să pună o vază de flori în geam într-un anumit fel. Va primi vizita unui intermediar de încredere.

Eleanor Philby, deși își dădea seama că viitorul sau poate chiar viața îi erau în joc, a hotărât să nu urmeze instrucțiunile date de Philby. În disperarea ei, a așezat vaza de flori la geam, astfel că după o oră a venit un tânăr blond, care a întrebat-o: „Ați dorit să discutați cu mine ceva urgent, doamnă Philby?”. El i-a spus că este reprezentant al guvernului sovietic și că Philby ajunsese în siguranță în una din „țările prietene” din Europa răsăriteană.

La sfârșitul lui mai 1963, Eleanor s-a întors la Londra, luând cu ea pe fiica sa Annie și pe Harry și Miranda, cei doi copii ai lui Philby. În vara lui 1963 a rămas la Londra, apoi a plecat la New York, de unde s-a reintors la începutul toamnei. În cele din urmă, a plecat la Moscova, se pare cu asentimentul S.I.S.-ului.

Kim și Eleanor nu mai trăit împreună aproape doi ani, însă cum lui Eleanor nu-i plăcea viața în Rusia, s-a întors în 1965 la Londra, fără să aibă prea multe dificultăți din partea autorităților sovietice. Ulterior, ea s-a stabilit în S.U.A.

REUNIREA „PĂGINEI TREIMI”

În 1963, „Pagina treime” s-a reunit la Moscova. Acum, toți erau mai bătrâni cu treizeci de ani.

În seara zilei de 23 ianuarie 1963, pe timpul uraganului din Beirut, Kim Philby s-a dus în port și, în timp ce soția și prietenii îl așteptau la masă, el se imbarca pe cargoul polonez Dalmatova, care pleca în zorii zilei spre Odessa.

Dispariția lui n-a mai fost atât de dramatică ca cea a lui Burgess și Maclean. Ștind că este plecat într-o țară vecină, ca să adune material pentru reportaje, nimeni nu s-a îngrijorat prea mult, nici chiar S.I.S., care mai spera încă să pună mâna pe el. Așa s-ar fi întâmplat dacă Philby s-ar mai fi întors la Beirut.

În cele din urmă, Eleanor a informat S.I.S.-ul și pe ambasadorul britanic la Moscova, Lordul Sicillului Pri. În cele din urmă, guvernul englez s-a hotărât să nu mai aștepte ca Philby să fie prezentat lumii la Moscova, cum se întâmplase cu cei doi complici ai lui.

Philby a primit anumite știri de la soțu

sare, cerind guvernelor din Beirut și Cairo să-l ajute. N-am aflat nimic.

Pot să informez Camera Comunelor că, recent, doamna Philby a primit o scrisoare dintr-o țară de dincolo de cortina de fier. Deși nimic nu este sigur, această scrisoare face puțină lumină în acest caz. La 7 noiembrie 1953 prietenul meu, primul ministru (Harold Macmillan), care pe atunci era ministru de externe, v-a informat că se aflase deja că Philby, în tinerețea sa, fusese comunist și că i se ceruse să-și dea demisia din Ministerul de Externe. A mai spus atunci că nu existau dovezi că Philby ar fi avertizat pe Burgess și Maclean de pericolul că ar păștea sau că ar fi trădat interesele țării noastre.

Serviciul secret nu a închis niciodată dosarul acestui caz. În prezent avem și alte informații. Cei de la serviciul secret știu că Philby a lucrat pentru sovietici și că el l-a avertizat pe Maclean, prin intermediul lui Burgess, despre faptul că serviciile de securitate îl urmăreau și voiau să-l aresteze.

Informațiile pe care le avem, împreună cu scrisorile primite de doamna Philby, indică că Philby a fugit în una din țările blocului comunist.

S-au pus multe întrebări, dar cea mai pertinentă a fost cea pusă de colonelul Lipton, care, cu opt ani mai înainte, fusese determinat să-și ceară scuze după ce-l acuzase pe Philby că ar fi avertizat pe Burgess și Maclean de pericolul că ar păștea sau că ar fi trădat interesele țării noastre. Lordul a întrebat: „Adică, lordul Sigiliului Privat vrea să spună că domnul Philby a fost de fapt „cel de-al treilea om”, despre care discutăm noi pe vremea dispariției lui Burgess și Maclean, nu-i așa?” Lordul a răspuns: „Da, domnule!”.

La 8 iulie s-au mai pus și alte întrebări. Deputații cereau clarificări în legătură cu intervenția Ministerului de Externe, în legătură cu faptul că Philby fusese folosit ca agent dublu etc. Dar, cum domnul Heath n-a mai răspuns la întrebări, după o săptămână, deputații, foarte furioși, i-au cerut lui Macmillan să răspundă el. Acesta a răspuns că a dat toate informațiile necesare șefului opoziției, care le-a acceptat și că n-a mai spus nimic. Unii deputați au afirmat că

nu au ști ceva de pre-acțiunile pe care le făcea agentul nostru în țările să se întreprindă în condițiile cond. internaționale, nu în țările noastre. La fel și în țările noastre. Philby s-a mers, dar nu s-a avertizat, multe persoane care unele fuseseră publicate în presa La M. și a altor țări, să se întreprindă în țările noastre. Philby s-a mers, dar nu s-a avertizat, multe persoane care unele fuseseră publicate în presa La M. și a altor țări, să se întreprindă în țările noastre.

Burgess era tratat foarte bine. În ciuda crizei de locuințe, sovieticii i-au dat un apartament cu trei camere, în bloc modern din sud-vestul grădinii Voreoblievo. Apartamentul are un balcon imens, de unde se poate vedea turnul aurit al mănăstirii „Sfânta Fecioară”, clădită în secolul XVI.

În primăvara lui 1962, John Mossman, distinsul corespondent la Moscova al lui Daily Mail, l-a invitat pe Burgess la el la masă. Deși bolnav de ulcer, Burgess mai impresiona și acum prin mintea lui strălucită. I-a spus lui Mossman că lucra la Editura pentru publicații în limbi străine și era mulțumit de viața pe care o ducea. „Tot ce-mi mai doresc este un concediu de trei luni, ca să-mi văd mama. Îmbătrânește, săraca, și e bolnavă”. Apoi l-a invitat pe Mossman la el acasă, unde i-a prezentat o bătrnică, care avea grijă de apartamentul mobilat corespunzător și cu gust. Avea o mulțime de cărți. De la Londra i-au fost trimise cărți de la editura Penguin.

Într-o zi, Burgess a spus lui Mossman: „Vreau să la tot ce doresc de la un bătrnic, care are grijă de apartamentul mobilat corespunzător și cu gust. Avea o mulțime de cărți. De la Londra i-au fost trimise cărți de la editura Penguin.”

Într-o zi, Burgess a spus lui Mossman: „Vreau să la tot ce doresc de la un bătrnic, care are grijă de apartamentul mobilat corespunzător și cu gust. Avea o mulțime de cărți. De la Londra i-au fost trimise cărți de la editura Penguin.”

Philby a stat mai multe luni la Kuibisev, un oraș la o mie de mile de Moscova pentru o discutație completă. La 1 septembrie 1963, la vârsta de cincizeci și doi de ani, Burgess a murit din cauza insuficienței cardiace. A fost îngrijit de profesorul dr. Vișinevski, specialist de renume mondială, și a murit după ce s-a întors de la Sori, stațiunea balneară de pe malul Mării Negre. A lăsat un testament prin care cerea să fie incinerat, iar cenușa să fie împrăștiată peste o grădină sau pajiște din Anglia. O dorință stranie, romantică, care nu se potrivea deloc cu hedonismul său.

Cu câteva luni înainte de moarte, Burgess a avut plăcerea să revadă un vechi prieten, de pe vremea cind era la Cambridge. Domnul Whitney Straight, vicepreședinte al firmei Rolls Royce, fiind într-o călătorie de afaceri la Moscova, l-a invitat pe Burgess la hotelul Metropol. Ulterior, Straight a declarat ziariștilor englezi: „Burgess purta vechea cravată etoniană și a vorbit ca un adevărat patriot. Orice ar fi făcut, cred că el și-a menținut interesul față de Anglia. El își iubește vechea patrie”.

Ultima dorință a lui Guy Burgess i-a fost îndeplinită. După moarte, fratele său, Nigel, a plecat cu avionul la Moscova și l-a adus cenușa în Anglia. Burgess fusese destul de bogat, averea lui din Anglia, în principal bani și acțiuni, fiind evaluată la 6 200 de lire. El i-a lăsat lui Philby 2 000 de lire, biblioteca în care avea peste patru mii de cărți și tot ce se mai găsea în apartamentul sau, iar restul a fost dat familiei Burgess. I-a lăsat toate aceste lucruri lui Philby nu numai din prietenie, ci și pentru a-și exprima recunoștința că l-a avertizat de pericolul în care se afla atunci când a plecat din Anglia.

Correspondentul agenției Reuter la Moscova, John Miller, a trecut pe la Maclean și la ei Maclean și soția sa, pseudonimul de Marc Frazer și locuia într-un apartament mult mai modest ca al lui Burgess, la etajul VI al unei clădiri uriașe din centrul Moscovei, cu vedere spre rîul Moscova și doar la câțiva pași de parcul K. ...

... John Miller și apoi l-a văzut pe tatăl său. Dar Maclean a pus doar atât: „N-are chef să vorbească cu tine, nici cu un alt ziarist englez”. Era puțin înbrătat și părea îngrijorat și înfruntat. Se pare că rușii nu l-au lăsat să se întâlnească cu Burgess și nici cu Philby. După un an, Miller a avut amabilitatea să-l invite pe ziarista engleză, sora sa, la un apartament cu trei camere, unde erau și două copii. Tânărul din apartament, se pare că și Maclean, era foarte interesat pentru că dădea bătăie la el și el era la un pas de Moscova. ... Se găseau aici și două divane, pe care dormeau Melinda și Maclean. Melinda n-avea servitoare și făcea toate treburile gospodăriei singură. Făcea cumpărături de la un magazin de stat din piața Kutuzov. În fiecare dimineață, soțul ei pleca cu Volga-l învechită la editură, unde lucra cîte douăsprezece ore pe zi. E curios că rușii l-au plătit foarte puțin acestui om, care le-a furnizat unele din cele mai mari secrete ale Occidentului.

Kim Philby este, probabil, singurul om fericit dintre cei trei. Are un apartament mare, mobilat în stil rusesc, cu mobilă nefinisată, dar de calitate excelentă, făcută de comandă, dulapuri construite în zid, covoare de Buhara și Kiva, perdele de mătase și fețe de masă din catifea.

Are servitoare și o gardă personală, un ofițer K.G.B. care vorbește englezește.

După cîteva luni de la sosirea lui în Uniunea Sovietică a început să lucreze ca redactor al secțiilor engleză și americană. ...

... deși are modestul titlu de „ambasador” al Marii Britanii, țării Common-
se ocupă de spionajul ...

wealthului și S.U.A. Nu mai bea, pare tânăr față de cei cincizeci și șase de ani pe care îi are și arată mult mai bine ca înainte.

Spre deosebire de Maclean, el duce o viață modernă, alăturându-se cu plăcere ziariștilor englezi, americani și francezi, mergând la restaurantele și cafenelele pe care le frecventează aceștia. Deși nu vorbește despre serviciul lui, toată lumea știe unde lucrează. Poziția lui oficială a fost clarificată cu ocazia decorării lui, în 1965, cu Ordinul Steagul Roșu. Este o decorație mult mai mare ca Ordinul Imperiului Britanic și este acordată numai miniștrilor, generalilor, amiralilor, funcționarilor de stat cu funcții foarte înalte, citorva actori de teatru și balet, precum și citorva muzicieni de renume, ca Șostakovici și David Oistrach.

Ordinul i-a fost acordat „pentru servicii remarcabile aduse în decursul unei perioade îndelungate, popoarelor Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice”.

Eleanor l-a părăsit, în toamna lui 1963, și s-a întors în S.U.A. Căsătoria lor, care părea atât de fericită la Beirut, a rămas doar o amintire fugară din viața aventuroasă a acestui om ascuns și straniu.

În ultimii doi ani a trăit cu Melinda Maclean, care s-a despărțit de Maclean cam în perioada când soția lui Philby părăsise Uniunea Sovietică. Melinda, „mica burgheză americană”, cum o numea Donald în zilele lor fericite, lucrează ca traducătoare la o editură și a devenit o comunistă înflăcărată. Se presupune, în general, că Philby și Melinda sunt căsătoriți, ceea ce n-ar fi de mirare, întrucât divorțul în Uniunea Sovietică e o simplă formalitate. Se cere doar puțin mai mult decât completarea unui simplu formular.

Kim Philby, care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții chibzuind ce să facă cu fiecare bănuț și a fost de multe ori pe cale de a se prăbuși din cauza vieții duble pe care o ducea, este în prezent fericit și bogat. Dar Guy Burgess e mort, iar Donald Maclean, care a dat cu piciorul unei cariere strălucite, este o umbră palidă a tânărului diplomat de odinioară.

AM FOST SOTIA UNUI SPION

de ELEANOR PHILBY

Am fost sotia unui spion vestimentat (de spionaj nr. 5)
din 1947 - 1952

Traducere de

capitan GHEORGHE VANCEA

La 23 iunie, în dimineața, am avut o întâlnire cu prefectul de poliție și am discutat despre cazul în care, în urma unui raport al poliției, am descoperit că un bărbat din familia Balfour-Paul, care trăiește în orașul de la Oxford, se afla în țară. Kim s-a sculat din pat, și-a luat umbrela de ploaie și mi-a spus că are o întâlnire. Mi-a promis că la jurul orei șase va fi înapoi.

După ce am discutat cu prefectul de poliție, am băut cafea și am scris câteva rânduri. În dimineața următoare, la 24 iunie, am fost pus în circulație de către tatăl meu, Harry, băiatul lui Philby, care, pe atunci, avea 13 ani. Îmi amintesc că în dimineața aceea, la 8 dimineața, am plecat să merg singură la familia Balfour-Paul, unde va avea loc o întâlnire la jurul orei 8. A fost o seară plăcută, petrecută în compania unor vechi prieteni. M-am scuzat pentru întârzierea față de Kim, spunându-le că el va veni mai târziu.

La 25 iunie, în dimineața, am avut o întâlnire cu Kim și am discutat despre cazul în care, în urma unui raport al poliției, am descoperit că un bărbat din familia Balfour-Paul, care trăiește în orașul de la Oxford, se afla în țară. Kim s-a sculat din pat, și-a luat umbrela de ploaie și mi-a spus că are o întâlnire. Mi-a promis că la jurul orei șase va fi înapoi.

— Nu-ți face probleme!

— A fost reținut, precis, pe undeva.

Eu însă îl cunoșteam bine pe Kim. Se ținea întotdeauna de cuvânt, iar când se întâmpla să nu fie așa, îmi făceam griji și preferam să plec acasă.

Data am văzut că nici până la miezul nopții nu se întoarce, am dat telefon la X, șeful serviciului secret din ambasadă. Știam că Philby întreține legături cu serviciul secret britanic, avându-se bine, mai ales, cu X. Y, predecesorul lui X, era un fost coleg de școală al lui Kim și, în afară de asta, fuseseră colegi de serviciu în timpul războiului.

X însă nu era acasă. Mai târziu am aflat că el se afla la ora aceea la ambasadă, la o conferință care fusese convocată pe neașteptate și în care se discuta despre Philby. Spunându-i soției lui X că vreau să vorbesc neapărat cu soțul ei, după aproximativ zece minute mi-a telefonat el, astfel că i-am povestit tot ce s-a întâmplat și l-am întrebat dacă e cazul să anunț spitalele sau poliția. El mi-a recomandat să aștept până a doua zi la prânz.

Am petrecut restul nopții pe balcon, până dimineața, când a răsărit soarele și lumina lui a pătruns pe străzile pustii de furtună. Eram stăpinită de îngrozitorul gând că viața mea fericită cu Kim s-a sfârșit. Să mă fi părăsit? Imi aduceam aminte de clipele acelea în care neliniștea lui sufletească mă copleșea. În zilele următoare am observasem la el o anamită nervozitate pe care nu mi-o puteam explica și îmi era frică să nu i se fi întâmplat ceva.

Astăzi îmi dau seama că în zilele acelea el își pregătea fuga la Moscova și aștepta doar semnalul rușilor.

Îi era teamă că englezii și americanii ar putea să-l caute și să-l ducă să fugă.

A fost în seara zilei de 23 ianuarie, seară în care din nou furtuna se abătuse o mare de nori întunecoși, ce prevesteau furtuna.

A doua zi, la orele 7,30, mi-a telefonat X de la ambasadă.

Am cazut de acord să anunțăm poliția și, nu după multă vreme, în locuința noastră au intrat, fără nici o formalitate, doi

inspectori libanezi, cărora le-am explicat amănunțit ce se întâmplase. Am trait atunci 24 de ore de chin apoi deodată, pe neașteptate, am primit o scrisoare de la Kim: „Să nu te faci griji. Totul este în regulă. Sunt în posesia scrisorii care conține numele colegilor mei cu am plecat într-o altă călătorie prin Orientul Mijlociu.

În următoarele săptămâni, am primit de la el mai multe mesaje secrete. Unele din ele le arătam ziaristilor, care începuseră să dea tircoale casci, altele le arătam numai cunoscuților de la ambasada britanică, iar o parte le păstram numai pentru mine. Tuturor vizitatorilor le spuneam cu încăpăținare că Philby a primit o misiune urgentă și că nu există motive de îngrijorare, dar, în realitate, eram complet derutată. „L-au răpit? A plecat singur, de bună voie, sau e mort?“ În această perioadă am mai primit o scrisoare de la el, cu data de 4 februarie, fără însă a fi indicată localitatea.

Iubita mea scumpa,

A. Philby.

Presă din Beirut se vor scrie fel de fel de inepturi în legătură cu dispariția mea. După cum vezi, eu sunt teafăr și mi-e teamă că să mă ingraș și nu voi mai fi așa de atrăgător pentru tine. În

... din viața

Personal îmi fac reproșuri că am plecat așa cum am plecat, dar despre asta o să vorbim mai târziu. Te rog să nu-ți pierzi

jul.

Te iubesc și te aștept la al tău, Kim.

Iubita mea scumpa,

În ziua de 24 februarie am primit de la Kim o scrisoare nedată, al cărei plic purta timbru de Beirut. Scrisoarea era adresată mamei mele și conținea o descriere a evenimentelor care se petrecuseră în Beirut.

ținute pe nedrept.

S-au emis diverse teorii în legătură cu modul în care a dispărut Kim. Unele dintre ele sunt foarte interesante și descoperitoare. Cea mai interesantă este că Kim a plecat din Beirut pe teritoriul portuar din Beirut.

îmbarcat pe un vas sovietic, care se afla atunci în port. Alți fan-
teziști ziceau că ar fi fost răpit de vreun submarin. La Moscova,
i-am pomenit lui Kim de vasul sovietic, dar el a zâmbit și a dat
din cap în semn de regret. El nu mi-a povestit niciodată cum
s-au întâmplat lucrurile în realitate, ci s-a mulțumit doar să-mi
spună că a trebuit să parcurgă o distanță mare pe jos, distrugând
o pereche de pantofi. Cu X mă întâlneam de două ori pe săptămă-
nină, tot cam în perioada primirii ultimei scrisori, și cu aceste
prilejuri eram supusă unor adevărate interogatorii.

— Cred că v-ați lămurit că soțul dumneavoastră a fost un
om deosebit — mi-a spus X odată, în felul său de a fi oficial,
însă nu mi-a dat niciodată de înțeles că Philby era spion rus.

Apoi, cam pe la mijlocul lunii aprilie, într-o dimineată, a
sunat cineva la ușă. În prag stătea un arab mic de statură și
modest îmbrăcat. M-a privit, mi-a înmănat un plic gros și, fără
a spune un cuvânt, a coborât repede scările. Am luat plicul tre-
mărind de emoție, m-am dus repede în baie și am închis ușa.
Era o scrisoare pe trei pagini de la Kim, care mă ruga să o
citesc, să memorez totul și apoi să o ard. Scrisoarea însă n-a
dezlegat enigma și nici nu m-a liniștit sufletește. Dimpotrivă,
eram și mai derutată. Gîndurile lui Philby, exprimate în această
scrisoare, mi se păreau complet străine lui și aveam impresia
că era victima unei curse care i-a fost întinsă. În plic mai erau
2 000 de dolari, în bancnote. El îmi spunea în scrisoare să cum-
păr bilete de la agenția aeriană B.O.A.C., pentru Londra, mai
prețis, pentru mine un bilet dus și întors, iar pentru copil nu-
mai bilete de dus. Toate acestea nu erau decît o manevră pen-
tru a induce în eroare serviciile secrete, căci, în fapt, eu nu tre-
buia să fac uz de bilete și trebuia să mă pregătesc pentru un
zbor spre Praga.

Din fața casei noastre, drumul se bifurca spre o uliță pe
care noi o foloseam deseori cu scopul de a scurta drumul pînă
în oraș. La capătul ei era un zid fără ferestre. În scrisoare, Kim
mi-a spus să scriu pe acest zid data plecării mele la Praga. El
trebuia să transmit această dată cu cel puțin 10 zile înainte

În cazul în care ar fi trebuit să am acest zid, trebuia
să fac o cruce în dreapta zidului. Mai, preciza că trebuia să scriu
cu cretă albă.

În această scrisoare Kim îmi da și faptul că trebuia să
mă viziteze un foarte bun prieten de-al lui, un om influent, care
putea să mă ajute în ceea ce privea problemele de natură admi-
nistrativă. Kim adăuga că s-ar putea să-l recunosc. Totuși, pentru
a face evenimentul mai interesant, îmi spunea că trebuia să
plata a cărților pe care i le cumpărasem lui Kim cu ceva luni
mai înainte. Acest vizitator va folosi acest bon de casă drept
semn de recunoaștere.

Un impediment important pe care îl aveam totdeauna cînd
faceam călătorii — indiferent dacă era vorba de Est sau de
Vest — consta în aceea că fiul lui Kim, Harry, nu avea nici
pașaport și nici un altfel de legitimație. Pînă atunci el fusese
trecut în pașaportul tatălui său, însă acum eu trebuia să-i
procur o legitimație proprie. Această problemă fusese omisă de
Kim. În acea vreme, eu nu mă gândisem la reacția lor
englezii și cu americanii, dar, după cum prevăzusem, reacția lor
nu era deloc bună. În cele din urmă, Kim îmi făcuse o legiti-
mație pentru Harry, dacă accept să plec cu copilul direct la
Londra, fără nici o escală. Le-am promis să colaborez cu ei.

Era nevoie să-l anunț pe Kim ce hotărîsem. Într-o noapte,
cînd pe la miezul nopții, am mers în camera lui Kim și
am spus că trebuia să plec în Praga. El a zămbit și a spus că
portarul care dormea la parter, într-o cămaruță, chiar viza
de lift.

În dimineața următoare, M-am dus la zidul din capătul uliței
și am scris data plecării mele. După ce am scris, am mers
înapoi la casa noastră și am spus prietenului prieten al lui Kim să vină la mine.
Trecuse aproximativ o săptămînă de la pînă la plecarea
aduse de arab.

În dimineața următoare, am încercat să aștept. Poate că
trebuia să scriu pe zid data plecării mele la Praga. El
trebuia să transmit această dată cu cel puțin 10 zile înainte

Între timp, prietenii mei Balfour-Paul, de la englezi, și Dick Parker, de la ambasada americană, au reușit să-mi procure acte de călătorie pentru Harry, așa că am început să fac pregătiri pentru vederea pășii la Londra.

Cu vreo opt zile înainte de proiectata plecare la Londra, am auzit soneria. Era ora 7,30, acel mic interval de timp dintre plecarea autobuzului cu copiii la școală și sosirea femeii de serviciu.

La ușă era un bărbat înalt, blond și cu un fizic mai plinut. Vorbea fluent engleza, dar înfățișarea era, neîndoielnic, a unui rus. L-am recunoscut pentru că îl vizitase pe Kim cu câțiva ani mai înainte și zicea că este corespondentul unei agenții germane de știri.

— Vin de la Kim — mi-a șoptit el. L-am poștit repede în casă. Era nervos, nerăbdător și examina mereu tot ce era în jur, parcă voia să se convingă că, într-adevăr, sint singură. — Kim o duce bine și vă transmite salutări. Ar dori să veniți la el. Sint aici ca să vă ajut.

— Unde este bonul de casă? — l-am întrebat eu.

Făcînd un semn cu mina, mi-a răspuns că nu-l are și nici nu-l așa de important acest lucru, de vreme ce l-am recunoscut. L-am condus pe sovietic pe terasă și l-am făcut o cafea, cu toate că era agitat și se grăbea. M-a rugat să plec împreună cu el.

— Veniți cu mine chiar acum sau, dacă nu, să ne vedem la strand. Am posibilitatea să vă ajut. Dacă veniți acum cu mine, se rezolvă toate.

Aproape că a izbucnit în plîns.

— Nu pot veni. E prea târziu. Totuși, el m-a pețit.

La afirmația mea, rusul a rămas pe gînduri. A scos din buzunar o pungă cu bani — probabil salariul său — și m-a dat.

— Veniți cu mine și totul se va aranja — a repetat el. Am refuzat banii. El s-a ridicat.

— Am să vă mai văd? — l-am întrebat eu. Omul a dat din umeri și a plecat.

L-am dat un avans de 10 minute apoi l-am telefonat la Y, de la ambasada engleză, căruia l-am comunicat că vizitatorul mult așteptat a sosit și cred că l-am recunoscut.

Y a venit repede la mine, aducînd cu el o mapă pentru a fotografia și m-a dus la meciul atentă la toate. L-am auzit, probabil că se afla în apropierea mea.

Kim mi-a spus mai târziu că aș fi distrus dacă nu m-aș fi repetat la M. Kim pe lângă mine. Cu Kim pe lângă mine, cu acest episod. L-am spus că planul fusese prost organizat.

— Omul acela mi-a lăsat impresia că te-au răpit.

— Le-am spus că așa o să se întîmple, dar ei n-au crezut și au insistat.

La 30 mai, cînd au venit copiii de la școală, le-am spus că a doua zi dimineață, la ora șase, vom pleca la Londra. Copiii au fost încîntați, dar eu am petrecut toată noaptea cu pregătirile de plecare și n-am reușit să dorm decît două ore.

Exact la ora 5 dimineața, în fața casei s-au oprit două mașini. Era Balfour-Paul, cu o mașină de la ambasada britanică, și Dick Parker, de la ambasada americană. Pentru a nu-l trezi pe portar, ei s-au furișat sus în virful picioarelor. Noi îi așteptam cu bagajele gata pregătite și în cîteva minute eram deja în drum spre aeroport, unde am oprit pe locul de parcare destinat mașinilor oficiale.

Balfour-Paul și Dick Parker s-au ocupat de formalitățile de la aeroport. Noi n-am stat de vorbă nici cu vameșii și nici cu cei care controlează pașapoartele. După ce am servit ceva, am plecat. Am mers pe o stradă îngustă, cu case vechi, cu oameni care se uitau la noi. Am mers pe o stradă îngustă, cu case vechi, cu oameni care se uitau la noi. Am mers pe o stradă îngustă, cu case vechi, cu oameni care se uitau la noi.

o să vină o mașină să vă ia.

Cind a sosit mașina după noi pe aeroport, la avion nu mai era nici un om. La rugămintea mea, mașina trimisa de serviciul secret britanic m-a dus la sora lui Kim, Patricia, care mi-a oferit un loc și unde speram să pot locui fără să știu prea multă lume.

A doua zi, la 1 iunie 1963, m-am trezit din somn târziu. Ma simțeam mai sigură pe mine și aproape fără griji. Presa împiedecă un oraș. La prânz am servit masa împreună cu Y și sora lui. Abundând din nou discuția despre Philby, Y mi-a zis că Philby este agent comunist și că ar fi bine să nu-mi treacă prin cap să plec la Moscova. Eu consideram argumentele ca fiind neîntemeiate. Apoi, Y mi-a recomandat să stau de vorbă cu șeful său, sperînd că acesta va reuși să mă convingă de faptul că Philby a lucrat multă vreme pentru Rusia. Am fost de acord iar Y i-a telefonat imediat șefului, care a venit și el.

Mi-am susținut punctul de vedere cu toată convingerea și în fața acestui șef, spunindu-i că mi-e cu neputință să înțeleg cum a putut Kim să se complice așa de mult fără ca eu să fi observat ceva și mi-am exprimat părerea că Philby a fost, pur și simplu, răpît.

Șeful însă a rămas ferm pe poziție. „Eu știu că Philby lucrează pentru ruși”, a declarat el. Mai spre seară, n-am mai rezistat și am început să plîng. Nu mi-a mai rămas altceva decît să mă angajez cu inecul la aceeași concluzie. La începutul lunii august, am plecat cu avionul la New York ca să-mi văd fetița (care era la primul meu soț, Sam Brewer). Ne-am întîlnit toți în casa vărului meu, de pe Long Island. Aci am așteptat să primesc vești de la Kim. La începutul lunii septembrie, am primit o scrisoare expres. Scrisoarea lui Kim era adresată surorii sale din Londra și de acolo mi-a fost trimisă mie, la New York. În fine aveam deja o dovadă certă că Philby se afla în Rusia și că o duce bine cu sănătatea.

Acum știam și o adresă unde puteam scrie sau trimite multe scrisori. Adresa lui Philby era „Casuta poștală 599, Oficiul Postal Central-Moscova”. Începînd de atunci scriam aproape zilnic. Kim mă presă să vin la Moscova cât mai repede posibil, promițîndu-mi că dacă n-o să-mi convină să stau

la Moscova mă voi putea întoarce oricînd în S.U.A. sau în Anglia. Mi-a scris că, pentru a mă convinge să merg la ambasada sovietică din Londra și ca o să-mi transmită apoi toate amînzările în legătură cu călătoria la Moscova.

I-am trimis imediat două scrisori în care îi vorbeam de toate dificultățile pe care le întîmpinam iar el mi-a confirmat primirea scrisorilor printr-o telegramă. „Am primit ambele scrisori. Mă bucur. Veți fi în siguranță.”

Am primit scrisoarea promisă în telegramă. Philby îmi scria:

„Îmi scrii să mă întîlnesc cu tine pe ascuns în Austria, ca să discutăm despre viitorul nostru. Mă tem că acesta ar fi un risc mult prea mare. O întîlnire în ascuns ne-ar putea aduce daune amîndorura.”

Pentru tine, Austria ar fi un punct ideal de escală, iar la Viena ai putea primi o viză de la ambasada sovietică pentru a veni direct la Moscova sau la Praga.

Și acum despre mine. Tu poți ignora, fără nici un risc, orice vei auzi discutîndu-se despre mine. Există mulți oameni care vor să profite de faptul că situația mea poate fi prezentată în mod denaturat. Personal am fost primit excelent și tratat cu o extraordinară generozitate, iar colegii mei s-au dovedit a fi adevărați prieteni.

Vezi tu, draga mea, aceasta este situația. Mai mult curaj, draga mea, deoarece un pic de foc mai ai în suflet!”

La începutul lunii septembrie 1963, am primit încă o scrisoare:

„Dacă am abandona varianta cu Austria, am putea economisi săptămîni sau chiar luni de zile. N-ar fi mai ușor pentru tine să lei un taxi și să mergi la consulatul sovietic din Londra, de unde apoi să pleci la o anumită dată în mod discret?”

Adresa consulatului sovietic este: Bayswater Road, Londra W.1. Cel mai bine ar fi dacă ai face vizita respectivă între orele 10 și 12.

În afară de aceasta, noi am putea să rugăm consulatul să ne cumpere bilete de avion pentru tine."

Hotărîrea mea fiind luată și avînd sentimentul că pentru cuminata mea ar fi fost prea mult dacă aș fi locuit la ea, la 17 septembrie 1963 am plecat la Londra și m-am instalat la o veche prietenă, în St. John's Wood.

Am luat legătura cu Y, căruia i-am vorbit de scrisorile primite de la Kim, dar, deși nu i-am dat amănunte și am trecut sub tăcere intențiile mele, el a bănuț ce am de gînd, pentru că mi-a recomandat să nu părăsesc, în nici un caz, Occidentul.

Într-o zi, Y a avut o idee groaznică. După ce m-a invitat la o gustare, m-a dus la un cinematograful, propunîndu-mi să vizionez filmul lui Hitchcocks, „Păsările". Povestea aceea îngrozitoare cu păsările care atacau și sfîșiau oamenii se desfășura într-o localitate din California, pe care eu o cunoscteam bine. Y mi-a spus că trebuie să văd acest film, dar el, după ce mi-a cumpărat bilet, s-a despărțit de mine. Eu nu știu ce urmarea prin aceasta. Poate că voia să mă descurajeze.

I-am scris lui Kim că intenționez să țin seamă de indicațiile sale și am primit răspuns imediat.

„S-au făcut toate pregătirile. Pleacă cit mai repede, așa cum ți-am propus". Telegrama aceasta era expediată din Londra, probabil de către ambasada sovietică. După telegramă a urmat imediat o scrisoare. „Ești așteptată în fiecare zi la consulat. Sper să te duci în curînd acolo. Fă-ți bagajele și vino aici. Noi putem să-ți procurăm imediat o garderobă completă de iarnă. Pînă la mijlocul lunii noiembrie, îmbrăcămîntea ta obișnuită de toamnă și iarnă este suficientă. Poți să-mi trimiți o telegramă la casuta mea postala, care este o căsuță postală obișnuită."

La 25 septembrie, am luat metroul de la St. John's Wood spre centrul orasului, apoi am sărit într-un taxi, așa cum numai agenții se pricep (în timpul războiului, pe cînd lucram la serviciul de informații american, am fost instruită cum să scap de filaj). Atunci am învățat și cum să omor un om în cîteva

cunde). Apoi am luat un alt taxi și am indicat adresa din Bayswater Road, pe care mi-o trimisese Kim.

Scrisesem pe o carte de vizită: „Excelenței sale, ambasadorului Uniunii Sovietice" (scris pe verso). „Aș dori să văd o scrisoare cu dumneavoastră dacă nu puteți scrie la mine într-un minut". După cîteva minute un rus înalt, cu ochi albaștri, m-a condus într-un birou unde se afla un bărbat care s-a ridicat pentru a mă saluta. Știa totul.

— Vreți să plecați în Uniunea Sovietică? m-a întrebat el, iar la răspunsul meu afirmativ, a continuat: Cînd ați dori să plecați?

I-am răspuns că mai am de făcut ceva cumpărături și de rezolvat unele chestiuni.

— Ar fi convenabil să fiți pregătită de plecare pentru poimîine — mi-a spus el. Spunîndu-i că voi fi pregătită, mi-a explicat că pe data de 27 septembrie, exact la ora 11, să fiu la aeroportul din Londra. Acolo o să mă aștepte cineva care se va ocupa de mine. Apoi a deschis o casetă și a scos un plic pe care mi l-a înmînat. Mi-a mai spus să-mi cumpăr haine foarte călduroase.

La 27 septembrie 1963, la orele 10, am plecat și am ajuns cu 20 minute mai devreme la aeroport. Am rămas în taxi și am așteptat. Cu două minute înainte de ora 11 am coborît cu toate bagajele.

Apoi am observat un bărbat înalt, solid și gras, care se plimba înc-oace și înc-olo prin holul aeroportului, privind mereu în jur. Presupunînd că este rus, am mers la el, i-am pus mîna pe umăr și l-am întrebat:

— Pe mine mă așteptați?

— Sînteți doamna Philby? Unde vă sînt bagajele și pașaportul?

I le-am dat pe amîndouă.

Mă duceți la camera mea? Lumina obscură, ne-am așezat în cel mai întunecos colț și, cu lumina dintr-o singură lămpă, am început să vorbim.

— Ce băutură ați dori să serviți?

Pentru că era abia ora 11 dimineața, am preferat bere Guinness. A servit și el o bere, apoi s-a scuzat, explicându-mi că merge să se ocupe de bagaje și de pașaport. După un sfert de oră s-a întors și, oftând, mi-a comunicat că a rezolvat totul, apoi am plecat direct la avion. Nimeni nu m-a întrebat de acte sau de bagaje. Rusul m-a condus într-un compartiment liber de clasa I, după care mi-a strins mâna.

După trei ore, am aterizat în Uniunea Sovietică. Tocmai se însera. Pe pista de aterizare, în acest amurg, vocea lui Kim parcă îmi suna în urechi.

— Eleanor, tu ești?

Șezind alături de el, în mașina de culoare închisă care ne-a dus de la aeroport spre o prăvălie frumoasă, Kim mi-a strins mâna. Eu îl iubeam. Părea slăbit și puțin schimbat, mai să nu-l recunosc. Încă nu-l văzusem niciodată cu pălărie. Pălăria neagră și moale, pe care o purta, era a lui Burgess, care murise în urma unei căderi dintr-o mașină în apropierea Kremlinului la Moscova.

În mașină, pe locul de lângă șofer, stătea un bărbat tânăr, care mi-a spus că este un tânăr din China, un cunoscut mai bine decât eu al lui Kim. Eu îl cunoșteam numai cu numele de Yuri, dar în acel moment am înțeles că acesta a fost cel mai important și legătură al lui Kim cu serviciul de informații sovietic.

Acesta avea aerul că ar fi fost mulți ani de zile în exil. El era o persoană vizitată de el și se ocupa de primul său pas prin acea lume străină, în care trăiam la acea dată. Și Kim avea un familie aparte. Avea ochi roșii și era mereu amabil. N-avea mai mult de 40 de ani.

În prima seară de la sosire, plecând la locuința lui Kim, aveam impresia că în lumea noastră nu era o mașină.

Într-o zi a venit ca noi mașina și a băut un pahar de vin, pe care fusese pusă la gheată de Kim, apoi ne-a lăsat pe noi. Erăm foarte fericiți.

— Sunt convins că mi-ai adus o sticlă de whisky — mi-a spus Kim.

I am explicat că la Londra n-am fost lăsat să fac cumpărături pentru că se plătește în valută.

— Ei, dacă e așa — a spus Kim — I am rugat pe totii să-mi aducă o sticlă de whisky. El a spus acest lucru ca și cum în glumă, dar a vădit că era vorba și de un reproș.

Kim locuia într-o casă la Moscova, o casă cu două etaje, cu un dormitor, un salon, un birou, un sufragerie și un dormitor uriaș. În salon se aflau o sofă de culoare verde, fotolii, o masă joasă și un samovar mare de aluminiu; în sufragerie se aflau o masă grea și masivă, scaune și un dulap, iar în dormitor erau două șifoniere furniruite, o masă de barbierit cu o oglindă în opt colțuri și alte lucruri specific rusești.

Dacă la prima vedere Kim părea că se simte bine în îmbrăcămintea lui rusească, în realitate el nu era în cea mai bună dispoziție. După frământările sufletesti de la Beirut, a urmat fuga aceea plină de chinuri. El a părăsit Beirutul în ianuarie 1963, dar la Moscova a sosit abia în luna iunie. Cel puțin așa afirma el.

Prima dată i-au dat o locuință mică, cu vedere spre riul Moscova. Kim a purtat multe discuții cu cei de la serviciul secret sovietic, iar când era liber se plimba prin Moscova pentru a o cunoaște și se înțelegea că era supravegheat de ruși.

Cu vechii lui prieteni nu avea nici o legătură. Guy Burgess, care știa de activitatea lui Kim pentru Rusia, murise în august 1963. Donald Maclean a participat la festivitățile de doborâre a lui Kim. O fanfară a cântat Internaționala. Kim, însă, n-a avut voie să participe. El l-a văzut pe Burgess numai o dată, când acesta era pe moarte, la spital, și când acesta i-a lăsat lui Kim biblioteca și acordeonul.

În primele săptămâni după sosirea mea am purtat discuții nesfârșite cu Kim. El voia să cunoască toate amănuntele referi-

toare la copii și la dificultățile pe care le-am avut de întâmpinat înainte de a pleca la el.

Despre evenimentele din viața lui Kim vorbea mai puțin. Lui total îi părea normal și destul de bucurat de venirea mea între noi se întinsese o țară a nimănui, care nu existase înainte.

Ne-am așezat la masă și am scris un raport detaliat despre ceea ce s-a întâmplat între mine și autoritățile anglo-americane. Kim voia să aibă acest raport pentru a-l preda partenerilor săi sovietici.

I-am povestit lui Kim că îmi puseseam toată încrederea în englezi, vorbindu-i și despre fotografiile pe care nu le-a putut obține tatăl Y printre care am identificat pe misteriosul prieten al lui Kim, care mai vizitase la Beirut. Aveam să fiu, poate, cel mai mare greșală pe care am făcut-o, iar Kim, care voia să manifeste o înțelegere omenească față de acest gest al meu, a rămas descumpănit. Soției lui Kim i se datora pierderea unui valoros spion al rușilor!

— Ce nenorocire! S-a terminat cu el!

Prăpastia dintre mine și Kim a început să se adâncească.

Într-o zi i-am pus o întrebare care mă frământa mult:

— Ce e mai important în viață pentru tine, eu și copiii sau partidul comunist?

Și Kim, fără a exista nici măcar o clipă, mi-a răspuns:

— Partidul.

Acest răspuns m-a derutat puțin și m-am căit că i-am întrebat. Nici odată în viața mea n-am întâlnit un comunist așa sincer. Kim nu a vrut să îmi explice de ce a răspuns așa. Îmi dădea însă impresia că nu se dădea seama de implicațiile lor sale ideologice.

— Tu trebuia să te cătorești cu o comunistă care să nu nu cu altcineva — i-am spus cu odată.

— Sigur, tu ai dreptate — mi-a răspuns el.

Bineînțeles că astfel de discuții aveau un imediat efect asupra noastră. Eu am crezut totdeauna că putem fi liberi or

de celalalt numai atunci, când nu există "secrete" între noi, dar acum nu mai puteam să mă agăț de această iluzie!

Am ajuns repede la concluzia că nu voi afla niciodată deplinul adevăr despre viața misterioasă a lui Kim. Activitatea lui propriu-zisă va rămâne totdeauna o enigmă pentru mine.

Din când în când în mod inevitabil eram supărat de ceea ce unul în care eu credeam că nu vedeam oarbă și că alina suferințele noastre se transformase într-un monstru. Mi-e greu să exprim prin cuvinte ceea ce mi-a fost pentru mine această descoperire.

Între noi doi s-a ridicat un zid. Am fost nevoită să recunosc că nimic nu l-ar fi determinat pe Kim Philby să fie altceva decât ceea ce era: un spion de elită al Rusiei.

C I F R I A N I S

- Din partea lui
- Se arde la
- Extrase din cartea „Ce
f.
- F. comunism la Viena
- A de prietenie anglo-germană
- De partea generalului Franco
- Din mascarada de război, în serviciul secret
- Serviciul secret de informații
- Lupii ciobani la el
- de legătură cu CIA
- De la Beirut, cu drag, spre Moscova
- Reunirea „Paginei trei”
- A fost soția unui spion

Responsabil de carte: mr. ISUTIN PETRICA
STOIAN RACU

Față la cules 15.03.89. Bun de tipar 15.04.89
aria 1.40 ex, d n care 1400 ex, hirtie semive-
lind și 100 ex pe hirtie vatind, format 16 61 x 76.
Lucrarea contine 20 pagini + 9 planșe.

CONSILIUL SECURITĂȚII STATULUI
DIRECȚIA ÎNVĂȚĂMÎNT

SECRET ÎN INTER

MOMENTE
DIN
ACTIVITATEA CU
A-54

05-2

871

1968

Traducere de lt. maj. ROLAND TATARIU

DIN PĂRTEA LEILAC FIET

În cartea sa, intitulată „Lilac”, cu subtitlul „poezii”, a
fost tipărită, în anul 1944, pe baza unei ediții de Lilac,
procedură asemănătoare cu cea utilizată la editarea de către Lilac
Fietaș, în anul 1944, de „Aburii” și alți, în același an,
cauza de informare, născută din cauza anului, în perioada
1944-1945.

În anul 1944, Lilac Fietaș a fost în contact cu Lilac
Fietaș, care a fost a doua parte a apărut în anul 1944
de Lilac Fietaș și Lilac Fietaș, pentru editarea și distribuția
poezilor.

În anul 1944, Lilac Fietaș a fost în contact cu Lilac
Fietaș, care a fost a doua parte a apărut în anul 1944
de Lilac Fietaș și Lilac Fietaș, pentru editarea și distribuția
poezilor. Lilac Fietaș a fost în contact cu Lilac Fietaș, care
a fost a doua parte a apărut în anul 1944 de Lilac Fietaș
și Lilac Fietaș, pentru editarea și distribuția poezilor.

În anul 1944, Lilac Fietaș a fost în contact cu Lilac
Fietaș, care a fost a doua parte a apărut în anul 1944
de Lilac Fietaș și Lilac Fietaș, pentru editarea și distribuția
poezilor.

mare. In acelasi timp, el a dispus de calități personale de
munca de înalta calitate, perspicacitatea, memoria, curajul, prezența de spirit și buna sa orientare în situații dintre cele

lăcii, precum și planurile de agresiune îndreptate împotriva
Iugoslaviei, Poloniei, Belgiei, Franței, Angliei, U.R.S.S. și
altor țări.

Inițial, a ofițerilor le informau de a-l conta la p r o n a l, de s i c u n d r e n e a i n t r i n t e a c o n d i t i o n i l o r m o r t a l i t a t i M i n i s t e r i a s a c o n s t i t u i t o t u s i c a m a c u n c a n t a c u d e a l c a n o a t e a c a l a p r o p i a s i d e a l d r i n a m a n c o r e s p e c t i v F r e n m o d u l p u l e r s i n c u e a n o r g a n i z a t p r o m o c o n t r i b u t i e a s t r u n d s i g a r a n t i n d t o a t e c o n d i t i o n i l e d e c o n s p i r a t i v i t a t e, o f i c i u l d e i n f o r m a t i i l - a u d e t e r m i n a t s a a c c e p t e i n t i l n i r e a.

[illegible]

În a patruzeci și șase ani de colaborare, ofițerul de informații a pus un accent deosebit pe activitatea în câmpul de luptă a lărgirii în 1944. Alături de compatrioții săi, ofițerul de informații a lărgit în mod decisiv și după aceea prin activitatea sa, a contribuit la victoria finală, în principal prin conditii favorabile. Într-o zi, în momentul de cucerire, de la început a șase luni, ofițerul de informații pe care l-a avut în vedere, a spus: "Nu pot să las în urmă pe nimeni, dar nu pot să las pe nimeni în urmă".

În timpul războiului, ofițerul de informații a avut o activitate deosebită în câmpul de luptă, a lărgit în mod decisiv și după aceea prin activitatea sa, a contribuit la victoria finală, în principal prin conditii favorabile. Într-o zi, în momentul de cucerire, de la început a șase luni, ofițerul de informații pe care l-a avut în vedere, a spus: "Nu pot să las în urmă pe nimeni, dar nu pot să las pe nimeni în urmă".

Actionind cu tact și perseverență, ofițerul de informații a cucerit să-l cunoască și să-l înțeleagă pe ofițerul de informații. Într-o zi, în momentul de cucerire, de la început a șase luni, ofițerul de informații pe care l-a avut în vedere, a spus: "Nu pot să las în urmă pe nimeni, dar nu pot să las pe nimeni în urmă".

Într-o zi, în momentul de cucerire, de la început a șase luni, ofițerul de informații pe care l-a avut în vedere, a spus: "Nu pot să las în urmă pe nimeni, dar nu pot să las pe nimeni în urmă".

cauză dreaptă, pentru victoria asupra fascismului.

PLICUL VEI DE

Într-o zi, în momentul de cucerire, de la început a șase luni, ofițerul de informații pe care l-a avut în vedere, a spus: "Nu pot să las în urmă pe nimeni, dar nu pot să las pe nimeni în urmă".

Într-o zi, în momentul de cucerire, de la început a șase luni, ofițerul de informații pe care l-a avut în vedere, a spus: "Nu pot să las în urmă pe nimeni, dar nu pot să las pe nimeni în urmă".

În birou se făcu liniște. Sub tavan se încolăcea fumul albastru al țigărilor.

Nu se auzi nici un cuvînt. Moravec dădu din umeri și-și mîngîie obrazul.

— Domnule căpitan de stat major, pregătiți ciorna răspunsu-

4-mi fie prezentată. Întrebuințați adresa de acoperire

Apoi, „domnului Schimek” i-a fost dat să afle numele a trei persoane „care sînt cele mai periculoase pentru Cehoslovacia”. Necunoscutul „F.M.” socotea că acestea ar fi fost Jost, Fleischer

și Timmel. „Timmel și Jost au dispărut probabil în decembrie și se află acum cu siguranță în Cehoslovacia”. Cu aceasta constatare se încheia scrisoarea.

„Jost, Fleischer, Timmel, mormăi nemulțumit „domnul Schimek”. Ce-i cu ei? Nimic deosebit”.

Se așază la masă și redactă răspunsul. Era indignat. Dacă e dovadă de atita bunăvoință și acum se alege cu rezultate nesemnificative. Totuși, pentru ca necunoscutul să se convingă că la el nu contează cîteva sute, i-a mai anexat încă cinci sute de mărci. În scrisoarea de răspuns a precizat că i-ar face plăcere dacă s-ar putea întîlni personal cu „F.M.” și că poate garanta o securitate absolută. Mai mult chiar, ar fi gata să vină la „F.M.”, undeva în străinătate.

După cîteva zile, „domnul Schimek” a expediat o a doua scrisoare lui „F.M.” prin care îi trimitea alte o mie de mărci. „F.M.” nu va avea nevoie să se zgîreie la bani, dar ca așteptare să primească informații corespunzătoare.

Pe copia scrisorii păstrate la dosar a fost scris un șir de cifre, care fiindu-i trimisă lui Fiv și Tani Prin au de cînd se notaseră cu exactitate la Serviciul de informații seriile bancnotelor de o sută de mărci care au fost trimise prin intermediul „Mătușii” în Germania, pentru „F.M.”.

În Germania scrisoarea era dusă la poșta de către „Mătușa”. De ce nu putea să fie aceasta? Abia după aproape 50 de ani, când totul era deja descoperit, Majorul Alois Frank, fost membru al biroului nostru din Aussig pe Elba, „Mătușa” era un colaborator conspirativ al biroului nostru din Aussig pe Elba”.

Dar era într-adevăr „Mătușa” la Aussig?

Declarația dată de un alt membru al Serviciului de informații, o căpitan Frantek Fiv, cîntera de amintire majorului A. Frank:

„Eu cred că „Mătușa” era la Reichenberg”. Azi, după o distanță în timp atît de lungă, va fi greu să se stabilească locul în care se fixase „Mătușa”.

„Mătușa” intermedie a trimiserea răspunsurilor din Praga. Dar nu o făcea în numele ei, ci spre completă mulțumire a lui „F.M.”.

care, la 24 februarie, a scris din Weipert. Scrisorile înt preagiele Franței: le cu timbre de 24 de pfennig. Scrisoarea mea conținea și altceva în afara de reprezentările privind francarea necorespunzătoare. Expeditorul accepta să vină la o întîlnire, dar nu în Cehoslovacia, ci în Germania, undeva pe o șosea sau la o autoritate susținută de Cehoslovacia. În plus, dorea să întîlnirea sa na altă loc între 12 și 21 martie și atragea din nou atenția asupra masurilor de precauție. Apoi, la chiar ca va fi nevoit să rapa relațiile, deoarece secția din Dresda a Serviciului de informații german obținuse copia unei ca et de notă al unui ofițer de informații cehoslovac conținînd, notate cu grijă, diferite întîlniri cu agenții, nume, nume conspirative, pe scurt, tot ceea ce n-ar fi trebuit să cadă în mîinile inamicii noastre. Era de „partea cealaltă”. „După toate aparențele, firele Abwehr-ului se întind pînă în Ministerul Apărării Naționale. Căutați imediat chestiunea”, cerea necunoscutul „F.M.”, comunicînd și noua lui adresă: R.V. 137 — Post restant, Chemnitz/

Se pare că „domnul Schimek” era din ce în ce mai mulțumit. În Germania însă nu va pleca. Membrii Serviciului de informații au considerat ca fiind prea riscant. Au acceptat însă întîlnirea în oricare altă țară. „R.V.” — după cum se numea acum necunoscutul — va fi oare de acord cu aceasta? „Da, sînt de acord”, răspunse el în scrisoarea din 17.III.1936, expediată din Katharinenberg, în care a propus data, între 6 și 10 aprilie, iar ca loc: Frankfurt am Main, Frankfurt, Frankfurt, Frankfurt, Frankfurt de devize. Locul întîlnirii urma să-l hotărască „domnul Schimek”.

În scenă intră și o femeie:

„Colaboratoarea mea, soția unui ofițer german aflat în a... a asista la predarea materialului. Întreaga chestiune a fost inițiată de ea. Doriți ca dînsa să participe? Dacă nu, voi veni...

Nimeni nu știe dacă cei de la Serviciul de informații și-au făcut probleme asupra brusteii apariții a unei femei. „Domnul

Schimek a cerut însă ca „R.V.” să trimita întregul material până la 26 martie 1945 pentru ca în ziua următoare în această zi să fie posibilă o întâlnire personală la data de 6 aprilie.

„R.V.” și-a dat seama că trebuia să se adreseze „Cetăreții”, materialul pe care îl trimisese dat fiind că se dorea expeditarea la 23 martie din Weipert, care era singura cale posibilă de a-l sălăși pe drumul pentru a putea ajunge la SA și SS în Germania. Formându-se o idee din cauza că se afla la un pas de a părăsi țara, locotenentul de rezervă I. H. de la Praga și-a gândit că în Cehoslovacia „Ar fi o rușine ca o întâlnire să aibă loc la graniță cu acest material”, declara „R.V.”.

Ne întorcându-ne la orele 20,30 la orele 20,30. El nu obținu nimic din partea ofițerilor cehoslovaci. În schimb, a anexat o schiță desenată cu creionul pe care era fixat cu precizie locul întâlnirii.

PAROLA : ALTVATER

Întilnirea urma să aibă loc pe șoseaua spre Karlsbad, între Weipert și Böhmisch Hammer, în locul în care șoseaua se intersecta cu drumul ce venea din Saxonia, ducând în Cehoslovacia.

„Eu sau femeia vom aștepta acolo. Vă rog să găsiți în apropiere de Weipert o încăpere sigură în care să se poată discuta totul. Trebuie să ne întoarcem neapărat până în zorii zilei”, a scris „R.V.”, cerind din nou să se procedeze cu precauție. Socrând că ofițerii Serviciului de informații ar putea să găsească locul propus pentru întâlnire ca fiind necorespunzător, necunoscutul îi întreba în continuare dacă nu cumva le convine mai mult un alt loc în apropiere de Weipert.

Cei de la Praga au fost imediat de acord. Cu toate că „R.V.” aștepta răspunsul la propunerea lui până la cel târziu 5 aprilie, deja la 1 aprilie „domnul Schimek” i-a trimis o scurtă scrisoare, confirmându-i primirea știrii și comunicându-i că în mod sigur va merge la întâlnirea din 6 aprilie, orele 20,30 seara, la intersecția șoselei cu drumul, lângă Weipert. După aceasta a indicat parola conform căreia urmau să se recunoască reciproc. Ea suna : „Altvater”.

Datorită timpului, prima întâlnire a avut un caracter oarecum formal. După ce s-au prezentat unul altuia, locotenentul a deslușit mina înaintea ochilor. La intersecția amintită, locotenent-

Colonelul Moravec amputa ca și războinici din secția lui, să
plantau noaptea în jurul său. Venisera mai devreme.
Văzuseră că locul era încă de la Praga și
ca erau abia pe partea de est a graniței.

În dimineața Weipert se afla la cazarmile din Komotau.
Acolo se afla și un sublocotenent de infanterie, locotenent-colonelul
Moravec, care fusese în comanda în care fusese
într-o misiune de spionaj în țara de război.
De la el Moravec se afla pe o listă de persoane care
fuseseră în contact cu el în timpul războiului. Pe lista
se afla și un sublocotenent de infanterie, locotenent-colonelul

În fiecare moment, cite unul din cei care așteptau își privea
cadranul fosforescent al ceasului de mână. Timpul trecea ane-

Îi interesa omul care își anunțase sosirea pentru orele 20,30.
Până acum, colaborarea nu dăduse rezultate deosebite. Cu toate
acestea, din cele câteva scrisori se putea deduce că „R.V.” era
un om umblat. Nu era exclusă însă posibilitatea ca „Abwehr”-ul
să le dea de furcă. „Trebuie să riscăm”, spusese locotenent-colon-
nelul Moravec — și întâlnirea aceasta, la numai câteva zeci de
metri de graniță, era mai mult decît riscantă.

Cunoșteau prea bine metodele spionajului nazist. De mai
multe ori se întimplase ca nemții să încerce ademenirea la
graniță a unor ofitieri din Serviciul de informații cehoslovac, pen-
tru ca de aici să-i transporte în Germania unde — cu binele
ori cu răul — să afle de la ei tot ceea ce prezenta interes pentru
spionajul german.

„Luați pistoalele cu voi”, le-a spus subalternilor săi locoten-
ent-colonelul Moravec înainte de a o porni spre Weipert.

Între timp cerul se acoperise complet de nori.

— În două minute va fi 20,30, murmură unul din ei.

Pindiră în direcția graniței.

— Acolo! murmură Moravec.

O licărire scurtă. Cineva aprinsese o lanternă de buzunar,
stingind-o apoi imediat.

Încă o dată

Se apropia încet, precaut.

Era de statură mijlocie. În mantaua lui cenușie și simplă
parea cam indeseat, adăugând întrucîtva ca un morar. Ochii pă-
reau bătuciți o barbă energică ca o cută la mijloc, parul de o tae-
tura lăptosă.

— „Altwater”!

— „Altwater”, răspuns echivoc.

Moravec stătea cu aplecat capul.

Omul a dat din cap.

Moravec îl privea cu o privire deosebită.

„Tăie-te în două”, totuși dintr-o dată, Mor-
avec.

În oraș, se repede la el. Unde se află? Să
se afle! Avea de înțeles.

În dimineața, la dimineața, se afla în oraș. În
oraș, se afla în oraș. În oraș, se afla în oraș. În oraș, se
afila în oraș. În oraș, se afla în oraș. În oraș, se afla în oraș.

Se îndreptară cu repeziciune spre mașina neiluminată. Luară
loc și vehiculul porni spre interiorul țării. Încă tot nu rostise
numeni nici un cuvînt.

Drumul i-a purtat prin sate și orașe mici. Necunoscutul pri-
vea în jur, dar nu punea nici o întrebare asupra punctului
final al călătoriei. Îl afla, de altfel, curînd, fără să mai fie nevoie
de întrebări. Înainte de a intra în oraș putu să citească:
Chomutov-Komotau.

În cazarma Masaryk a Regimentului 46 infanterie au fost
lasați să intre fără multe întrebări. Fuseseră anunțați.

Mașina s-a oprit în fața unei clădiri cu o intrare neiluminată,
unde au intrat. Abia după trei ore au părăsit cazarma.

Ce s-a întimplat în aceste trei ore? Despre aceasta relatează
consemnările făcute de locotenent-colonelul František Mo-

„...a refuzat să-și spună numele. A semnat cu numele probabil
exact: Jochen Breitner. Conform declarațiilor sale, nu poartă

la Weipert și apoi ofițerul din Serviciul de Informații știa luat rămas bun de la reședință. A fost ajuns în partea cealaltă a grădinei, avea asupra lui trei mii de mărci și două sute de coroane. Începând cu această întâlnire toate însemnările ofițerului informator ceh slăveau el va figura sub simbolul A-54.

Când care a a de câteva minute se afla în Germania nu putea bănuși că ofițerul cu care se întâlnea în biroul cazarmii din Komotau au discutat tot timpul drumului, la întoarcere spre Praga, numai despre el.

— N-am deloc impresia că ar putea fi doar fotograf. Pentru un fotograf are mult prea multe cunoștințe, spuse nervos Moravec, în timp ce străbăteau șoseaua asfaltată care strălucea cu reflexe mate în lumina farurilor.

— În schimb, cu siguranță că n-are nici figura unui provocator. La toate întrebările noastre a răspuns mult prea repede și convingător. De altfel, cu greu ar fi putut ști dinainte ce-l puteam întreba, se auzi o voce din semiobscuritatea mașinii.

— E clar că n-a învățat nimic dinainte, conșimți Moravec. Și nici n-a avut de gând să ne găsească descoperiți. Dar de ce o face? De multe ori folosește expresiile unui nazist.

— Și eu am observat asta. Naiba știe ce mai zace în spatele acestor lucruri..., spuse o a doua voce.

— Cred că vă legați în chestiunea asta de prea multe amănunte. Vrea bani și noi îi dăm destui, se amestecă din nou prima voce.

— Adică își riscă capul pentru niște bani... și dacă îl dăbuieec cei de acolo!... Chiar el ne-a spus că ăia știu o mulțime din lucrurile care se petrec la noi. N-aș risca nici dacă aș primi de zece ori pe atita.

— Bani și femei, stăruia a doua voce.

— Nu pot crede asta, opinie prima voce.

— Dă na la asta, domnule, cizmă are oțtină. Timpul va cântări lucrurile și va vedea de ce ai zis tu. Moravec. Important este să obținem de la el tot ce avem nevoie și să nu-l lasăm să ne vada cârpe.

Aș vrea însă să știu totul despre el, răspundea o a doua voce. Aș fi mai în siguranță.

La câteva zile după întâlnirea cu A-54, pe cunoscuta adresă a domnului Schimek, a sosit o scrisoare expediată la 16 aprilie cu titlul Teplac-Komotau. A-54 conținea ca în ziua de 9 mai la orele 20,30 va veni la birou al d-n Neigeschiet de lângă Weipert. Dorea să fie luat de o mașină care, contrar planului stabilit, nu va putea rușina ne mult, dămăciă trebuia să fie de la ora 3 dimineața dar nu pe teritoriul german la Budest. Promitea în primul rând că va aduce materialul pînă la pe special 243. Front.

Totul s-a desfășurat din nou în mod precis, conform programului. A-54 a fost punctual și la orele 20,30 era la biserică. De data aceasta însă ofițerul și agentul nu s-au mai îndepărtat spre Komotau, ci s-au abătut de la șosea, intrind în pădurea de lângă Schmiedeberg.

Informatorul a avut din nou multe de spus și s-a despărțit de ofițeri abia la ora 1,15 noaptea. A-54 le-a furnizat în primul rând informații despre proiectul de construire a unei stații radio după declarațiile lui era vorba de un oarecare Knahl, din Praga 7, str. Bubentsch 19.

În afară de aceasta, „Jochen Breitner” a prezentat o hartă pe care era marcată poziția și desenată casa pădurarului din Reichenberg. În care susținea că ar fi instalată o stație radio a spionajului militar nazist, a indicat numele unui cetățean cehoslovac la care urma să se instaleze cit de curînd o stație asemănătoare și a descris un inginer care conducea instalarea stațiilor de emisie-recepție în zona de frontieră cehoslovacă.

Locotenent-colonelul Moravec și colaboratorul săi aveau însă unele rezerve față de aceste informații căci, reproducînd cuvintele lui Moravec, „nici chiar agentul nu era suficient de informat”. „Prima dată”, spunea el, „am văzut o fotografie a logodnicei lui, secretara căpitanului Noak”.

A fost preconizată o nouă întâlnire pentru înlăturarea anumitor neclarități, dar nu s-a fixat nici o dată precisă. La întâl-

nu reținea și vicașii de la mizerii. Yvonne — pentru a aduce unele materiale informativ.

Ceea ce a urmat a fost evenimentele pot fi caracterizate prin trei momente de răscrucea. După întâlnirea de la Schmiedeburg, doctorul Schumek a primit o scrisoare expediată din nou cu vagonul poștal ce circula între Weipert și Komotau.

A-54 se plîngea amarnic. Nu era mulțumit de primirea ce i se făcuse. Tot ceea ce spusese fusese imediat bagatelizat. Susținea că înțelege bine ceha, că o cunoștea mai bine decît germana acelor care tratau cu el. Făcea aici aluzie la locotenent-colonelul Moravec, care nu vorbea bine germana. A-54 știa însă cît sînt de valoroase informațiile sale. La întîlnire a avut asupra lui adresele persoanelor care lucrau pentru spionajul german. Dar, văzînd desfășurarea tratativelor, s-a hotărît să nu le predea. S-a gîndit serios la ruperea legăturilor. Totul însă ar putea fi reparat dacă pînă sîmbătă, 16 V, i se vor trimite bani în două scrisori pe adresa R.V. 13, Chemnitz, Post restant, Gara Centrală. În aceeași zi va trimite adresele și numele agenților, ofițerilor și a mijlocitorului lor din Praga, care lucrau pentru Germania.

„Karl Schumek” a răspuns scurt la 14 mai, confirmînd primirea scrisorii și a făcut reproșuri lui A-54 că are pretenții prea mari. Unii oameni pe care îi prezentase ca spioni nazisti — cum ar fi Barovschka și Talout — erau deja de multă vreme în închisoare.

Și din nou scrisorile au început să circule de colo-colo. A-54

și cu domnișoara „Yvonne” pentru 13 sau 20 iunie. Dacă A-54

va aduce materialul privind aruncătorul de mine german cu o traiectorie de 4 000 de metri — atunci va primi din nou bani.

Întîlnirea propusă nu a avut loc. În scrisoarea expediată la 1 iunie din Weipert, A-54 a comunicat că va trebui să participe la un exercițiu militar de două luni, la Freiburg, în cadrul companiei a doua din batalionul 22 de rezervă. În plus, a mai comunicat următoarele: spionajul german a stabilit o legătură cu Ministerul Căilor Ferate din Cehoslovacia. Învățătorul Pleyl, din Sorgenthal, — lingă Weipert — a fost însărcinat de un oarecare Prokop, din Praga, să ia legătura cu Serviciul de informații german. Prokop obține material informativ de la un ofițer al armatei cehoslovace, locotenentul-major Herbst; socrul acestuia, colonelul R. este angajat în Ministerul Apărării. Pentru informațiile sosite de la sursa lt. maj. Herbst, serviciul de spionaj nazist a plătit deja suma de 30 000 de coroane.

A-54 a mai indicat precis numele unui agent. Era Karl Seifert, care venea la Dresda în fiecare vineri și sîmbătă. „Pentru a putea fi arestat va fi suficient dacă în zilele amintite organele de siguranță ale Cehoslovaciei vor aștepta la punctele de trecere a frontierei. Seifert aduce cu el informații privind construcțiile de șosele, gările de marfă și aeroporturile militare.

Informațiile lui A-54 s-au confirmat și spionajul militar nazist a pierdut o serie întregă dintr-o serie mai bună și mai prețioasă agenți ai săi.

La o întîlnire personală nu s-a ajuns nici în perioada următoare. În schimb, s-a primit o nouă scrisoare, expediată din comuna Katharinaberg, în care A-54 scria: „Azi dimineață a venit la Dresda un om din Praga, comunicînd că oamenii care lucrau pentru căpitanul Noak la Praga, Leitmaritz și în alte părți, vor fi arestați în următoarele zile. Știrea aceasta a produs o mare neliniște la Dresda. Se crede că informatorul a fost un funcționar al poliției din Praga”.

În același timp, A-54 atrăgea atenția asupra unei scrisori, care a fost probabil aruncată în cutie la poșta din Bodenbach sau Weipert. Scrisoarea era adresată domnului Herbst, Praga-Brevnov, Belohorská 199; expeditor: Anton Dvorak, Komotau,

Pe a la Masarik. Aceasta scrisoare trebuia interceptata de ofiterii informativi ca o informație importantă informativă cu caracter de spionaj. Într-o zi din luna iulie, în interesul colaborării noastre, au fost interceptate două scrisori de la Praga, se află cineva care divulgă totul la Dresda".

Pentru aceste informații A-54 a primit 500 de coroane. Dar, dintr-o dată, A-54 a amuțit însă brusc. Abia la 1 septembrie a dat din nou semn de viață. A-54 a scris din nou la Oficiul de Jocuri Olimpice de vară care se organizaseră la Berlin. Sub pretextul participării la Olimpiadă, mulți agenți din Cehoslovacia sonseră la Berlin și el ajutase la valorificarea știrilor aduse de aceștia.

Cea mai mare bucurie însă a făcut-o ofiterilor informativi știrea că A-54 împreună cu domnișoara „Yvonne” aveau de gând să se ducă în Elveția Saxonă și va veni apoi la Praga, luând trenul din Badenbach. A-54 va face o excursie cu motocicletă în Muntele Metalici, trecind frontiera pe la Weipert. Materialul îl va aduce el. Pentru aceste informații A-54 a primit 500 de coroane.

Într-o zi din luna august, A-54 a scris din nou la Oficiul de Jocuri Olimpice de vară care se organizaseră la Berlin. Sub pretextul participării la Olimpiadă, mulți agenți din Cehoslovacia sonseră la Berlin și el ajutase la valorificarea știrilor aduse de aceștia. A-54 a scris din nou la Oficiul de Jocuri Olimpice de vară care se organizaseră la Berlin. Sub pretextul participării la Olimpiadă, mulți agenți din Cehoslovacia sonseră la Berlin și el ajutase la valorificarea știrilor aduse de aceștia. Germania erau așteptați.

Dar nici A-54 și nici domnișoara „Yvonne” n-au venit la Praga. În arhivă s-a păstrat doar o scrisoare din 1 septembrie 1937. Scrisoarea este de la un om numit Schuck. Textul este scurt, dar spune multe:

„Din păcate nu pot să vă spun nimic despre domnișoara noastră. A avut un accident la A-54 în timp ce transporta bagajele. Nu mai am nimic de spus. Nepotul tău Rudolf V.

Cel din Praga știa că una din scrisori fusese trimisă la agentul complicității agentului la Arraberg, în Saxonia. După ce el și vederea ajunseseră la conștientizarea că domnișoara „Yvonne” a fost probabil arestată de Gestapo sau de Serviciul de informații german în timp ce încerca să ridice situația. Ofiterii de informații au auzit deja să creadă că conștientizarea că A-54 va înceta înainte de a ajunge să capete o dovadă de până la complicitate din partea domnișoarei. Și totuși, a sosit o scrisoare pe care lăsa stămpila „Praga 1 septembrie 1937”.

Din păcate, dintr-o dată, moartea la Praga. El nu a putut să scrie și a fost accidentat din cauza că a căzut cu greu de pe urma rănilor. După Crăciun vei primi vești de la mine. Salutări, al tău nepot, Rudolf Valter”.

După Crăciun însă nu a venit nici o știre. Se încheia oare pentru Serviciul de informații cazul A-54? Cu siguranță că nu, căci în dosarul lui A-54 se află o scrisoare, în plic galben, datată în 3 aprilie 1937. Este extrem de interesantă și ridică unele semne de întrebare.

PLICUL GALBEN

Înainte de Crăciunul anului 1936 m-am oferit să colaborez cu dv. Pregătirea mea a fost primită de dv. într-un mod foarte străduitor. Mi s-a trebuit să creșterea nașterii interesată în această direcție. Între timp evenimentele v-a-a determinat să așeză la o altă parere. Aș vrea doar să vă amintesc ca al parlat în Saxonia în acești ani.

Comandant de garnizoană Olbricht din Steinhagen.

Am fost în contact cu dv. prin intermediul de la Serviciul de Informații din Berlin.

Am fost de la Serviciul de control al germanilor.

Sunt în contact cu dv. prin intermediul de la Serviciul de Informații din Berlin. Am fost în contact cu dv. prin intermediul de la Serviciul de Informații din Berlin.

Vătră a avut **diferite materiale** care putea fi utilizată în scopuri militare. Am fost în contact cu dv. prin intermediul de la Serviciul de Informații din Berlin. Am fost în contact cu dv. prin intermediul de la Serviciul de Informații din Berlin.

Sunt în contact cu dv. prin intermediul de la Serviciul de Informații din Berlin. Am fost în contact cu dv. prin intermediul de la Serviciul de Informații din Berlin.

aducea mult material, iar plata n-o accepta în coroane cehoslovace ci numai în lăncete austriece.

În continuare autorul scrierii a anexat copile unor informații primite din rețeaua Leusitz. Despre sursa are tot informații înconcordante de când în când precum: Dădea date cu privire la înșelăciunile născute despre satul primar de omul de încredere al S.S. nazist din A.B. adăugând și alte comunicări interesante. **La sfârșitul scrisorii explică în ce fel se află în prezent în S.S. din cauza informațiilor sovietice.**

În urma informațiilor primite de la un ofițer cehoslovac a comunicat că a fost alături de un ofițer cehoslovac în Drezda. Acesta a fost în Drezda în perioada 15 aprilie 1937. Acesta a fost în Drezda în perioada 15 aprilie 1937.

Ofițerul cehoslovac a fost în Drezda în perioada 15 aprilie 1937. Acesta a fost în Drezda în perioada 15 aprilie 1937.

Ofițerul cehoslovac a fost în Drezda în perioada 15 aprilie 1937. Acesta a fost în Drezda în perioada 15 aprilie 1937.

Ofițerul cehoslovac a fost în Drezda în perioada 15 aprilie 1937. Acesta a fost în Drezda în perioada 15 aprilie 1937.

Ofițerul cehoslovac a fost în Drezda în perioada 15 aprilie 1937. Acesta a fost în Drezda în perioada 15 aprilie 1937.

S.D. Himmeler a fost la 17 martie la Dresda unde a putut discuta cu conducătorii S.S. din Drezda de informații al armatei ai Gestapoului și ai S.D. din Drezda asupra necesității de a se face reorganizarea. După ce a primit răspunsul la această scrisoare dacă am să mă mai ocup de în viitor chestiuni de interes. Sper că informațiile primite va veni dovada că este adevărat și pentru de a se elabora ca mare. Căutările se de mine va sunt corecte. Nu le voi scrie. Aștept răspunsul dintr-un timp sau altul mai multe praj. 15 aprilie 1937. Erika, Petru. Partea D. de Gata Centrală.

Scrierea este în limba germană și este la mare parte în germană.

Scrierea este în limba germană și este la mare parte în germană.

În urma informațiilor primite de la un ofițer cehoslovac a comunicat că a fost alături de un ofițer cehoslovac în Drezda. Acesta a fost în Drezda în perioada 15 aprilie 1937. Acesta a fost în Drezda în perioada 15 aprilie 1937.

din 3 aprilie 1937 înscamnă oare că a dat din nou de știre?

Există apoi un alt semn de întrebare: domnișoara „Yvonne”. Inseși datele care o privesc conțin deja contradicții. Prima oară este amintită ca fiind soția unui ofițer și că vine din Cehoslovacia, ca fiind aceea care l-a cistigat pe A-54 pentru spionaj. Acestea sunt afirmate de el în scrisoarea din 17 martie 1937, cind este menționată pentru prima oară femeia necunoscută. A doua oară ea apare în cuprinsul declarațiilor personale făcute de „Jochen Breitner” cu ocazia primei întâlniri de la cazarma Masaryk din Komotau. În raportul întocmit de locotenent-colonelul Moravec privind această întâlnire se spune că: A-54 își oferă serviciile pentru a plăti datoriile și pentru a se putea căsători cu o angajată civilă care lucrează la registratura „Abwehr”-ului, la că-

putat al Noak. Chiar aici se afla de-a o contrazicere. O dată este nevasta unui ofiter, a 13 dată logodnica agentului. Dacă presupunem ca domnișara „Yvonne” - fie ca soție a unui ofiter sau logodnica - nu a existat atunci, aceasta spune ceva. De ce totuși a prezentat-o „A-14”? Poate explicația par a fi cele mai plauzibile.

Creînd iluzia că are o colaboratoare, putea cere sume mai mari, trebuia doar să satisfacă fantezia sa o a doua persoană. Sau a doua posibilitate : cu ocazia primei întâlniri el amintea că este doar un simplu fotograf, că materializa materialul din care are de la „Yvonne” care, ca secretară a secției principale, avea mai mult acces la anumite materiale secrete. Informațiile furnizate dovedesc efectiv că ele n-ar fi fost accesibile unui simplu fotograf. Vă dați seama că el era tot sepe la dispoziția Yvonnei să fie dat secretul funcției sale de secretară, de informator, de agent, puțin pentru cîva vreme, adevărata lui funcție ?

Mai există încă o chestiune care nu este în ordine. Să ne
 amintim de data în care a fost arestat primul dintre ei, la
 14 noiembrie 1947. Se știe că Anghel a avut o întâlnire de care
 s-a vorbit mai sus, la 14 noiembrie, cu un bărbat care se numea
 „Dimitrie”. După două luni se primea o vedere din Berlin, expeditorul ei
 fiind dintr-o familie de „Societate” dintr-o familie de 1947, pre-
 citi: „Cei doi membri ai Serviciului de informații din Dresda au
 fost demascați separat. Funcționarul a fost arestat după ce a
 fost vădit la „Anghel” și înlocuit de un alt bărbat, singurul
 a fost arestat mai târziu, la Berlin, unde fusese transferat...”.
 Ce trebuie să credem despre toate acestea?

Prin discuția purtată în iunie 1964 cu fostul membru al
Societății de Informații, Frank, s-a constatat că acesta este
un bărbat deosebit de inteligent și că este foarte
interesat în a afla mai multe despre activitatea
unor persoane care au fost asociate cu organizația
neclarificată.

Tolson, on January 11, 1961, advised the writer, per above. In doing so, he advised that, as the writer's name is on the A-74, he is not authorized to

3 aprilie 1937. S-au pastrat și scrisorile celui care cerea răspuns la Dresda sub numele de „Erika”. Comparând ambele scrisori se poate constata o mare asemanare.

Se poate afirma aproape cu certitudine ca ele aparțin unui singur om. În acest fel, motivul pentru care A-54 a oferit colaborarea sa pentru a doua oară rămâne evident o enigmă.

SE PREGĂTEȘTE O NOUĂ ACȚIUNE

Cu siguranță că la scrisoarea din 3 aprilie s-a răspuns repede. După câteva zile a sosit din nou o scrisoare fără semnătură. În plicul mare, galben, se afla un al doilea plic pe care era scris „A-54”. Într-un sfert de hârtie, scris cu stilul lui „A-54”, erau câteva rânduri de text: „Se planifică o acțiune de sabotaj asupra marelui depozit de muniții de lângă Deutschbrad, a cărui poziție și conținut sunt precis cunoscute aici. Urmează să se ajungă în interiorul lui la o autodetonare. Acțiunea urmează să fie executată de membrii Komandourilor permanente de pază”. Și din nou cerea bani. O sumă mai mare pentru a putea face față obligațiilor. Nu vrea totul odată, dar de o sumă oarecare avea nevoie imediat. Din nou avertiza: „Atenție! Rețeaua Serviciului de informații german se întinde până în Ministerul Apărării, la Praga”.

Activitatea mereu crescândă a serviciului de spionaj german împotriva Cehoslovaciei dovedea clar că această țară le era dragă nazistilor ca sarea în ochi. Acțiunile de sabotaj căpătau proporții tot mai mari. Într-una din scrisorile sale, A-54 scrie: „Se planifică un act de sabotaj asupra marelui depozit de muniții de lângă Deutschbrad, a cărui poziție și conținut sunt precis cunoscute aici. Urmează să se ajungă în interiorul lui la o autodetonare. Acțiunea urmează să fie executată de membrii Komandourilor permanente de pază”.

Serviciul de informații a primit de la A-54 copia unei directive strict secrete prin care o formație specială din „Luft-

Prin te găsești doar la cartotecă. Știu ordinea în care este foarte importantă, dar în acest fel vom reuși doar să spunem. Pentru a regăsi în cartotecă avem suficient timp. Or, cum el este într-o altă sursă necesară de informații, este lent.

Locul de muncă nu se schimbă de loc, căci șeful de informații la A-54 era în fond S. Insoare lui către Secția a doua, unde erau mai multe activități de spionaj.

În toamna anului 1947 A-54 a continuat la centrul de lucru de la București, unde a fost în contact cu B. și C. și cu alții. De asemenea, în vederea așteptării unor informații politice din Cehoslovacia, a fost în contact cu o persoană care a fost în contact cu un agent politic. La început, acesta a fost în contact cu un agent politic, dar apoi a fost în contact cu un agent politic. În toamna anului 1947 A-54 a continuat la centrul de lucru de la București, unde a fost în contact cu B. și C. și cu alții. De asemenea, în vederea așteptării unor informații politice din Cehoslovacia, a fost în contact cu o persoană care a fost în contact cu un agent politic. La început, acesta a fost în contact cu un agent politic, dar apoi a fost în contact cu un agent politic.

În toamna anului 1947, S. a așteptat din Praga, unde a fost în contact cu un agent politic, dar apoi a fost în contact cu un agent politic. În toamna anului 1947, S. a așteptat din Praga, unde a fost în contact cu un agent politic, dar apoi a fost în contact cu un agent politic.

În toamna anului 1947, S. a așteptat din Praga, unde a fost în contact cu un agent politic, dar apoi a fost în contact cu un agent politic. În toamna anului 1947, S. a așteptat din Praga, unde a fost în contact cu un agent politic, dar apoi a fost în contact cu un agent politic.

La Budapesta, Novak a trăit la hotelul Gellert și cuiva oare de încredere din Cehoslovacia l-a vizitat acolo. Apoi Novak a plecat și în România. Veia să reactiveze acolo vechi legături

informative, să înființeze o celulă având menirea să transmită informații cu caracter de spionaj.

După reîntoarcerea maiorului Novak la Dresda, A-54 a trimis o informație asupra rezultatelor călătoriei. Tratatul cu ungarii s-a încheiat cu succes și se pare că și în România Novak a fost bine primit.

Confirmăm informațiile din A-54, în Austria, Ungaria și România s-au înființat celule de la care vor fi trimise știri cu caracter de spionaj pentru Germania.

Informațiile asupra țării de spionaj, război în Cehoslovacia produsă de neîncredere. Astăzi am auzit la Novak adevăratul scop al marelui E. care s-a dovedit a fi o căutare de satelaj împotriva Cehoslovaciei. E. știe că oamenii de încredere care în cazul unui conflict armat, urma să execute acte de sabotage în toate planurile strategice.

Planurile acestea nu există încă, în cel. Nu știm încă împiedicatul de căutare de informații, dar în acest caz, oamenii de satelaj împotriva propriilor lor țări, care erau E. și E. VII, au fost în contact cu germanii sudici care erau prezentați absolută încredere și loialitate. Cehoslovacia E. și E. VII, trebuia să fie încredere în Germania. În toamna anului 1947, S. a așteptat din Praga, unde a fost în contact cu un agent politic, dar apoi a fost în contact cu un agent politic.

În toamna anului 1947, S. a așteptat din Praga, unde a fost în contact cu un agent politic, dar apoi a fost în contact cu un agent politic. În toamna anului 1947, S. a așteptat din Praga, unde a fost în contact cu un agent politic, dar apoi a fost în contact cu un agent politic.

Novak a plecat apoi imediat la Berlin, dovadă că era vorba de materiale foarte importante.

Existau unele semne că A-54 era receptiv față de femei. În timp ce „Yvonne” era, după cum susținea el, originară din Praga, nutriend din această cauză simpatii pentru Cehoslovacia, noua descoperire a lui A-54 venea din Rusia. Se numea Lidia Goroskovova și era stenodactilografă în serviciul maiorului Novak.

Cele consemnate la 16 decembrie 1937 demonstrează că Serviciul de informații era interesat de persoana domnișoarei Goroskovova. Se amintește aici, în urma unei întâlniri avute cu A-54, că acesta are relații intime cu Goroskovova, secretara lui Novak. Propunerea lui de a o cîștiga pe această femeie i-a fost însă refuzată, în interesul securității sale.

În legătură cu cazul Lidiei Goroskovova sînt interesante următoarele: Lidia era stenodactilografă la maiorul Novak, domnișoara „Yvonne” secretară la maiorul Novak. Oare Lidia nu era una și aceeași cu domnișoara „Yvonne”? Cert este însă că n-a avut cunoștință de relațiile lui A-54 cu Serviciul de informații cehoslovac. Aceasta demonstrează precauția cu care a lucrat A-54.

Din punct de vedere al temiplicității de lucru, A-54 nu era un agent de informații obișnuit. Este interesantă asupra vizitei făcute lui Adolf Hitler, la Obersalzberg, de fostul rege britanic Eduard al VIII-lea. (N.T.—ducele de Windsor). A-54 a spus lui Hitler că el este încredințat că națiunea engleză îl va rechema odată înapoi pe tron.

S-a discutat și chestiunea abdicării sale. Aceasta a fost forțată de primul ministru britanic, Lloyd George, sub pretextul că o căsătorie cu o femeie de o altă naționalitate ar fi fost în contradicție cu Constituția britanică. Eduard al VIII-lea și Sylvia, ducesă de York, au putut pleca în exil în Germania și au rămas acolo până la sfârșitul războiului. A-54 a spus lui Hitler că el este încredințat că națiunea engleză îl va rechema odată înapoi pe tron.

La întâlnirea de la Obersalzberg s-a discutat cu totul confidențial asupra posibilității ca în anul 1938 ducel de Windsor să se mute definitiv în Germania.

Locotenent-colonelul Moravec făcuse haz și afirmase atunci:

Cu Windsor asta Hitler a avut griji. Urma să sosească la el după-masă, la ora trei și jumătate; dar cum mai era vreme, după ce a mîncat, Fuhrerul s-a întins pentru a ațipi puțin. Trenul special cu ducele a sosit cu o oră mai devreme. S-au temut să-l trezească pe Hitler, așa că ducele, împreună cu doamna Simpson au fost duși la lacul Königsee, la plimbare. Doamna Simpson s-a stricat tocmai de la pantofi pe pietrișul de acolo iar ducele aproape că s-a infuriat. În cele din urmă însă toate s-au terminat cu bine. Ducele a fost atât de impresionat de întâlnirea cu Hitler, încît a uitat să se mai plîngă...”

Moravec nu spusese de unde cunoștea atîtea amănunte. Incontestabil, A-54 era într-adevăr foarte bine informat. „E ca și cînd ar fi fost de față”, își spunea locotenent-colonelul, gîndindu-se de multe ori prin ce canale ajungeau toate aceste informații amănunțite pînă la agentul său. Astăzi avem confirmarea că A-54 nu inventase aceste informații, căci sîntem în posesia declarațiilor fostului aghiotant al lui Hitler, F. Wiedemann. În memoriile sale, apărute la sfîrșitul anului 1964 la Hamburg, el descrie întâlnirea lui Hitler cu ducele de Windsor. Cele povestite de locotenent-colonelul Moravec cu ani înainte în legătură cu sosirea ducelui sînt reproduse aici aproape cu aceleași cuvinte. După cum afirmă Wiedemann, Hitler a discutat între patru ochi cu ducele aproximativ o oră. După plecarea acestuia, în prezența lui Wiedemann, Hitler l-a ridicat în slăvi pe duce pentru că, susținea el, ducele „are sentimente deosebit de prietenești față de Germania”. Apoi, reflectînd, Hitler a remarcat cît de bine s-ar fi putut dezvolta relațiile dintre Anglia și Germania nazistă, dacă ducele nu ar fi fost silit să renunțe la tron.

De o deosebită importanță pentru Cehoslovacia a fost informația asupra tratativelor purtate în Germania de președintele Consiliului secret de stat, ministrul de externe de mai tirziu, lordul Halifax. Oficial, lordul Halifax venise în Germania ca în-

INAINTEA FURTUNII

Pe strada Lorchia, da se cantau oară amere da se frigid

La Căminul Regele, în d'acel geamă lor palise amare
Ioc o cîntăre se stău sîcîto, dar pot o percam furtună
Măcar, George, mîndru d'el, cu o lăcomie, cu o
Măcar, la segea al armatei, generalu cu o
Comandant, cu o mîndrie, cu o lăcomie, cu o
de cîntăre, cu o mîndrie, cu o lăcomie, cu o
de cîntăre, cu o mîndrie, cu o lăcomie, cu o

Pe strada Lorchia, da se cantau oară amere da se frigid
La Căminul Regele, în d'acel geamă lor palise amare
Ioc o cîntăre se stău sîcîto, dar pot o percam furtună
Măcar, George, mîndru d'el, cu o lăcomie, cu o
Măcar, la segea al armatei, generalu cu o
Comandant, cu o mîndrie, cu o lăcomie, cu o
de cîntăre, cu o mîndrie, cu o lăcomie, cu o
de cîntăre, cu o mîndrie, cu o lăcomie, cu o

Pe strada Lorchia, da se cantau oară amere da se frigid
La Căminul Regele, în d'acel geamă lor palise amare
Ioc o cîntăre se stău sîcîto, dar pot o percam furtună
Măcar, George, mîndru d'el, cu o lăcomie, cu o
Măcar, la segea al armatei, generalu cu o
Comandant, cu o mîndrie, cu o lăcomie, cu o
de cîntăre, cu o mîndrie, cu o lăcomie, cu o
de cîntăre, cu o mîndrie, cu o lăcomie, cu o

Pe strada Lorchia, da se cantau oară amere da se frigid
La Căminul Regele, în d'acel geamă lor palise amare
Ioc o cîntăre se stău sîcîto, dar pot o percam furtună
Măcar, George, mîndru d'el, cu o lăcomie, cu o
Măcar, la segea al armatei, generalu cu o
Comandant, cu o mîndrie, cu o lăcomie, cu o
de cîntăre, cu o mîndrie, cu o lăcomie, cu o
de cîntăre, cu o mîndrie, cu o lăcomie, cu o

ideea ca Germania mai devreme sau mai târziu va rezolva această chestiune.

Cei prezenți au primit cu satisfacție declarația lui Hitler. Când s-a stat în picioare mai mult de patru ore, luă sfârșit fiecare și era clar ce planul Hitler să zdrobească în Austria și, în același timp sau imediat după aceea, Cehoslovacia.

În procesul lui verbal, colonelul Hossbach a menționat data de 5 noiembrie 1937.

La o lună după aceasta, șeful Serviciului de informații armatei, amiralul Canaris, a sosit la Dresda pentru a supraviziona operațiunile de spionaj împotriva Cehoslovaciei. „Nu economisiți nici bani, nici oameni; folosiți toate mijloacele, chiar și spargerile sau omorul, pentru a obține materiale documentare despre armata cehoslovacă!” Aceste ordine erau date de către Canaris. S-a aflat de întințirea lui Canaris la Dresda în timpul unei vizite la un ofițer de informații. El a spus că a fost foarte impresionat de ceea ce a văzut și că a fost foarte impresionat de ceea ce a văzut.

Devenea clar că lupta dintre cele două servicii de informații atinsese apogeul. Naziștii mizau totul pe o carte. Să atace „Jocul de cărți” și să câștige. În timpul celui de-al doilea război mondial, acum altă de importante informațiile lui A-54.

Știrea plasării de către serviciul de informații armatei, în noiembrie 1937, a unor stații de radio în Praga. Era vorba de stații de radio de mare putere, care erau folosite pentru a transmite mesaje către și de la Cehoslovacia. În timpul celui de-al doilea război mondial, pentru a obține aceste informații, serviciul de informații armatei a folosit toate mijloacele disponibile, inclusiv spionajul și omorul.

Au fost adăugate și alte informații care se trimiteau prin radio către stații de spionaj. În Austria, un J. G. Hutter, un agent de informații, a fost trimis în România ca ocazie. El urma să viziteze pe lângă alții și pe unii dintre cei care erau trimiși pe adresa Săușului. Vorbeau din Puterul 21. Pentru recitarea ca spionaj, el oferea cehoslovaci, el l-a

amintit pe atașatul militar al ambasadei germane din Praga, locotenent-colonelul Toussaint, serviciul de informații nazist era foarte mulțumit de activitatea lui Toussaint reușise să-l câștige ca spion pe capitanul de stat major Loeffler din Praga, strada Apărării naționale 6.

La activitatea informativă a fost inclus și postul de radio Leipzig. Prin intermediul unei știri fictive el urma să indice celor 204 oameni care în redere erau lucra în Cehoslovacia pentru Dietrich momentul în care să înceapă luarea informațiilor. Fiecare era înțeles că A-54 promisesă că el va fi luat în considerare.

Contactele personale cu A-54 se realizau din ce în ce mai greu. S-a hotărât ca întâlnirile personale să aibă loc la intervale de două luni; la fiecare întâlnire se va stabili localitatea în care va avea loc întâlnirea. În timpul celui de-al doilea război mondial, A-54 a fost trimis în România ca ocazie. În timpul celui de-al doilea război mondial, A-54 a fost trimis în România ca ocazie.

S-au reușit să se realizeze contacte cu A-54. S-au lansat la Secția a doua o activitate febrilă. Au fost convocați imediat tehnicieni, iar serviciul goniometrie a primit sarcini strict secrete. Ca urmare a celor comunicate de A-54, trebuia să se stabilească de unde va emite în ziua de 1 martie, între orele 5 și 5.30, un emițător de spionaj. Toți cei care erau antrenati în această acțiune așteptau cu nerăbdare rezultatul. Vor reuși să determine poziția emițătorului? Decepția a fost mare când, cu toate străduințele, încercările de a capta emisiunea nu au dat nici un rezultat. Locotenent-colonelul Moravec s-a consolatat cu ideea că agentul poate încă nu începuse să lucreze cu emițătorul.

S-au reușit să se realizeze contacte cu A-54. S-au lansat la Secția a doua o activitate febrilă. Au fost convocați imediat tehnicieni, iar serviciul goniometrie a primit sarcini strict secrete. Ca urmare a celor comunicate de A-54, trebuia să se stabilească de unde va emite în ziua de 1 martie, între orele 5 și 5.30, un emițător de spionaj. Toți cei care erau antrenati în această acțiune așteptau cu nerăbdare rezultatul. Vor reuși să determine poziția emițătorului? Decepția a fost mare când, cu toate străduințele, încercările de a capta emisiunea nu au dat nici un rezultat. Locotenent-colonelul Moravec s-a consolatat cu ideea că agentul poate încă nu începuse să lucreze cu emițătorul.

și-a anunțat prezența prin lăcărirea lanternei. Era punctual ca întotdeauna. Mașinile porniră imediat, îndreptându-se spre inter-

A-54 a raportat însă despre acțiuni mult mai periculoase ale spionajului militar nazist. În imediata apropiere a graniței la Loban, Firta și Kamenitz — se construiseră depozite de armament. Destinația acestor arme era ca, pe căi ocolite, să ajungă în Cehoslovacia. Ele au fost transportate în republică în vagoane de marfă și cu vasele de pe Elba. Materialele explozive erau ambalate în cutii de oțel, greutate de kilogram, purtând în interior un dispozitiv de siguranță. În vagoane de cale ferată erau ascunse și cutii de muniții, camioane de incinerare. Având în vedere că obiectele erau la locuri de destinație, A-54 a declarat că datele erau de mare valoare nazistă și au fost raportate la Cehoslovacia. În perioada următoare, Nemec, Au și P. E. au fost în continuare în contact cu Hainrich și au primit informații din zona sa mai mult din zona de frontieră.

La acțiunile teroriste și de sabotaj participau și personalități din posturi de conducere din Germania. Cu pașapoarte false, ei călătoreau în Cehoslovacia, băteau toba propagandei și recrutau grupe subversive de germani sudeți. Grupele nu aveau prea mulți membri, de multe ori nu erau mai mulți de patru. Cu toate acestea, Serviciul german de informații își puna mare preț pe ele. Informațiile erau date în timp real lui K. și erau folosite pentru a organiza acțiuni de sabotaj. În perioada următoare, K. a primit informații din partea lui Hainrich și a lui P. E. despre acțiunile teroriste și de sabotaj. K. a declarat că aceste informații erau de mare valoare nazistă și au fost raportate la Cehoslovacia. În perioada următoare, K. a primit informații din partea lui Hainrich și a lui P. E. despre acțiunile teroriste și de sabotaj. K. a declarat că aceste informații erau de mare valoare nazistă și au fost raportate la Cehoslovacia.

În perioada următoare, K. a primit informații din partea lui Hainrich și a lui P. E. despre acțiunile teroriste și de sabotaj. K. a declarat că aceste informații erau de mare valoare nazistă și au fost raportate la Cehoslovacia. În perioada următoare, K. a primit informații din partea lui Hainrich și a lui P. E. despre acțiunile teroriste și de sabotaj. K. a declarat că aceste informații erau de mare valoare nazistă și au fost raportate la Cehoslovacia.

rialele explozive destinate acestor grupe teroriste erau păstrate la o fermă din Sportitz, totul fusese transportat până acolo în sacose și geamantane. Munițiile și explozivele erau plasate în cutii de conserve de cireșe, sparanghel, prune și pere.

Autoritățile cehoslovace au aflat și numele persoanelor care pregăteau în Germania aceste acțiuni. Unui bărbat purtând numele conspirativ „Mock”, din Zittau, îi fusese încredințat sectorul începând de la granița sileziană până la Elba. Un fost ofițer cehoslovac, cu numele conspirativ „Waag”, lucra la vamă din Altenberg și locuia la Dresda, strada Pillnitz. Acest „Waag” se „îngrijea” de sectorul începând de la Elba și până la Georgenthal, districtul Brück. Inginerul Seifert, care se ascundea sub numele conspirativ „Sag”, locuia la Annaberg, în Saxonia, având telefonul numărul 2314. El controla sectorul de la Georgenthal până la granița bavareză. Grupele teroriste urmau să întreprindă acțiuni în momentul în care, datorită neînțelegerilor dintre Cehoslovacia și Germania, s-ar fi ajuns la folosirea forței armelor. Acțiunea putea fi însă declanșată și ca urmare a unui semn primit de la Berlin.

Oamenii de încredere ai naziștilor erau în permanență gata de acțiune, străduindu-se să afle amănunte despre rețelele de comunicații, depozitele de muniții și materiale explozive făcute la fabricile de fabricație de la Loban, Firta și Kamenitz. În perioada următoare, K. a primit informații din partea lui Hainrich și a lui P. E. despre acțiunile teroriste și de sabotaj. K. a declarat că aceste informații erau de mare valoare nazistă și au fost raportate la Cehoslovacia.

Cu toate acestea, K. a primit informații din partea lui Hainrich și a lui P. E. despre acțiunile teroriste și de sabotaj. K. a declarat că aceste informații erau de mare valoare nazistă și au fost raportate la Cehoslovacia. În perioada următoare, K. a primit informații din partea lui Hainrich și a lui P. E. despre acțiunile teroriste și de sabotaj. K. a declarat că aceste informații erau de mare valoare nazistă și au fost raportate la Cehoslovacia.

Conform aprecierilor unui agent, existau cam trei sate de astfel de depozite. Unele din ele se gaseau, se pare, în incintele școlilor minorităților naționale în clădirile unor asociații muncitorești sau direct în locuințele comuniștilor germani ori ale social-democraților din Oberkautensdorf, Tisa Weipert și din alte localități.

Se presupunea că în zona de frontieră vor crește încercările de puciuri ale coloanelor „Freikorps”-ului lui Henlein. Serviciul de informații german se aștepta ca aceste acțiuni să atingă punctul culminant în zilele de 21 și 22 mai 1938. În zilele respective urma să aibă loc atacul legiunilor sudeților germani în zona Bodenbach — Tetschen — Bilin. Aceste legiuni, formate în Germania, erau compuse din transfugi sudeți de naționalitate germană.

Pe 14 mai, s-a auzit că colonelul Moravec de la A-54, roșu, pe 12 și 13 mai la postul de jandarmi din Laun. Nu mai exista nici o îndoială că Germania nazistă se pregătea să acționeze împotriva Cehoslovaciei în următoarele săptămâni sau chiar zile. Din acest motiv la Laun s-au discutat amănunțit cu A-54 posibilitățile unui contact în condițiile unor tensiuni politice și a unei mobilizări. S-a hotărât ca în cazul unei tensiuni politice „Voral” să telegrafeze de la Dresda un text oarecare pe adresa: E. Schwarz, Praga 12, strada Belgiană 18, firma de expediții Schenker. Dacă exista însă posibilitatea ca A-54 să vină la Weipert în ziua în care se va comunica știrea creșterii tensiunii politice, se aștepta ca comandantul, postul de jandarmi să telegrafeze la Praga, la Serviciul de informații al Ministerului Apărării, textul „Firma de expediții Schenker — verde — roșu — alb”.

Un și mai mare interes îl avea ofițerul informativ pentru stabilirea la timp a datei în care se va declara în Germania mobilizarea generală. Numai în acest caz A-54 urma să telegrafeze din Dresda pe adresa lui Schwarz. În numele unor edituri cunoscute el trebuia să comunice că sunt gata pentru a fi expediate cărțile solicitate. Dacă se indica printr-o cifră numărul cărților, starea a căsca cifra însemna data primei zile

a mobilizării generale. Data zilei de expediție a telegramelor trebuia să fie astfel aleasă încât să fie identică cu ziua în care la centrala de la Dresda ar fi sosit știrea privind declarația mobilizării generale.

Evenimentele din zona de frontieră se desfășurau exact așa cum le anunțase „Voral”. Teroarea împotriva populației cehice a crescut, înmulțindu-se atacurile asupra posturilor de jandarmi, clădirilor de poștă, instituțiilor și chiar asupra școlilor. La granița cu Cehoslovacia au fost deplasate numeroase unități militare ale Reichului.

Pe biroul generalului Krejci, șeful Marelui Stat Major al armatei cehoslovace, se afla însă o știre strict secretă venită din partea colonelului František Moravec, la care erau anexate informațiile agentului A-54. Pentru general era clar faptul că provocările naziste nu trebuiau să ajungă la realizarea punctului lor culminant, planificat pentru 21 și 22 mai. Din acest motiv el se strădui să-l convingă pe membrii guvernului cehoslovac că trebuie să se întreprindă ceva înainte de a fi prea târziu. În ziua de 20 mai 1938, guvernul cehoslovac s-a întrunit și a analizat situația din zona de frontieră. La ora 19,15 Marele Stat Major decretă starea de alarmă pentru toate comandamentele armatei. La mai puțin de două ore după aceasta s-a ordonat închiderea granițelor și mobilizarea unui contingent de rezerve. Aviația și unitățile antiaeriene au primit ordinul de a trece în stare de alarmă. În ziua de 21 mai, unități ale Pazei securității statului au ocupat poziții de luptă la frontieră. La prânz, infanteria a ocupat poziții de apărare în cuprinsul fortificațiilor, iar după-amiază a urmat-o artileria. Luni, 23 mai, toate regimentele ocupară poziții ferme pentru a întări puterea de apărare a centurilor de fortificații.

Berlinul s-a văzut în fața unei probleme dificile și a ordonat amânarea acțiunii. În ziua de sâmbătă, 21 mai, Înaltul comandament al Wehrmachtului a ordonat stăruia „Canaris informează asupra evenimentelor din zona de frontieră, nimic deosebit de consemnat. În Cehoslovacia se continuă măsurile ordonate privind mobilizarea generală. Sunt mobilizate în întregime con-

tingentele 1913 și 1914, iar dintre specialiști numai contingentele din 1894 până în 1911, cu excepția anilor 1904, 1906, 1909.

Luni, 30 mai 1938, Hitler a luat o hotărâre gravă, semnificativ documentată cu numele „Războiul pe două fronturi cu centrul de greutate în sud-est”. Documentul a marcat în istorie sub denumirea de „Cazul Grîn” și începe cu cuvintele: „Este hotărârea mea neamnatată că în viitorul apropiat să îlcidez Cehoslovacia printr-o acțiune militară”.

Vă lăsați Praga oare înfocată la timp asupra planurilor germane? Și de data aceasta „Voral” — A-54 dădu un ajutor că neprețuit.

O ȚARĂ TRĂDATĂ

Mobilizarea generală în Cehoslovacia — măsurile de siguranță luate la graniță — creșterea tensiunii în Germania — toate acestea au măscat considerabil întârzierea cu A-54. Chiar și schimbările de corespondență au devenit mai rare în vara anului 1938. După o tăcere de câteva săptămâni, la 27 iulie, Emil Schwarz a primit o nouă scrisoare de la A-54. Era expediată din Karlsruhe și conținea o listă de cerințe care trebuia să poată trece pe teritoriul cehoslovac. „Voral” nu a putut decât înregistra evenimentele din 21 mai, arătându-se că țara de a fost oprită temporar pentru a nu se atrage atenția abia acestor Serviciului de informații german. Abia între 10 și 30 iunie activitatea agenților a fost din nou intensificată: aveau misiunea să afle totul în legătură cu măsurile Cehoslovaciei privind mobilizarea generală.

Amiralul Canaris venise personal la Dresda pentru ca, în parteneriat cu Hitler privind „Cazul Grîn”, să elaboreze planuri pentru noua activitate a Serviciului de informații. Secția VII — sabotaje — a căpitanului Dehmel a fost transformată în Secția principală II. Conform informațiilor lui A-54, activitatea de informații a fost o armă în mână de colaboratori care lucrau cu febrilitate pe teritoriul cehoslovac. Au fost înființate „Sonderkommando”-uri (grupe de asalt cu destinație specială — N.T.) având misiunea distrugerii în Cehoslovacia a obiectivelor strategice, a rețelilor de cale ferată și a șoselelor. Până la sfârșitul lunii iulie urmau să fie transportate în Ceho-

original. Este posibil însă să se fi aflat numele lui A-54 și în perioada din 1939 până în 1940. Mai târziu, în decursul războiului, ar fi fost desigur greu sau chiar imposibil.

Ofițerii țineau foarte mult la informațiile furnizate de A-5. În timpul războiului, activitatea lui nu trebuia să fie perichitată, mai ales că în ultimul timp p. d. s. r. a. o. s. e. întreagă de agenți având simbolul A și indicative cu numere care mergeau de la cincizeci în sus.

Doar cu un an în urmă A-50, un maior din Dresda, a fost prins de contraspionajul german și, la puține zile după demascarea lui, a fost executat ca spion. Motivele arestării n-au putut fi clarificate la Secția 2. Ca atare, s-a cerut citorva agenți să le afle. Din fericire, temerile existente nu s-au adeverit — imprudențele ofițerilor informativi cehoslovaci fuseseră ca A-50 fusese descoperit din cauza propriei sale imprudențe : venind odată 2 000 de marci pentru activitatea lui, a organizat o petrecere cu prietenii. Fînd cu siguranță amețit, nu-și ținu limba și spusese mai mult decît ar fi trebuit.

A-51 era tipul caracteristic al spionului care vinde. Lucra la Serviciul de informații al „Abwehr”-ului din Weimar în Bavaria ; legătura cu el era, în general, menținută prin terul Palecek, din Serviciul de informații. Pentru sume reatabile A-51 furniza informații prețioase care, cu toate că e de calitate, nu atingeau niciodată valoarea informațiilor A-54. A-51 era un tip de spion care se folosea de cele mai luateziste deghizări, venind odată la o întîlnire îmbrăcat cu sutana unui franciscan.

În timpul războiului, activitatea lui se desfășura în mod oficial în cadrul serviciului de informații al „Abwehr”-ului din Weimar. În mod oficial activitatea lui se desfășura în cadrul serviciului de informații al „Abwehr”-ului din Weimar. În mod oficial activitatea lui se desfășura în cadrul serviciului de informații al „Abwehr”-ului din Weimar.

Și, în sfîrșit, a mai fost și A-53, un ofițer superior german care a lucrat însă un timp relativ scurt pentru Serviciul de informații cehoslovac, după care a dispărut. Poate fusese demascat, poate se timase de urmarile activității lui.

Nu unul din agenți, purtînd simbolul A — și erau din cel mai bun — nu a atins nivelul de informare al lui A-54. Din această cauză se ținea atât de mult ca oricare ar fi fost împrejurările, să se asigure toate condițiile pentru a putea transmite informațiile. La o întîlnire s-au stabilit următoarele : pe timp de pace va trimite informațiile nu numai la adresa care li era cunoscută, adică Emil Schwarz, Praga 12, strada Belgiană 18, ci și la noua adresă de acoperire, J. Antonin Orlik, Praga 16 — Smichov, str. Smetana 7. În cazul unor întîlniri personale, acestea trebuia să aibă loc numai la gara din Neugeschrei și întotdeauna la ora 9 seara.

Întîlnirea urma să se stabilească în felul următor : „Voral” va trimite din Dresda o carte poștală cu un text oarecare, în care însă trebuie să apară cuvîntul „Dresda” ; semnătura va începe cu litera V. A doua zi după expedierea cărții poștale, va avea loc întîlnirea în gara Neugeschrei, unde ofițerii de informații îl vor aștepta pe „Voral” cel mult un sfert de oră. Dacă nu venea, ofițerii urmau să-l aștepte la jandarmeria din Weipert și la postul vamal care era lângă gara Neugeschrei ; poate că li aștepta întîmplător acolo. Dacă nu se va întîmpla aceasta, atunci însemna că întîlnirea devenise imposibilă în ultimele momente.

Legătura cu A-54 nu trebuia să se întrerupă nici pe timp de război. „Voral” a fost de acord să preia un emițător cehoslovac. Urma să învețe să-l manevreze și, în caz de conflict, să emită cu regularitate știri pentru Praga. În afară de aceasta, o persoană intermediară urma să mențină contactul cu A-54 în Germania, în caz de război ; o să-l scrie pe adresa Arno Poppitz, Chemnitz, Alterheinerstrasse 15 I și din cînd în cînd o să se întîlnească cu el, mai ales la Leipzig. Dacă va eșua și aceasta

legătură, atunci mai există și a treia posibilitate: să trimiță o
știre scrisă cu cerneala simpatiei la o adresă de acoperire aflată
într-unul din statele neutre.

Imp. era cî ofiterul de informații A. Frank, „Voral” ieși din sala de peșteri. Apoi în națiunile Frank o luase înarite.

Prin țara pe el mărind repede mina acolo se afla nă-
șă. Vădă se optzeci și trei. Nu putea să banuie că nă-
șă totuși mărindă, păt de la bălăți aflați într-o masă și
potea să se aștepte să stea. Furturile erau trase apara-
te de tot felul și de tot felul. La o câștigă Taur și Fort de la
Sofia și de tot felul de mărindă și de tot felul de

Fotografiile reușiră excepțional. Una din ele a fost inclusă în albumul de familie al lui Ștefan, iar celelalte două au rămas în posesia lui Ștefan. Una din ele a fost inclusă în albumul de familie al lui Ștefan, iar celelalte două au rămas în posesia lui Ștefan.

And, as the *Journal* says, "the

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN LIBRARY

S. ...
B. ...
C. ...
D. ...
E. ...
F. ...
G. ...
H. ...

Se opriă în fața restaurantului Mănec, se așezară sub co-
rona largă a unui ... și priviră unul către celălalt.
... pe o tavi de argint.

— Povestii-mi ceva despre Germania, îi ceru lui A-54 cel care-l invitase.

A. E. ...
I am ...

Li s-au de m... S.-iști în uniforme lor negre. Li

Nazionale Italiana del

Discuția s-a referit apoi la alte chestiuni. Discutarea despre contul pe care „Voral” îl va avea la o bancă elvețiană, în caz că va trebui să se refugieze din cauza celor în uniformă neagră pe care îi ura atât de mult.

Și colonelul František Frvč își amintește de o discuție avută cu A-54 din întâmplare tot la cafenea La Manes.

— Luam cina la Manes și discutăm despre diferite la tui.
Deodată A-54 amuți un timp „Știi, domnule Fiedler de ce
colaborez cu dv. ?” Nu aștepta încă ca domnul Fiedler să-și
mă numeam oficial pentru „cincizeci și patru” - să-și dea răs-
punsul. Răspunse singur întrebării sale „Am un mic singe
slav și aparțin și, de voi. Mama mea e originară din regiunea
Lausitz”.

Aici, ori A-54 a spus cu buna ştiinţă un readevat, ori F. Frye nu-si mai aminteşte după atât de ar: afirmaţia exactă a lui Votul.

Am întrebat-o pe d-na Helbig de originea mamei sale. S-a spus: „părintele”. Nu mama noastră era originară direct din Neuburg, dar părintele ei, eroul din Laatz. De, în ceea ce privește originea este a erai tui ceva adevărat.

Trei zile după încheierea de la Praga din asigurarea cotelor
la Măgazinul Capitală de Stat Major Frig și Capitani de
stat major lebar au plecat la Weipert. Aici au luat la mână
ca materialul scris sau va dori să comunice ceva, atunci jan-
darmii din Weipert urmau să raporteze acestea imediat la
Praga, la telefonul cu numărul 716—35 sau 715—05. Până la
sosirea ofițerilor, materialul trebuia păstrat cu grijă. Un ordin
similar au primit și președintele poliției de stat, dr. Benes, in-
pectorul șef al poliției, colonelul Kříž, comandantul patrulă de
reapareț și colonelul Kříž. Într-o scrisoare adresată lui Pe-
ter Benes, ministrul de Interne, dr. Nečas, a spus că șeful Hradec a
dat un ordin de păstrare a tuturor documentelor care se găsesc în ace-
last timp.

vamale sau ai Pazei securității statului nu se găseau elemente care nu prezentau încredere. Singurul membru de naționalitate germană al Pazei securității statului era, după informațiile culese de inspectorul șef Habada, un element care prezenta încredere absolută.

Totuși, la două zile după vizita ofițerilor, omul fu mutat la controlul vamal din motive de siguranță.

Nimeni nu cunoștea ziua sau ora în care naziștii urmau să dea lovitura. La 15 august, serviciul lor de recunoaștere declara că situația politică este încordată. La 12 septembrie a început la Nürnberg congresul partidului nazist al lui Hitler. Fanaticul Führer s-a folosit de ocazie pentru a ataca Cehoslovacia într-o cuvîntare pătimașă, ținută în fața a mu din adepți și amenințînd deschis că se va socoti el cu Cehoslovacia.

Exact în același timp în care Hitler tuna și fulgera de la tribuna congresului din Nürnberg, în încăperile unei case de întîlnire a Serviciului de informații cehoslovac dintr-o vilă din Pilsen, T. B. L. și alții au avut o discuție foarte interesantă cu un agent A-54 spre a afla dacă totuși nu s-ar putea să se petreacă ceva în noaptea de 12 spre 13 septembrie. Agentul A-54 a spus că nu știe nimic din toate acestea și că nu are nici o idee despre ce se va petrece în noaptea respectivă.

În noaptea de 12 spre 13 septembrie, Serviciul de informații cehoslovac din Pilsen a primit de la un agent A-54 o scrisoare în care se spunea că în noaptea de 12 spre 13 septembrie va avea loc o acțiune de război în zona de graniță dintre Cehoslovacia și Germania.

În noaptea de 12 spre 13 septembrie, Serviciul de informații cehoslovac din Pilsen a primit de la un agent A-54 o scrisoare în care se spunea că în noaptea de 12 spre 13 septembrie va avea loc o acțiune de război în zona de graniță dintre Cehoslovacia și Germania. Agentul A-54 a spus că nu știe nimic din toate acestea și că nu are nici o idee despre ce se va petrece în noaptea respectivă.

La dimineața următoare el a avut să mărevireze și ajutat de emisie cu care urma să transmită informațiile pe timp de război. În scrisoarea pe care o trimisese lui Emil Schwarz, patru zile înaintea acestei întîlniri, îi rugase să-l instruiască

în radiotehnică. „A sosit vremea să învăț și asta”, le scria el, făcînd indirect aluzie la faptul că se apropie ziua pe care Hitler o hotărîse pentru atacul asupra Cehoslovaciei.

Este posibil ca „Voral” să fi învățat să minuiască aparatul de emisie construit de un oarecare inginer Budík, dar este mai mult ca sigur că nu l-a primit niciodată. Afirmatia este întărită de două ipoteze. În primul rînd, nu s-a consemnat nicăieri că s-au primit de la A-54 știri pe calea undelor, venite de pe teritoriul german și, în al doilea rînd, Serviciul de informații cehoslovac nu avea nici un interes ca emițătorul lui Budík să ajungă în Germania. Pentru timpurile respective aparatul era perfect și ar fi fost foarte neplăcut dacă ar fi căzut pe mina Serviciului de informații german.

Discursul lui Hitler la congresul partidului nazist de la Nürnberg a fost semnalul care a dus la intensificarea activității grupurilor „Freikorps”-ului lui Henlein. În noaptea de 12 spre 13 septembrie au avut loc numeroase acte de violență și acte teroriste. Guvernul cehoslovac a instituit legea marșului asupra districtelor Falkenstein, Eger, Karlbad, Eger, Neudeck, Krasnojarsk, Kramar, Grate, Joachimsthal și Bocksteinitz.

În noaptea de 12 spre 13 septembrie, Serviciul de informații cehoslovac din Pilsen a primit de la un agent A-54 o scrisoare în care se spunea că în noaptea de 12 spre 13 septembrie va avea loc o acțiune de război în zona de graniță dintre Cehoslovacia și Germania. Agentul A-54 a spus că nu știe nimic din toate acestea și că nu are nici o idee despre ce se va petrece în noaptea respectivă.

Am plecat din Pilsen în dimineața de 14 septembrie și am ajuns la Weipert la 15 septembrie. La 16 septembrie am ajuns la Taur, unde se afla A-54 iar în spate eram eu și Fryč. Cînd am ajuns în apropiere de Weipert se lăsase deja noaptea. Știam că se petrece ceva. Pe străzile orașelor prin care trecuserăm mărșăluiau adepți fanatici ai lui Henlein; auzeam strigatele lor. Speram însă să ajungem cu bine la graniță. Deodată Taur frînă brusc. Strada era barată de un lanț compus din aproximativ cincisprezece oameni înarmați. Unul din ei a tras de cîteva ori. E de rău, mi-am

La zece seara conferinta de la Munchen luă sfârșit. Cehoslovacia era obligată ca pînă la 10 octombrie sa cedeze Germaniei naziste teritoriile de la frontiera

Fără semnătură.

Hitler, Mussolini, Chamberlain, Daladier

În timp ce Hitler se afla la Daladier despre cele trei țări din primul război mondial un avion, avînd la bord delegația cehoslovacă, lua startul din Praga-Ruzyn, îndreptându-se spre München. După o oră și douăzeci de minute, la 16,20, ateriză. La aeroport, delegația era așteptată de o mașină a poliției de cîțiva funcționari ai Gestapoului. Delegații fură duși la hotelul „Regina”. Li se spuse să aștepte că acum nu are nimic timp pentru ei.

Apoi delegația a fost condusă la Braunes Haus, unde a fost întâmpinată de cîțiva funcționari corecți.

Abia tîrziu, după miezul nopții, delegația era chemată în camera conferinței. Se mai aflau acolo Daladier, Chamberlain și mai mulți membri ai delegațiilor lor...

În camera de conferință erau cîțiva reprezentanți ai Germaniei naziste, ai Italiei fasciste și ai Franței. Ei erau în jurul mesei, discutînd despre condițiile de pace.

De la început, Hitler a vorbit despre condițiile de pace. El a spus că Germania nazistă are nevoie de spațiu și de resurse. El a spus că Cehoslovacia este o țară slabă și că trebuie să se supună Germaniei naziste.

Daladier a răspuns:

Am înțeles.

Chester a spus:

O ȘTIRE SOSITĂ LA TIMP

După Dictatul de la Munchen s-a emis un ordin care interzicea activitatea de informare împotriva Germaniei naziste. În principiu, ordinul s-a executat la toate diviziile, corpurile și comandamentele trupelor terestre. Aceste măsuri nu-l determină însă pe colonelul Moravec să rupă legăturile cu A-54 — cel mai important agent al său. Și el știa de ce n-o face: calitatea informațiilor lui „Voral” era de un nivel atât de înalt, încît, fără colaborarea lui n-o putea scoate la capăt.

După Munchen, timp de cîteva săptămîni, A-54 n-a mai dat nici o știre. Au fost săptămîni pline de evenimente dramatice. La 5 octombrie dr. E. Beneš a demisionat și Cehoslovacia a rămas fără un conducător al statului. Abia la 30 noiembrie a fost ales noul președinte dr. Emil Hacha. Ca președinte al Consiliului de Ministri a fost desemnat Rudolf Beran, șeful partidului agrar. Unul după altul, partidele politice intrară de bună voie în „Partidul Unității Naționale”. La 26 octombrie, printr-un decret guvernamental, activitatea Partidului Comunist Cehoslovac a fost interzisă în provinciile Boemiei.

La Berlin suna clopotul de înmormîntare a Republicii Cehoslovace.

Adolf Hitler a emis noi directive: „...va trebui să devină clar, și posibilă distrugerea restului Cehoslovaciei. Ținta acțiunii va trebui s-o constituie o ocupare fulgerătoare a Boemiei și a Moraviei, izolîndu-se Slovacia. În cadrul pregătirilor trebuie

să se cuprindă și măsurile care să asigure — în același timp — securitatea graniței de vest. La aceste directive, generalul Wilhelm Keitel, șeful înaltului comandament al Wehrmachtului, mai adăuga la 17 decembrie următoarele: „Cazul va trebui să fie prelucrat sub rezerva că nu va fi de așteptat o rezistență demnă de consemnat. Pentru străinătate trebuie să reiasă că faptul că este vorba doar de o acțiune de pacificare și nu de operațiune războinică”.

La sfârșitul lui februarie 1939, a sosit la Ministerul Apărării o nouă scrisoare de la A-54. Semnaliza pericol. „S-a decretat starea de tensiune — scria „Voral”. Situația este foarte tensionată”.

La câteva zile după aceea Serviciul de Informații a primit o scurtă notă A-54 comunicată la 15 martie 1939, ora 7 dimineața, va fi luată în considerare în vederea de așteptare a atacului a II-a. Conform informațiilor primite din data stabilită în letarea se știe că s-a primit în momentul în care era de 3 marte. La Terezin, generalul Frick, care participase la lămurirea minime a atacului A-54.

Cu o zi înainte s-a primit de la Voral în punctual. La 15 marte se aștepta că s-a primit în momentul în care era de 3 marte. La Terezin, generalul Frick, care participase la lămurirea minime a atacului A-54.

Cu toate acestea, în ziua în care a fost primită notă A-54, la o masă de lucru s-a discutat în camera de lucru a generalului Frick. Tot timpul erau așteptate informații din partea A-54. La 15 marte, generalul Frick, care participase la lămurirea minime a atacului A-54.

Bine cunoscutul general Frick, care a fost implicat în toate acestea, a fost implicat în toate acestea. La 15 marte, generalul Frick, care participase la lămurirea minime a atacului A-54.

„Voral” dădea un răspuns.

— Știu. E un general care a fost implicat în toate acestea. La 15 marte, generalul Frick, care participase la lămurirea minime a atacului A-54.

în fotoliile capitonate. Frick trânti portiera și mașina se puse în mișcare în direcția șoselei spre Praga.

Despre ce-i vorba? întrebă nerăbdător ofițerul și-l privi pe „Voral”.

La Berlin hotărârea decisivă a fost luată. Cei 12 zile până la 15 martie Cehoslovacia nu va mai exista!

Capitanul Frick simți că respira cu greutate. Aerul din mașină i se paru deodată înghesit. Știa că „Voral” a spus adevărul și totuși nu-i venea să creadă. Atât Anglia cât și Franța avertizaseră cu câteva săptămâni înainte: „se pune ceva la cale, pregătiți-vă să faceți față tuturor marilor greutăți”. Și de secole din Germania nu făcuseră decât să confirme toate acestea. Și totuși acum venurile mai mult sau mai puțin erau în discuție un adevăr datorită celor care se așteptau de A-54. Nu A-54 nu mai era de neîncredere. Cu se putea că era ceva din „Voral” nu se putea.

A-54 a informat foarte amănunțiv pe ofițerul de informații din Terezin în toate plăcile de informații care erau în posesia lui. La 15 marte, generalul Frick, care participase la lămurirea minime a atacului A-54.

La 15 marte, generalul Frick, care participase la lămurirea minime a atacului A-54.

Cu siguranță că încă de la 3 martie colonelul Moravec ajunsese la concluzia că de acum înainte menținerea legăturilor cu

A-54 nu se va mai putea realiza decât din străinătate. Din această cauză „Voral” a primit câteva adrese la care urma să furnizeze informațiile. Două din acestea erau din Anglia, alte două din Olanda.

Care a fost reacția guvernului cehoslovac față de informația primită de la A-54 privind ocuparea iminentă a Cehoslovaciei? Era informat guvernul asupra acțiunilor puse la cale de Germania nazistă împotriva Republicii Cehoslovace?

În perioada dintre 3 și 7 martie mai mulți membri ai guvernului au fost informați asupra pregătirilor germane privind ocuparea Cehoslovaciei. La 7 martie această știre a ajuns la Praga și pe calea Serviciului de informații francez.

În loc să ia măsuri pentru apărarea securității Republicii, mai mulți reprezentanți ai guvernului s-au închipuit că aceste zvonuri sînt lansate de propaganda nazistă pentru a produce confuzii și nesiguranță în Cehoslovacia. Abia la 11 martie a aflat întregul guvern cehoslovac că planurile naziste îndreptate împotriva Republicii Cehoslovace.

În acele zile, colonelul Moravec s-a prezentat la palatul Kolovrat în care guvernul cehoslovac avea să-și țină ședințele. A cerut ca ministrul apărării generalul J. Syrový să fie chemat în anticameră în cunoștința lui asupra stăruirii Syrový să se retragă în sala de ședințe pentru a informa guvernul.

De pre cele ce s-au petrecut pe atunci în sala de ședințe ne relatează vicepremierul J. Havelka, prieten intim al președintelui din vremea aceea dr. Benáš.

Când Syrový se întorcea dintr-o vizită de la colonelul V. V. V. ministrul de externe dr. Benáš Chvalkovský, ministrul de război dr. Č. Č. Cu asențarea lui, ministrul de război, prezent în ceratul imediat legat, a cerut să fie chemat în anticameră la Berlin. Pe atunci ambasadorul cehoslovac în Berlin era cumnatul ministrului de externe Schubert. I-am spus la Praga că a fost în legătură cu pregătirile germane pentru o ocupație militară a Cehoslovaciei. Am spus că mi s-a spus că e părerea lui și că e ceva adevărat. În toate acestea Schubert m-a asigurat în sa că la Berlin este în stare deplină și că hotărît, a

se va putea întâmpla nimic din cele presupuse. După primirea acestei asigurări nici unul din miniștri nu se mai îndoia de faptul că informațiile armatei nu se bazau pe adevăruri.

Generalul de armată Syrový i-a comunicat lui Moravec, care-l aștepta, știrea primită de la consilierul de legăție Schubert, interesîndu-se apoi de unde avea Moravec aceste informații. Colonelul Moravec n-a indicat sursa lui, ci a subliniat doar că știrile erau de proveniență absolut sigură și verificată.

Dar acest avertisment n-a fost ultimul. Prin intermediul generalului Syrový, guvernul era informat în mod sistematic asupra investigațiilor Serviciului de informații Tauer, un membru al acestui serviciu, îl vizita aproape în fiecare noapte pe generalul Syrový la locuința lui. Chiar și cu două zile înainte de 15 martie, în 13.III, guvernul cehoslovac a fost avertizat cu insistență. Termenul precis al ocupației naziste era cunoscut acum. A-54 comunicase că, în după-amiaza zilei de 14 martie, trupe de parașutiști vor fi lansate deasupra aeroportului Praga-Ruzyn, iar seara urmau să fie ocupate orașele Pilsen și Ostrava. Cu o zi mai tîrziu, la 15 martie 1939, se va trece la ocuparea propriu-zisă a teritoriului Boemiei.

În ziua de 13 martie 1939, dis-de-dimineață, ofițerul Frank, din Serviciul de informații, s-a prezentat cu aceste știri la palatul Kolovrat.

„Ajuns în palatul Kolovrat, povestește A. Frank, am cerut unui funcționar să-l cheme imediat pe generalul Syrový. După oarecare vreme, în salonul în care mă aflam aparură Syrový, premierul Radolf Benáš și ministrul de externe dr. Chvalkovský. I-am raportat generalului Syrový cele comunicate de „cincizeci și patru”. Pentru o clipă toți rămaseră stupefiați. Apoi Chvalkovský se răsti la mine, spunîndu-mi că toate acestea sînt imposibile. Informațiile pe care le are din Berlin sînt de cu totul altă natură. În Germania domnește o înăște deplină. În această clipă interveni Syrový, străduindu-se să atenueze afirmațiile lui Chvalkovský. Atrase atenția asupra faptului că nu departe de granița cehoslovacă sînt concentrate trupe germane. Chvalkovský îl întrerupse însă imediat.

Singurul care n-a scos o vorbă a fost Beran. Statea lângă el, asculta atent și trăgea din țigară. M-am retras. Generalul Syrový ma mai rugă însă să-l informez imediat ce aflu alte știri.

Evenimentele care au urmat s-au desfășurat foarte rapid în privința celor mai importante știri. A-54 nu se înșelase nici de asta dată. Vremea nefavorabilă a împiedicat Înaltul comandament german să realizeze acțiunea de atac a parașutiștilor asupra aeroportului de la Ruzyn. Din ce cauză n-a fost ocupat orașul Pilsen nu este clar. Ostrava însă a fost într-adevăr ocupată la 14 martie de unități germane și aceasta tocmai în timpul în care un tren special al președintelui Hacha, aflat în drum spre Berlin, nu depășise nici măcar frontiera de stat a Cehoslovaciei.

Poziția guvernului cehoslovac dovedește cu claritate că cercările conduse până atunci se terminaseră cu șantaj pe care Hitler o hărăzise Cehoslovaciei. Aceasta nu mai reprezenta o simplă nehotărâre; aceasta era o capitulare, o adevărată trădare a națiunii!

DECOLAREA

Colonelul Moravec îl vizită pe atașatul pentru aviație al ambasadei britanice la Praga. La discuția strict confidențială care a avut loc participă și maiorul Gibbson, împăternăcitul Serviciului de informații britanic în Cehoslovacia. Activitatea lui fusese cam dilată sub masea unui funcționar al biroului de pașapoarte din cadrul Consulatului general britanic la Praga.

Cei doi ofițeri englezi și-au dat seama că li se oferea o ocazie excelentă de a crea obligații ofițerilor Serviciului militar de informații din Cehoslovacia.

— Vom face tot ce ne va sta în putință, spuse plin de înțelegere Gibbson, în timp ce atașatul militar îl aproba dînd din cap.

— Ar fi bine, îi ceru maiorul Gibbson colonelului Moravec, să așezăm toate materialele pentru a pleca cât mai curând din Praga pe calea aerului.

Moravec nu așteaptă să i se spună de două ori. A dat imediat ordinul să se scoată din arhiva Serviciului de informații cele mai importante materiale și listele de evidență. Totul desfășurarea a avut loc în felul în care se va reșiținerea în secret a acestor materiale de agenții S.D. din Serviciul de siguranță și al Gestapo-ului. Se cunoștea faptul că încă de la început al lui mai multe membrii Serviciului de informații erau supravegheați.

Printre o ieşire de serviciu a clădirii în care era Marele Stat Major, zece membri ai Serviciului de informaţii s-au îndreptat spre aeroportul Ruzyn. Nimeni n-a observat plecarea celor trei maşini. Itinerariul lor a fost diferit. După scurtă vreme s-au reunit cu totul în siguranţa pe aeroport. Formalităţile de paşaport şi cele vamale au fost rezolvate repede. S-a creat doar un mic incident: unul din funcţionarii vamali l-a recunoscut pe căpitanul Fryč şi l-a întrebat unde pleacă. Fryč a mormăit ceva neinteligibil şi s-a îndreptat grăbit spre ceilalţi care îl aşteptau deja nerăbdători. Dar nici această convorbire n-a fost auzită de urechi nedorite.

*) Luftwaffe — trupele de apărare antisăeriană naziste.

30,0 de metri. Tichv. fiindu-se agitat în scunul lui, a început să strige „Bineînțeles E mai mult ca sigur ca tot pe teritoriul german va trebui să aterizăm.”

^{*)} Fiul primului președinte al Cehoslovaciei, T. G. Masaryk.

Poloniei, Gestapoul urmează să treacă la arestări masive în „Protectorat“.

Data atacului asupra Poloniei n-a fost încă stabilită de Hitler. Poloniei i se va oferi încă o dată soluția unei „rezolvări pașnice” a litigiului. Dacă întâmplător Polonia va fi de acord cu propunerea germană, atunci Germania speră ca în Europa să ia naștere succesiv noi „protectorate” — după modelul celui al Boemiei și al Moraviei — care vor sta sub protecție germană și respectiv italiană. O parte din pregătirile de atac împotriva Poloniei vor fi îndreptate și contra Serviciului de informații polonez. În acest sens, A-54 amintește că doi agenți nazisti cu numele conspirativ de Naniek și Hahn au comunicat „Abwehr”-ului a Serviciului de informații din Cieszyn strada Klimskiego este condus de colonelul polonez Byarsecki și cel din Odarbeg, str. Pilsudski 102, de dr. J. Baczinsky.”

Știrile s-au confirmat. La 1 septembrie Gestapoul a executat o razie cuprinzătoare: peste 2000 de persoane au fost arestate.

Conform informațiilor lui „Voral”, în cazul unui conflict armat „serviciul de spionaj nazist pregătește și ocuparea zonei petrolifere din România. Încă de pe acum în România activează mai mulți agenți nazisti. Ei lucrează ca marinari pe vasele de pe Dunăre, sînt angajați ca montori la rafinările de petrol și la

mane. În întreprinderile în care băncile și concernurile germane își exercită influența, Secția a doua a centralei „Abwehr”-ului și-a plasat agenții sub masca unor maiștri și paznici. Cu Moruzov, șeful Siguranței române, s-a perfectat un acord: în cazul unei situații deosebit de critice vor fi trimiși în România cîțiva membri

[illegible]

1. The first part of the paper is devoted to a review of the literature on the topic. It starts with a general introduction to the field, followed by a detailed discussion of the various methods used in the study. The second part of the paper is devoted to the results of the study. It starts with a general overview of the findings, followed by a detailed discussion of the various results. The third part of the paper is devoted to the conclusions of the study. It starts with a general overview of the findings, followed by a detailed discussion of the various results.

și a unui tren cu muniții nazis ~~care~~ este pe

Lui A-54 îi revenea o sarcină importantă : să afle cât mai urgent posibil termenul declanșării atacului asupra Poloniei.

La Aachen sînt prezente formațiunile puternice ale aviației. Apoi A-54 promitea că va căuta cu orice preț să vină la De Favorit.

Nu era deloc ușor să i se expedieze lui „Voral” scrisori din Haga. Timbrele și stampilele olandeze ar fi dat precis de bănanul autorităților germane. Din această cauză trebuia găsită o altă cale pentru trimiterea scrisorilor.

În aceeași perioadă în Olanda A. Frank reuși să-l recruteze pe emigrantul german Karl Hespers pentru Serviciul de informații cehoslovac. Era un om avînd cam 35 de ani și emigrase din Germania din cauza politicii antibisericești dusă de Hitler. Din această cauză a primit și numele conspirativ de „Catholicul”. În scurtă vreme a dovedit aptitudini cu totul deosebite. Din Eindhoven, unde locuia, el și-a format o rețea largă de agenți care ajungea aproape pînă la Berlin. Știrile culese erau cu regularitate predate lui A. Frank.

„Voral” primea acum instrucțiunile prin intermediul „Catholicului”. În majoritatea cazurilor erau folosite două căi. Lîngă Aachen, la granița olandezo-germană, „Catholicul” se întâlnea în secret cu o călugăriță care ducea scrisoarea în Germania, de unde, dintr-un oraș oarecare, aranja trimiterea ei la destinație. A doua cale trecea prin Luxemburg. În orașelul Heerlen exista o colonie de mineri cehoslovaci. Pentru copii lor aveau o școală de două clase la care, de două ori pe săptămînă, își ținea orele de cehă învățătoarea Slavickova. Și ea ducea în Germania scrisori care erau destinate lui A-54. Este posibil ca una sau alta din aceste scrisori să nu fi fost expediată, după cum nu este deloc exclusiv ca una din scrisorile lui „Voral” să nu fi fost trimisă, care le trimitea de la adresa lui conspirativă din Aachen, să nu fi ajuns în mîna lui A. Frank.

Karl Hespers a rămas în Olanda și după ocuparea acesteia de către trupele germane. Cu puțin timp înainte, în urma unei dispoziții venite direct de la Hitler, el a primit un emițător și a urmat un scurt curs de radiotehnică. De cîteva ori a mai dat de știre, apoi legătura cu el a fost întreruptă. Poate fusese descoperit, poate se temea de urmările activității sale. Nu este ex-

clusiv, posibilitatea morții lui. Urmele sale au fost șterse de fața pămîntului.

Întîlnirile din Olanda se realizau din ce în ce mai greu. La începutul lui octombrie A-54 s-a întîlnit din nou cu ofiterul „Abwehr” în locuința soților Jelinek. De data aceasta venise la ea din interes de serviciu. Se pregătea tranziția de la „Abwehr” la Ministerul „Abwehr” al armatei de armament și de armament. Contravenețiile zonei de frontieră erau foarte multe. Contravenețiile care se făceau la graniță erau deja atît de minuțioase încît nu putea să mai treacă un document cu sine. Din nou s-a pierdut dreptul ieșirii din comun. „Voral” se așeza în fața unei mașini și se aștepta de cîteva ore să fie luat în considerare.

La ocazia întîlnirii din octombrie el a comunicat următoarele: „Șeful „Abwehr”-ului, amiralul Canaris, întreprinde tot ce este posibil pentru ca Italia să intre în război alături de Germania”. Străduințele sale, se pare, au fost răsplătite printr-un succes parțial. Mussolini nu respinge această idee; la granița italo-franceză sînt masate trupe italiene. Cu toate acestea, în Germania nu se acordă prea multă încredere Italiei — motiv pentru care consulatele italiene și ambasada sînt strict supravegheate.

Pe de altă parte, Serviciul de informații caută să recruteze cît mai mulți informatori din rîndul funcționarilor.

În domeniul muncii informative, activitățile se îndreaptă acum mai ales împotriva României, Iugoslaviei, Turciei și Greciei. Din Königsberg, Prusia, „Abwehr”-ul își trimite acum agenți în Suedia, Norvegia și Finlanda. La serviciul din Praga al „Abwehr”-ului a fost înființată Secția specială III f. Lucrătorii ei se ocupă cu supravegherea acelor funcționari ai serviciilor consulare ale S.U.A., Elveției, Turciei, Suediei, Greciei.

Se lucrează cu febrilitate la dezvoltarea unor noi arme care aceste arme este o torpilă aeriană care poate fi declanșată de pe bordul avioanelor, avînd o mare rază de acțiune. Totul se

află în stadiu experimental, căci eficacitatea armei este încă redusă."

Între 25 și 27 noiembrie 1939 a avut loc o nouă întâlnire la Haga. A-54 sosea în Olanda din însoțirea secției din Minister a „Abwehr”-ului. Bineînțeles că primul lui drum l-a condus la soția Jelinek. Ofițerii informativi erau foarte interesați să afle dacă se va mai ajunge încă în anul 1939 la atacul împotriva Franței. În raportul întocmit de A. Frank putem citi : „...atacul în vest este puțin probabil în acest an. „Voral” a promis să ne anunțe cel mai curînd posibil în ce direcție se va desfășura atacul german. De îndată ce va ajunge în Germania și după ce va afla noi amănunte, conform unei înțelegeri prealabile, va trimite la Haga o carte poștală sau o vedere. Dacă în text se va aminti numele „Hilda”, înseamnă că mai întîi va fi atacată Olanda. Numele „Bubi” reprezintă Belgia, „Emil” — Anglia și „Franz” — Franța...”.

— Dar dumneavoastră cum veți scăpa de aici dacă Olanda va fi invadată de germani, îl întreabă deodată „Voral” pe A. Frank. Oricum, aici nu puteți rămâne.

— Eu ? întrebă surprins A. Frank. Cred că voi trece peste Rin, în Belgia. Pe urmă mă descurc eu cumva.

— Pe această cale nu veți putea fugi de aici. Trupele germane vor ataca de-a lungul canalului Albert. Din Olanda nu veți putea ajunge niciodată în Belgia, domnule Frank.

— Am avea deci nevoie de o informație amănunțită
...ind intențiile Institutului comandamentului german.
N. Strankmüller. Ați putea să ne transmiteți ceva?

A-54 surise abia perceptibil.

— Bineînțeles. Veți primi în curând știri.

Si s'interrogeaza pe un soldat din cadrul grupului de Matematici, el va raspunde ca este un soldat de la batalionul de artilerie al lui Albert, care a fost trimis sa protejeze la timp pe germanii care

A fost oare un tort de viciu în cunoașterea evenimentelor, așa ca cartea A-54 să nu se scrie la mână, și după ce s-au publicat documentele care la vremea lor erau strict secrete, pu-

55

... la Voral' nu s-a zărit. Iată din timp d'acum
... Hitler întrevădea posibilitatea unui viitor s'ac
... Olanda și Belgia. La 25 septembrie, General
... Hitler și f. Marșalul M. ... armatei
... la 27 septembrie ...
... Wilhelmshaven la ...
... din de a ...
... D ...
... Hitler ...

constătuiri și data atacului : 12 noiembrie 1939. În ciuda obiec-
de mai mulți generali în privința începerii unei
pe timp de iarnă, Hitler n-a renunțat la hotărîrea lui
generalii care își exprimaseră rezervele în legătură cu

. 6 noiembrie, Hitler a redactat o proclamație către popu-
l Olandei și Belgiei, în care a invocat încălcarea neutralității.
La 7 noiembrie Keitel amintește : „Atacul a fost decernat
dinaintea cu trei zile”. La 9 noiembrie începutul ofensivei a fost
pentru ziua de 19 noiembrie și după aceea pentru 22
și nu mai are loc în anul 1939

la Munchen cu amiralul Canaris. L-am statuit sa

...marunte, pentru a putea fi în măsură să rezolve
ce este vorba de probleme majore". Deci afirmația biografului

951 M. — Serviciul secret militar la 187

lui Canaris, K. N. Abshagen, care susține că încă din toamnă anului 1939 Canaris ar fi depus eforturi în privința terminării războiului, nu mai stă în picioare.

Londra a fost informată despre planul de la Karl Hermann Frank, care, după von Neurath, intenționa să preia postul de protector în vederea realizării tuturor sale. Frank a încercat să se folosească de demonstrațiile din 28 octombrie 1939 de la Praga și de înmormintarea studentului Jan Opletal. Evenimentele desfășurate în octombrie-noiembrie la Praga și în alte câteva orașe cehi au avut grave urmări pentru studenții și intelectuali cehi.

La 11 octombrie au apărut la Praga manifeste în care populația cehă era chemată ca în ziua de 28 octombrie, sărbătoarea națională, să poarte haine negre, să umble cu pălăria în mână și alte asemenea fapte. Munca urma să fie întreruptă și timpul liber trebuia să fie folosit pentru vizitarea monumentelor comemorative. Primele ore ale dimineții de 28 octombrie au fost liniștite. Abia cu puțin timp înainte de ora zece au început provocările premeditate ale germanilor care începuseră să atace pietonii cu cocarde. Scandalurile luară proporțiile unei demonstrații care a cuprins tot centrul Pragăi. Împotriva demonstranților a fost angajată poliția cehă. Funcționarii germani fură însă nemulțumiți văzând blindețea cu care acționa aceasta așa că spre seară a apărut poliția germană, care a trecut la atac. Ea a deschis focul, a împușcat un demonstrant, a rănit grav 15 persoane și a arestat în cele din urmă vreo 400 de oameni.

Karl Hermann Frank a participat personal la această acțiune. Pe una din străzi a atacat un trecător și l-a trântit la pământ. Trecătorul a căzut și a rănit grav. După câteva momente a apărut un alt demonstrant care a fost împușcat și a căzut la pământ. După aceasta s-a ordonat să se atace demonstranții.

În timpul de noapte, de la 28 octombrie, s-a tras și la Jan Opletal, un tânăr student la medicină, în vârstă de 24 de ani. Transportat la spital, studentul a murit câteva zile mai târziu din cauza rănilor.

K. H. Frank avansat în 7 noiembrie la gradul de Grupentführer SS și se conducea în acțiune în conformitate cu planul primit de la Himmler. După afirmarea de la A-14 reșea că Himmler a dat lui Frank titlul de „protector” în așa fel încât să poată fi considerat „protector” al cehilor. Acesta a fost pretext pentru a se putea realiza mai ușor impozanta cerință de a se face o înmormintare publică.

Întonarea, cu ocazia înmormintării, a imnului ceh și slovac a fost întreruptă de către germani. După aceea s-a început o mană pentru a trece la noi acțiuni drastice împotriva participanților la înmormintare. În după-amiaza aceleiași zile, la Praga a domnit însă din nou liniștea.

Cu toate acestea, planul a reușit. A doua zi, după înmormintare, K. H. Frank, „protectorul” von Neurath și generalul Fridenci au luat avionul de Berlin pentru a-i raporta lui Hitler. Se pare că în urma propunerii făcute de K. H. Frank, Hitler a ordonat închiderea institutelor de învățământ superior cehi pe timp de trei ani.

La 17 noiembrie, începând cu ora 3.30 dimineața, toate facultățile din Praga au fost ocupate. Unități militare au ocupat spitalul general și clădirile Facultății de medicină. În paralel s-au luat aceleași măsuri și la institutele de învățământ superior din Píbram. Studenții care nu reușiseră să fugă au fost arestați; majoritatea acestora au fost internați pînă în anul 1943 în lagărul de la Oranienburg. Nouă studenți au fost executați la Praga-Ruzyn.

În perioada următoare, toate universitățile, politehnicele și facultățile, inclusiv Academia de arte frumoase. Termenul înmormintării a fost amânat. În urma ocupării institutelor de învățământ superior s-au putut relua activitatea.

[illegible]

Generalul A. Enas a fost arestat abia la 27 septembrie 1941
la casa lui Heydrich la Praha. În octombrie 1941 Enas a
fost condamnat la moarte.

următoarele. În interesul onoarei națiunii în interesul țării ei după război și în interesul viitorului care să nu se facă ca la sfârșitul războiului să ajungem la dispute aprige și mai ales pentru a nu da cauzea comunistilor să vină la putere în baza unor reproșuri nedreptate pe care ni le-ar putea face în sensul că l-am sprijinit pe Hitler, va trebui să analizăm politica noastră luând hotărâri definitive... În nici un caz, pentru noi, nu ar fi suportabilă ideea că ar putea sprijini într-un fel oarecare regimul nazist, că ar putea emite proclamații sau că v-ați putea exprima — direct sau indirect — în favoarea lui.

În timpul se general A-54 s-a străduit să mențină o pondere deplină de rezistență de strică Haga și pe cea din ce în ce mai mult în viața ocupanților în Germania. Într-o scrisoare din aprilie 1942 Haga a scris: „Am rămas singur în lume după prăbușirea tuturor altor grupuri de rezistență”.

În timpul se general A-54 s-a străduit să mențină o pondere deplină de rezistență de strică Haga și pe cea din ce în ce mai mult în viața ocupanților în Germania. Într-o scrisoare din aprilie 1942 Haga a scris: „Am rămas singur în lume după prăbușirea tuturor altor grupuri de rezistență”.

Unul din cele mai importante puncte în discuțiile purtate la Londra era cum să i se asigure lui „Voral” contactul în sens cu Haga. A-54 era foarte interesat să primească regulat răspunsuri la scrisorile sale, așa că tot el a făcut propunerea să i se răspunda pe adresa prietenei sale Libuše Hubalkova din Praga. Libuše urma să se pună un al doilea plic, purtând mențiunea: „Rog a-l transmite lui František”.

Numele „František” nu era ales la întâmplare. În ziua de 27 noiembrie 1939, la birourile firmei „De Favorit” din Haga „Voral” fusese rebotezat cu numele de „Franta”.

În raportul întocmit cu ocazia întâlnirii cu A-54 nu se amintește nimic despre evenimentul care a intrigat în vre-

mea acesta întreaga lume: rapirea unor cîntari facind parte din serviciul de informații englez, maiorul R. S. Stevens și colonelul S. Payne Best, cu și a locotenentului maior D. K. P. P. la granița olandezo-germană lângă localitatea Venlo.

Grupul lor fusese organizat de Walter Schellenberg, locotenentul seful secției de spionaj pentru străinătate din cadrul serviciului central al Siguranței Reich (RSHA) condus de Himmler. Prin intermediul lui (număr F 47).

Prin care actiunea de marea trăsura (Oskar Schellenberg) a fost luată la Siedel, L. P. M. K. a fost avut loc la 30 octombrie în orașul olandez Arnhem. Schellenberg se afla dintr-o dată la dispoziția lui A-54 la care parte din serviciul de informații englez, maiorul R. S. Stevens și colonelul S. Payne Best, cu și a locotenentului maior D. K. P. P. la granița olandezo-germană lângă localitatea Venlo.

În timpul se general A-54 s-a străduit să mențină o pondere deplină de rezistență de strică Haga și pe cea din ce în ce mai mult în viața ocupanților în Germania. Într-o scrisoare din aprilie 1942 Haga a scris: „Am rămas singur în lume după prăbușirea tuturor altor grupuri de rezistență”.

Unul din cele mai importante puncte în discuțiile purtate la Londra era cum să i se asigure lui „Voral” contactul în sens cu Haga. A-54 era foarte interesat să primească regulat răspunsuri la scrisorile sale, așa că tot el a făcut propunerea să i se răspunda pe adresa prietenei sale Libuše Hubalkova din Praga. Libuše urma să se pună un al doilea plic, purtând mențiunea: „Rog a-l transmite lui František”.

Numele „František” nu era ales la întâmplare. În ziua de 27 noiembrie 1939, la birourile firmei „De Favorit” din Haga „Voral” fusese rebotezat cu numele de „Franta”.

În raportul întocmit cu ocazia întâlnirii cu A-54 nu se amintește nimic despre evenimentul care a intrigat în vremea aceasta întreaga lume: rapirea unor cîntari facind parte din serviciul de informații englez, maiorul R. S. Stevens și colonelul S. Payne Best, cu și a locotenentului maior D. K. P. P. la granița olandezo-germană lângă localitatea Venlo.

În ziua de 8 noiembrie s-a încercat un atentat asupra lui A-54. În timpul se general A-54 s-a străduit să mențină o pondere deplină de rezistență de strică Haga și pe cea din ce în ce mai mult în viața ocupanților în Germania. Într-o scrisoare din aprilie 1942 Haga a scris: „Am rămas singur în lume după prăbușirea tuturor altor grupuri de rezistență”.

plecare la Hotel care poartea mai de vreme decît era de
acceptat aceluia orga zădă

Hejrach informat în mod sistematic de către Scheller, a fost trimis în Serviciul secret în 1934. În ziua de 8 noiembrie, după ce a primit o scrisoare de la Scheller, a telefonat pe la 14.00 la Naujocks, un prețios colaborator al Serviciului de siguranță. Acesta avea de la atunci să efectueze acțiuni ca: uciderea, la 23 ianuarie 1935, a emigrantului german la Paris, Albert Zeller, după pierrea Frigăi, comisarul de la Berlin, responsabil de expulzarea pe teritoriul de șoc germane și pentru extremiștii slovaci în Slovacia, care a fost ucis în 1934. După aceea, a fost ucis germanul Gierke. Folosit apoi ca pretext pentru a declara război Poloniei. De data aceasta Naujocks avea o nouă misiune: să-l răpească pe Stevens și Best.

După discuția avută cu Heydrich, Naujocks luă imediat legătura cu Schellenberg ; împreună cu acesta el a elaborat planul răpirii

Sub conducerea lui Naujocks, un grup de S.S.-iști, aleși
va intra pe teritoriul olandez, imobilizându-l pe Stevens și
Best

În dimineața zilei de 9 noiembrie, la ora 9, Schellenberg și Christensen pleacă din Dusseldorf spre Venlo. După două ore îi urmară, în două mașini, Naujocks și grupa lui. La ora 14 în cafeneaua Bachus, aflată la aproximativ o sută de metri de

... în Germania prestatelor a simțit, ele zău un elan
asupra Olandei.

Am fost în Lommens și era o zi de recuperare a
timpului pierdut. Mășina gonga cu care am mers în
Bastogne, fusese răsturnată și eu și familia mea
am fost răniți.

Atunci, de o dată, pălăria lui a căzut din mână și s-a oprit în fața cafenelei Ba-
rington. Berg-Sternberg se apropie și-i salută pe en-
glezi cu **la-șă, pălăria**. Primul care a coborît a fost Stevens.
Apoi s-a auzit înmormotătură. O dată cu el, și alții.
Naujocks strigă la englezi să se predea. Apoi

Deodată aerul a fost din nou biciuit de gloanțe. Lo-

după primul schimb de focuri a fost lovit și a rămas
intins pe șosea, grav rănit. Patru din oamenii lui Naujocks
s-au apropiat de el și-l tirară în mașina în care se aflau Ste-
fan și olandez Lemmers.

durat decît cîteva minute. Înainte ca grănicerii vamali să se poată dumiri, germanii se aflau

Nanșin se folosea și de arestarea locotenentului-major înainte însă el a fost silit să semneze un document prin care secretele britanice, lezând prin aceasta neutralitatea olandeză.

știa și de existența agentului A-54 și în scurtă vreme seama că acesta trebuia să fie o înaltă personalitate.

cau a Stevens să se lăsa de mâna vreme să îndopieze a sa
ne e înormativ de naiv să creze posibilitatea unui
tîlîm cu „partea” și „putra”. Este de la sine înțeles că ofi-
terii cehoslovaci nu erau în nici o măsură să împarta cu Serbii
selecția lor de „bine pripute” de la cel mai bun informator
lor. Din acest motiv s-a rupt și această legătură nemuritoare
lui A-54 cu britanicii. Colonețul Moravec ținea foarte mult la
fiu unicul „furnizor” al informațiilor primite de la agentul A-54.
În acest fel își putea consolida poziția lui la Londra. Dar nu
este deloc exclus ca maiorul Stevens sau căpitanul Best, in-
dependent de voința ofițerilor informativi cehi, să se fi în-
tîlnit cu A-54

Chiar și surescitarea lui Stevens din ziua răpirii este în strînsă legătură cu activitatea colonelului Frank la Haga. În ziua călătoriei la Venlo, dimineața, Stevens s-a întîlnit cu Frank, au discutat amănunțit despre întîlnirea care urma să aibă loc în ziua aceea după-amiază, la cafeneaua Bachus.

„I-am spus atunci lui Stevens — își amintește Frank — că este o adevărată sinucidere să te întâlnești chiar lângă graniță cu agenți germani care pînă acum n-au fost niciodată verificați. Stevens însă s-a străduit să combată obiecțiunile mele susținind că totul este în cea mai deplină siguranță. În afara de aceasta, superiorii lui se interessau în mod deosebit de această chestiune. Cele întâmplate cîteva ore mai tîrziu au dovedit cu prisosință că avertizările mele au fost întemeiate. S-a dovedit astfel că, față de britanici, posedam o experiență mai mare în privința metodelor naziste de răpire”.

Alois Frank nu putea însă să bănuiască, la vremea aceea, că ambii ofițeri britanici vor contribui mai târziu la demascarea de către Gestapo a lui „Franta” — cum se numea A-54 pe atunci — ca informator al Serviciului de informații cehoslovac.

În materialele privindul pe A-54 nu se face absolut nici o mențiune asupra intențiilor Serviciului secret german în Olanda nu se arată nimic în afară de faptul că după război, Serviciul Secret A-54 martiză numele celor doi englezi apate

de mai multe ori, în informațiile lui A-54. Cu toate acestea,
este exclus ca în planurile servicii la se pot găsi și pri
și Olanda A-54 să fi jucat un rol în determinat
în cartea lui despre Canan, K.H. Atlagen scrie „La
la octombrie sau la începutul lui noiembrie 1949
Kestel l-a rugat pe amiralul Căstala să ceară Ab
procure uniforme albe pentru năvălitori și bel
Căstala a ordonat Altmeyer să dăruie Master să obțină
feme Ordinal a fost înlocuit de Fattal con
rămânând nefericit. În primul rând, des
uniforme albe pentru năvălitori și bel
dese albe pentru năvălitori și bel
Germania M. năvălitori și bel
M. năvălitori și bel

În perioada în care secția din Münster a „Abwehr”-ului procura uniforme olandeze, fusese repartizat în această secție și A-54. Chiar el amintește aceasta într-o scrisoare trimisă la Haga, adăugând că misiunea lui constă în recunoașterea teritoriului de frontieră olandez.

Ordinul lui Canaris suna : „Procurati uniforme ale grănicilor !” Se pare deci că participarea lui A-54 la răpirea de la Venio este puțin probabilă.

În orice caz, asupra acestei perioade a vieții lui „cincizeci și patru” plutește astăzi un mister. Este totuși foarte curios că „Franta” putea să călătorească atât de ușor în Olanda — chiar dacă ținem cont de poziția lui în cadrul „Abwehr”-ului. Care erau adevăratele lui misiuni în această țară? Cunoaștem că ceva mai târziu el a făcut o foarte sugestivă descriere a Amsterdamului. Înseamnă deci că orașul îi era bine cunoscut, mai mult chiar, îi erau cunoscute și obiceiurile olandezilor. De ce ar fi fost necesar să se preocupe de aceste probleme dacă drumurile lui la Haga le făcea doar pentru a se întâlni

Între Haga și Praga se dezvoltă o intensă activitate epistolară. În scrisori conținând cele mai banale texte erau codificate informații foarte importante. Dar Franța nu scria direct la Haga. Unele scrisori aveau la destinatar cu mare încredere, după ce străbăteau în prealabil o rețea mai întortocheată de căi intermediare. Aceasta a fost și scrisoarea expediată de Franța din Dreuz la 25 octombrie 1939. Scrisoarea a fost oprită de Serviciul secretului și descifrată și predată grupului de informatori ai serviciilor de spionaj. Trei luni mai târziu, la 17 noiembrie 1940, din Paris, Luchian a fost informat de formația 17 decembrie 1939 asupra conținutului scrisorii care se referea mai ales la aviația germană.

Pe lângă informațiile pe care poarturile din Bruș și Praga le transmiteau celor doi ambasadori și agenții de vizitați, serviciile de informații ale statelor înalte rezervele de secrete erau furnizate de un agent, la acea vreme Agentul M. la Haga din 1941 A 54 în baza unor noi informații dintr-o sursă anonimă, care trebuia să se vadă de fapt înainte de luna martie.

În timpul unei plimbări prin oraș, A. Frank a zărit un bărbat pe care-l cunoștea încă de la Praga. Se numea Murz, era un german din teritoriile de la frontieră și lucrase, la timpul său, ca agent pentru Secția a doua. După ocuparea regiunilor din Boemia, Murz a trecut la Serviciul de informații german. A fost trimis apoi în Olanda și în alte țări vest-europene pen-

...a lui legatoni cu ofițeri informatori cehoslovaci, cărora
...te cravata o soartă similară cu cea a celor doi englezi
...să se Best La Londra, activitatea agentului Mürz era cu
...a aceeași cauză prin intermediul lui Strakmiller
...a fost avertizat în scris. Atunci la Mürz. Ca oast în
...pe ca năvălu în casă pe t... a activitatea pe care
...să toarnă a'mai. A Frank aproape ca se cădea cu
...pe străzile Hagăi. „Nu știu sigur dacă Mürz nu m-a re-
...atunci. M-am străduit să dispar în mulțime”. Îndată
...la Mürz se luă măsuri pentru ca în nici un
...să nu se iasă acestuia în cale în timpul prezen-
...tului.

man sub indicativul „Wesermundung”. A-54 amintea localitățile în care se făcuseră concentrările de trupe, numărul și numele diviziilor care urmau să participe la atacul din nord, men-
 În cele din urmă și data probabilă a atacului — în ju-
 rul zilei de 10 februarie. În aceeași zi în care scrisoarea a ajuns
 la Haga ea a fost trimisă mai departe pentru exploatare gru-
 pei informative de la Londra.

le febrile ce se făceau în vederea atacului aerian

Știrea privind răpirea ofițerilor Best și Stevens face parte din seria a celor afirmări care s'au dat în străinătate.

Răpirea ofițerilor informați, britanici s-a făcut cu știrea lui Himmler și a lui Heydrich. Acest lucru este confirmat de însuși răpitorul celor doi englezi, Alfred Helmut Naujoks. Imediat după răpirea lor Best și Stevens au fost interogați multă vreme și în mod foarte amănunțit după cum lesă din putem închipui, acest lucru a fost făcut de către membrii S.S. din Serviciul de Siguranță Reichului — în prima fază a interogatoriilor — englezii n-au venit în contact cu membrii Serviciului de Informații. Diferențele care existau între Himmler și Canaris sînt bine cunoscute. Atunci de ce le-ar fi permis Heydrich oamenilor lui Canaris să-l interogheze pe ofițerii britanici?

Făcînd această deducție foarte probabilă, putem constata că rezultatele interogatoriului nu puteau fi cunoscute decît de un cerc restrîns de înalte personalități din rândurile S.S.-ului și ale Serviciului de siguranță și, în orice caz, de către Himmler și Heydrich. Să presupunem acum că pînă în aprilie 1940 putea și Canaris să citească procesele verbale ale interogatoriilor. Trăgînd aceste concluzii logice putem ajunge la prezumția că dacă în scrisoarea din 15 aprilie trimisă de A-54 la Haga, acesta scria că Stevens și Best au făcut declarații asupra activității lui A. Frank în Olanda, atunci el nu putea poseda aceste informații decît din trei surse: din cercurile din preajma șefului S.S., Heinrich Himmler; din cele din preajma șefului Biroului central al Siguranței Reichului, obergruppenführer-ul S.S. Reinhard Heydrich; din cele din preajma conducătorului Serviciului de informații al armatei, amiralul Canaris.

Sau, personal, de la unul din cei trei.

Dar de la care din ei?

Întîlnirea din Iugoslavia nu s-a mai putut realiza. În actele de arhivă privindu-l pe A-54 găsim această notiță purtînd data 1 mai 1940: „Azi dimineată, la ora 9 s-a predat următoarea telegramă găsită în căsuța poștală pentru Jelinek: „FIRMA DE

FIRMA VAN JANSEN NOORDEINDE 148 HAGA 603
FRANSA 719 18.30 1 805. LIVRAREA ÎN 125 CĂTRE FIRMA
IMPOSIBILA URMEAZĂ SCRISOARE KARL.

La 10 mai, Olanda a fost atacată. Fără o avertizare prealabilă, trupele germane au năvălit pe teritoriul olandez și belgian. Informațiile transmise de „Franta”, ofițerii informați, au fost din timp primite și asupra acestor atacuri.

În luna aprilie 1940, din surse inspirînd absolută încredere am primit zilnic știri din Praga și Berlin că Germania va ataca asupra Franței și Angliei prin Belgia și Olanda. De atunci, în sufletul meu încă de la izbucnirea războiului nu m-am îndoit că Germania va câștiga și va duce la îndeplinire acest plan.

Operațiunile militare împotriva Belgiei și Olandei au început cu un atac puternic al unităților de „Panzer” (blindate — bombardarea intensă a orașelor olandeze și belgiene și atacul unor unități de parașutiști. Datorită atacului aerian în 14 mai 1940, aproape întreg Rotterdam-ul a fost transformat într-un morman de ruine; bombardamentului i-au căzut victime mulți de oameni din populația civilă. La 16 mai, la nici o săptămînă de la atacul trupelor germane, Olanda capitulă. Planul german însă, care prevedea zădărnicierea plecării reginei Olandei, Wilhelmina, eșuă. Astăzi cunoaștem că în baza informațiilor pe care Serviciul de informații cehoslovac le-a primit de la „Franta”, regina a putut fi avertizată la timp. Cu puțin timp înainte de atacul german, ea și-a părăsit patria plecînd

La lumina explozilor se puteau vedea umbrelele ale parașutelor care pluteau spre pămînt; erau membrii diviziei 22 de parașutiști germani.

informația la Londra : Moravec s-a entuziasmat, în același timp lăsă s-a înțelega, arătând că am comunicat deja știrea francezilor. Oricum, Serviciul secret britanic îi era mult mai simpatetic lui Moravec, dacă ar fi mers după el, englezii ar fi trebuit să primească aceste informații extrem de importante înaintea francezilor. Englezii, pe ocazie o pînă mai largă, au dat absolută crezare informațiilor lui „Franta”.

Numai după cîteva săptămîni, realitatea a demonstrat francezilor că neîncrederea lor a avut urmări tragice pentru dezvoltarea ulterioară a războiului”.

MESAJUL DIN LONDRA

provinciilor Boemiei, la 15 martie 1939, și represaliile cehilor au dat naștere la reacții cu totul conștiente scontate de ocupanți. Lărgi pături ale populației au ieșit în față, au format un front comun ; la numai cîteva săptămîni după invazia germană, rezistența generală, avînd mai întîi un caracter pasiv, a căpătat un caracter activ. La începutul verii 1939, în zona Kladno și Rakovník au avut loc primele proteste ale muncitorilor.

În perioada următoare, s-a trecut la o rază pentru a-i descoperi pe comitii cehi cîteva ore ale „Acțiunii Gitter” („Acțiunea Zădărnici”). Aceste acțiuni au fost transportate în lagăre de concentrare. Au apărut primele acte de rezistență ; conducătorii acestora subapreciau situația. Își închipuiau că vor putea duce o luptă activă de organizația secretă a Mahei în timpul motului austro-ungar. Din această cauză, adeseori, cele mai importante reguli ale conspirativității — atât de vitale în lupta ilegală — erau neglijate. Gestapoul acționa însă cu o scrupulozitate și asprime împotriva nașterii unei rezistențe, decît fosta poliție austro-ungară.

„Acțiunea” (Apărarea poporului — N.T.), compusă mai ales din ofițeri cehoslovaci. Și în acest caz s-au repetat

greseli de neiertat. Ca urmare a unei indicații primite de la celălalt Moravec, au fost cooptați în acțiune și numeroși alți oameni informativi. Aceștia însă erau urmăriți de Gestapo, la scurtă vreme activitatea majorității membrilor organizației a fost demascată.

Cum în același timp în care, în viața sculptorului B. Moravce se strecură informația dintr-unul din cei doi prieteni, un alt prieten al lui Moravec, un diavol la Praga (în original: „diabol v Praze“), și în formulatul de adresă dență trecuse în dreptul rubricii „data și locul nașterii“ indicația: 8 august 1904, la Kolín.

Nimeni nu-și mai amintea că „funcționarul“ Vaclav Moravec devenise în 1925, la Olmutz, locotenent în armata slovacă, apoi comandant de baterie la regimentul 107 artișter, ajungând în cele din urmă la gradul de căpitan de stat major.

În martie 1939, nu a reușit să se refugieze în Polonia. Că scurtă vreme a lucrat la Oficiul muncii din orașul natal. Dar nu se putea complăce în situația de a sta la birou și lipsa de ocupație. S-a mutat la Praga cu intenția de a intra aici în Rezistență. A luat legătura cu organizația ilegală „Obrana národa“ și a făcut parte din grupele de informare, distrugere și de radiotelegrafie. Conducătorii acestora au fost locotenent-colonelul Josef Balaban (nume conspirativ „Boh“), Josef Churovy (nume conspirativ „Crap“) și Josef Mašin (nume conspirativ „Pohera din Lom“). Tocmai această grupă — și în special viteazul patriot Vaclav Moravec (nume conspirativ „Vojta“) — au jucat în următoarele luni un important rol în stabilirea de către Londra a legăturii cu A-54.

Bineînțeles că Gestapoul praguez se străduia să pătrunză în mișcarea ilegală cehă. Dintr-un act de acuzare al procurorului Reichului împotriva unui grup din Rezistență compus din 12 persoane, reiese că Gestapoul cunoștea încă din februarie 1939 numele locotenent-colonelului Mašin ca fiind din membru conducători ai organizației „Obrana národa“.

*) A nu se confunda cu colonelul František Moravec (testele Moravce).

și Mašin și colaboratorul său, căpitanul de stat major, care s-au pregătit minuțios pentru a-l învinge pe dr. F. Man, reușise ca timp de o jumătate de an să se furișeze din fabrică mai multe sute de kilograme de exploziv aflat în lăzi. Cu transportul acestuia la uzina de dinamită de la Semtin, de lângă Pardubitz.

Se spune că ar fi zis pe atunci: „Oamenii noștri nici cum să ajungă pînă acolo. Cineva ne face concupșionul atentatului de la München nu există do- Este adevărat că grupa de rezistență a locotenent- Mašin nu se dădea înapoi de la acțiuni legate de explozivelor. Cum în cadrul grupei de rezistență lu- lor, plecau la München, nu este exclusă posibilitatea negături pentru un atentat asupra lui Hitler. Mai puțin abulă pare afirmația că A-54 ar fi știut despre aceste pre- un document care să confirme aceste legături.

Se spune că ar fi zis pe atunci: „Oamenii noștri nici cum să ajungă pînă acolo. Cineva ne face concu-

plănuirii atentatului de la München nu există do- Este adevărat că grupa de rezistență a locotenent- Mašin nu se dădea înapoi de la acțiuni legate de explozivelor. Cum în cadrul grupei de rezistență lu- lor, plecau la München, nu este exclusă posibilitatea negături pentru un atentat asupra lui Hitler. Mai puțin abulă pare afirmația că A-54 ar fi știut despre aceste pre- un document care să confirme aceste legături.

un document care să confirme aceste legături.

dr. F. Man, reușise ca timp de o jumătate de an să se furișeze din fabrică mai multe sute de kilograme de exploziv aflat în lăzi. Cu transportul acestuia la uzina de dinamită de la Semtin, de lângă Pardubitz. Mašin și colaboratorul său, căpitanul de stat major, care s-au pregătit minuțios pentru a-l învinge pe dr. F. Man, reușise ca timp de o jumătate de an să se furișeze din fabrică mai multe sute de kilograme de exploziv aflat în lăzi. Cu transportul acestuia la uzina de dinamită de la Semtin, de lângă Pardubitz. Mašin și colaboratorul său, căpitanul de stat major, care s-au pregătit minuțios pentru a-l învinge pe dr. F. Man, reușise ca timp de o jumătate de an să se furișeze din fabrică mai multe sute de kilograme de exploziv aflat în lăzi. Cu transportul acestuia la uzina de dinamită de la Semtin, de lângă Pardubitz.

sese transportat chiar cu mașinile Gestapoului din Praga și acum erau aduse în atelierul de reparații auto al lui Zolner, care le folosea apoi pentru curse de „verificare” ce aveau loc tocmai la Pardubitz.

În mai 1942, Gestapoul l-a descoperit pe dr. F. y și l-a arestat împreună cu ceilalți participanți prin intermediul transportului ilegal de explozive, M. Medal și E. Zoldner. Toți au fost condamnați la moarte și executați la 1 aprilie 1942, la Berlin.

Urmărirea grupelor de informații din cadrul organizației „Obrana národa” era condusă de comisarul de poliție de la Gestapoul principal din Praga, Inc. de la... (textul este foarte puțin lizibil din cauza stării de conservare a documentului).

În primăvara anului 1942, Fleischner a reușit să se întâlnească cu V. Moravský. Pentru a se putea întâlni, V. Moravský a trebuit să dea o parolă... (textul este foarte puțin lizibil din cauza stării de conservare a documentului).

Fleischer turba. Conducătorii persoanei erau foarte rezistenți la interogatori, văzând în fiecare din ei așteptări pe măsură abia după ce reparațiile erau finalizate. După ce au fost făcute controlate datele persoanei, așteptările...

Dar Fleischner nu apăsese să se întâlnească cu el la palatul Petichet - sediul Gestapoului - a fost primit în jurul casei semnată de Moravský.

În primăvara anului 1942, înainte de a fi arestat, a aparținut grupă cehă de informații din Lom... (textul este foarte puțin lizibil din cauza stării de conservare a documentului).

„Deoarece nici unul din noi doi nu l-am cunoscut, am refuzat să discutăm cu el. Dacă mai trimiteți un cu... (textul este foarte puțin lizibil din cauza stării de conservare a documentului).

... (textul este foarte puțin lizibil din cauza stării de conservare a documentului).

a conținutul celorlalte șase mesaje”.

era semnat de „Mora”, numele conspirativ al coman-

... (textul este foarte puțin lizibil din cauza stării de conservare a documentului).

— prescurtarea cuvintelor „Ústřední výbor odboje”
— Comitetul central pentru rezistența din patrie.

Primele șase părți ale mesajului au fost interceptate și
ziua de 20 iunie 1940, la ora trei după masă. La Pia a lu-
cuieste doamna... (completarea 1) care este prietenă cu re-
prezentul nostru om fără să-i cunoască activitatea. Vizitat
pe... (completarea 2), spuneți parolă (completarea 3) și re-
reți în limba cehă să vorbiți cu „Franta”. Vorbiți cu „Franta”
fără martori în camera voastră, și parolă și comunicați-l lui
(completarea 4) ca să-l salutați de la Karl din vest.
Omul are cam 40 de ani, statura mică, trăsăturile feței bine
construite, cu păr lung și negru, ochi albaștri, înalt, cu
știri pentru vest și dacă este posibil plătiți-l... (completarea 5)
Nu-l întrebați de numele lui. Fiți foarte precauți când luați
legătura cu el și faceți în așa fel ca tratativele să fie pur-
tate întotdeauna de aceeași persoană, cât mai puțin expusă
la cunoașterea lui. Dacă, oară sau de la Londra și a
putem să-l vedem. Nu-l întrebați în problemele voastre
la care dăți și profitul și satul și pretentivele
care îl vorbesc de laborator al lui, având po-
tentialul, va putea fi de mare folos. Avem mare
interes în contactul sigur cu el. Trebuie cont de pre-
zența lui în comitate în privința posibilității
de a-l folosi. Trimiteți mesajul lui prin cele
cele mai importante informații pe care le veți primi de la el
adăugând la sursa informației numele „Franta”. În caz că veți
primi de la el știri scrise, trimiteți-ni-le prin intermediul
Petru, cu garanția lui. Alina, rețineți că el nu
găsește în sine de siguranță. Cereți care-l vorbesc
în această problemă să fie cât mai reținut. Va mulțumi
pentru acest serviciu de importanță fundamentală și va
fi în interesul dvs. și al satului amintit să faceți
de toate regulile de siguranță.”

Atenție, Sand? — 4 — 5 — c. c. n. a.

1. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$
 2. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$
 3. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$
 4. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$
 5. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$
 6. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$
 7. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$
 8. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$
 9. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$
 10. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$

Colonelul Moravec era conștient de faptul că doar informațiile lui Franța nu puteau menține poziția față de englezi. Fără „Franța” valoarea lui ar fi scăzut imediat, motiv pentru care agenta stabilise contactul cu acesta.

Gestapoal rusa de la Moscova se ovinăuare apriga după camuflajul rezistenței. Cu toate că activau împotriva forțelor de rezistență erau totuși cumplici. Gestapoal se afla pe urmele acestora care aveau emițătoare clandestine așa că erau necesare maxime precauțiuni. Dar Moravec nu ținea cont de toate acestea; el avea nevoie de informații!

UN PERICUL SILENȚIOS

Situația din Europa a luat o dezvoltare favorabilă Germaniei.

În ziua de 14 iunie 1940, guvernul francez a primit de la guvernul italian o notă conținând o declarație de război față de Germania. În perioada de la 12 la 14 iunie germanii au ocupat Franța. În perioada de la 12 la 14 iunie germanii au ocupat Franța.

În ziua de 14 iunie 1940, guvernul francez a primit de la guvernul italian o notă conținând o declarație de război față de Germania. În perioada de la 12 la 14 iunie germanii au ocupat Franța. În perioada de la 12 la 14 iunie germanii au ocupat Franța.

Guvernul Franței a fost primit fără onoruri militare. Maresalul Keitel a comunicat scurt și cuprinzător condițiile de armistițiu.

Monumentul victoriei franceze din pădurea de la Compiègne, deja acoperit cu steagul german având zvonit.

Guvernul Franței a fost primit fără onoruri militare. Maresalul Keitel a comunicat scurt și cuprinzător condițiile de armistițiu.

ale lui Hitler. Ce are de gând să facă Hitler după capitularea Franței?

Aceste întrebări nu și le puneau numai primul ministru britanic Winston Churchill și Serviciul secret, ci și dr. E. Benes și colonelul Mazavek. La 23 iulie, acesta din urmă a expediat la Praga o rametă gramă conținând mai multe întrebări adresate lui „Franta”.

Este posibilă stabilirea datei invaziei asupra Angliei și se putea ca să fie anunțată din timp? Se cunosc unele amănunte? Știe „Franta” ceva despre spionii care activează pe teritoriul britanic? În ce măsură spionajul german împotriva Rusiei sovietice?

Încă de la 16 iulie 1940, Hitler a dat dispoziții pentru prelucrarea planului de operații „Leul de mare” — numele de acoperire dat acțiunii de invadare a insulelor britanice. La 1 august, Hitler a semnat directiva nr. 17 în care ordona:

Pentru a crea condiții de succes în gen defontve a Angliei și pentru a realiza în mod maxim o război de asalt pînă la mare, trebuie să se realizeze o victorie asupra Aviației germane. După realizarea supremației aeriene este necesar ca atacurile să fie îndreptate împotriva porturilor și mai ales împotriva depozitelor de aprovizionare din interiorul țării.

La opt zile după emiterea directivei nr. 17 a început bătălia aeriă pentru Anglia. Ea a fost cea mai de durată care a produs pierderi considerabile. Germania a angajat batalia 700 de bombardiere 200 de Stukas 700 de avioane de vânătoare și 200 de avioane de asalt. Pentru englezi cea mai mare dificultate o constituia lipsa de piloți. Winston Churchill a recunoscut mai târziu că Marea Britanie n-ar fi cucerit niciodată victoria în bătălia aeriană fără ajutorul piloților polonezi, cehoslovaci francezi și belgieni. În primele

atac germana a pierdut 607 de aparate în timp ce numai 153. Multe din avioanele britanice fiind deasupra teritoriului englez, a permis salvarea echipajelor. Înaltul comandament al Wehrmachtului conștientizând întreruperea pregătirilor pentru invazie. Conform planului, primul contingent de 4000 de oameni trebuia să aterizeze la sud-vest de Londra, în zona dintre Ramsgate și Deal y, urmînd să creeze aici un cap de pod pe o adîncime de 30 de kilometri. După trei zile de la începerea operațiunii urma ca 260 000 de soldați germani să staționeze pe teritoriul englez. La aceste operații trebuiau să participe 39 de divizii care șase divizii blindate, trei divizii motorizate și două divizii de parașutiști. Pentru debarcarea în Anglia au fost concentrate forțe navale masive în porturile olandeze, franceze.

În ziua de 18 iunie 1940, Hitler a dat dispoziții pentru începerea invaziei asupra Angliei. El a ordonat ca toate forțele aeriene germane să fie concentrate în Franța și să fie gata să atace Anglia în orice moment. În ziua de 18 iunie, Hitler a dat dispoziții pentru începerea invaziei asupra Angliei. El a ordonat ca toate forțele aeriene germane să fie concentrate în Franța și să fie gata să atace Anglia în orice moment.

La 23 iunie 1940, după două zile de la capitularea Franței, ducele de Windsor a sosit la Madrid. Sosirea acestuia a fost cunoscută de Stohrer, ambasadorul german în Spania. El a informat de externe al Reichului, von Ribbentrop. După două zile s-a primit la Berlin un mesaj cifrat sosit de la ducele de Windsor. Mesajul conținea o declarație în care ducele de Windsor a declarat că el nu va fi recunoscut de către germani și că el va rămâne loial față de Marea Britanie. Hitler a fost foarte caustic împotriva lui Churchill și a războiului.

Este cunoscut că acesta a fost momentul în care a luat naștere ideea de a-l întrebuința pe ducele de Windsor pentru planurile de invazie asupra Angliei.

acela care urma să fie desemnat ca guvernator al Elzei ocupate.

Primele știri, deocamdata incomplete, privind planul de invazie germană în Anglia, au fost transmise de „Franta” începând de la sfârșitul lunii iunie 1940. Este de la sine înțeles că Londra era foarte interesată în aflarea de amănunte privind invazia; din această cauză, în mesajul transmis la 11 iulie se sublinia în mod deosebit că „toate știrile privind atacul asupra Angliei vor avea întâietate”.

Marele dezavantaj îl constituia însă drumul lung pe care făceau informațiile lui „Franta”. Mai întâi erau telegrafiate la Belgrad, ca pentru adevărate completări necesare și apoi din urmă erau transmise prin radio la Londra. Toate acestea făceau imposibilă o comunicare la timp a știrilor. Din această cauză s-a ajuns, de comun acord, la hotărîrea de a se crea un cod special pentru ca știrile lui „Franta” să fie transmise direct de la Praga la Londra. Cinci zile înainte de a fi primit la Praga codul special pentru știrile lui „Franta”, la 5 august 1940, locotenent-colonelul Balaban a primit un mesaj urgent: „În perioada actuală problema atacului asupra Angliei constituie o chestiune crucială din punct de vedere militar și politic. Toate știrile privind acest subiect sînt deosebit de importante și li se va acorda întâietate”.

În primele zile ale lunii septembrie — probabil în 4.IX — a fost expediat de la Praga un mesaj care a avut la Londra efectul unei bombe. În această știre se anunța că invazia asupra Angliei va începe în 15 septembrie. Invazia, se zicea în mesaj, va începe printr-un atac aerian cu bombardiere și cu avioane de altă. Vor urma în valuri și vor folosi lacrimogere și un alt gaz iritant. În timpul atacului, germanii vor încerca folosind toate mijloacele, deci și vedetele, pîde și submarinele să treacă la o debarcare a trupelor.

La puțin timp după aceasta s-a interceptat la Londra o știre venită de la „Franta”. În porturile belgiene, franceze, olandeze și norvegiene sînt concentrate toate tipurile de nave

pentru invazie au fost pregătite 155 vase de transport, 1161 vase cu motor, 471 de remorchere și 1722 vase fluviale.

La invazia Marii Britanii nu s-a mai ajuns. Cu puțin timp înainte de ziua hotărîită, Hitler a ajuns la decizie — luînd cont de părerea comandantului suprem al marinei de război germane amiralul Raeder — că Marea Britanie va fi invadată și fără invazie, adăugînd imediat după aceasta că în privința acestui plan în continuare a rămas în discuție alte păreri.

Unul din cele mai interesante episoade din timpul pregătirilor germane pentru o invazie în Anglia a fost și acel plan la elaborarea căruia a participat conducerea S.S.-ului. Conducătorul S.S.-ului, Heinrich Himmler, vedea în populația islandeză pe urmașii vechilor germani care, prin sîngele lor germanic, ar fi strîns legați de Germania. Cu siguranță deci că Himmler a fost inițiatorul ideii ocupării Islandei. „Franta”, ale cărui legături ajungeau pînă la Biroul central al Siguranței Reichului (R.S.H.A.), a aflat despre aceste intenții și, prin intermediul lui V. Moravec, ele au fost comunicate Londrei. Toate acestea se petreceau în perioada în care și Statele Unite se orientau în direcția ocupării acestei insule. Din acest motiv, Serviciul secret american se arăta foarte interesat în aflarea unor amănunte privind planul german.

Colonelul Moravec s-a folosit de acestea. Există dovezi care ne demonstrează că el a vîndut cu 50.000 de dolari Serviciului secret american știrile obținute de la „Franta” în această chestiune.

Cînd A-54 — „Franta” — a comunicat aminarea invaziei asupra Marii Britanii, Londra a cerut o examinare amănunțivă a știrii. În ziua următoare, la 16 octombrie, a fost primit un mesaj de la „Franta” care anunța că invazia va începe în ziua următoare. Acest mesaj a fost interceptat și de serviciile de securitate ale Statelor Unite. Din această cauză s-a putut referi la sursa mesajului. Din această cauză s-a putut referi la sursa mesajului.

gradul de autenticitate și descrierea felului în care au fost obținute".

*

Se aflau pe urmele lui ca și cîinii de vinătoare.

Sute de agenți aveau asupra lor fotografia sa.

„Trebuie să-l înhățăm pe acest om!” i-a ordonat comisarului de Gestapo, Fleischer, șeful Gestapoului din Praga, Geschke.

Dar omul pe ale cărui urme se aflau le scăpa. Cunoștea toate țesăturile, toate străduțele centrului orașului. Trecea prin fața lor, îl întâlneau, dar rămânea necunoscut. Purta cînd o palamie trolează, cînd o bască și ochelari cu sticlă obișnuită.

„Nu trebuie să vă temeți din cauza mea”, le spunea acest bărbat de fiecare dată colaboratorilor săi.

La Gestapo era cunoscut sub diferite nume. De cele mai multe ori se numise „Vojta”. Fleischer însă îl căuta sub numele de Vaclav Moravek.

Cu „Franta”, Moravek a reușit să se înțeleagă în foarte scurt timp. Aveau cîteva ascunzători prin intermediul cărora își fixau întîlnirile: în cabina telefonică din strada Zeltner, în apropiere de biserica Thyn, într-un cavou al unui nobil austro-ungar din cimitrul militar de la Pohorelec și în magazinul filatelice al lui Bretislav Schweizar din strada Poric 6.

Unchiul lui B. Schweizar, Josef Horny, ne-a povestit în ce fel s-a ajuns la stabilirea unei ascunzături în magazinul filatelice.

Și cred că asta
rale din 1938. Du
pină cînd, într-una din zile, s-

Jack a f
gen f
întra ca m
maile s
Bret a f

... și p
... zile a p
... de f
... campararea sa
... m
... varat ac
... De fiecare dată
... Dar el m-a l
... Breti, e de-al
... T
... P

eci și cinci de
turi de cauza noastră. De multe
tîrziu aplecat deasupra timbrelor. Mi
Breti nu știa decît să ridă și să zică:

Josef Horny, unchiul tinărului Bretislav a tăcut. Apoi a rămas o dată înainte de a continua: „Și apoi, într-o zi
a Breti, la magazin. Dar am observat încă din depărtare că
șoarele sînt trase. Am tresarit. Am simțit broboane de su-
soare pe frunte. Îmi spuneam că ceva s-a întîmplat, că Breti

Și așa a fost. Gestapoul îl ridicase pe Breti. Nu l-am mai văzut după aceea. La 30 iunie 1942 l-au executat.

Vaclav Moravek nu era niciodată singur. Se întîlnea cu Balaban, Mařin, Churavy și cu mulți alții în cele mai diferite locuri din Praga. De la muncitorii fabricii de mașini C.K.D. unde erau cele mai noi comenzi pentru Wehrmacht, de la

De cele mai multe ori însă, Moravek se întâlnea cu un bărbat zvelt și brunet. Își stringeau miinile puternic și schimbau citeva cuvinte sau își predau reciproc bilețele. Același lucru s-a întâmplat și într-o zi a lunii iunie 1940, când Moravek a predat prietenului său Kurt Konrad-Beer, fost redactor la „Ruh und Recht“, informații asupra spionajului german în Uniunea Sovietică. Aceste informații fuseseră obținute de Moravek de la un agent „Franta“. Erau știri prețioase, care fuseseră în același timp trimise și la Londra, cu mențiunea că fuseseră transmise sovieticilor.

Londra n-a fost însă prea entuziasmată de legătura stabilită între grupa de informații și funcționarii sovietici, la demonstrat și de radiograma din 15 iulie 1940: „Din punct de vedere al obiectivelor și tactice, în afară de noi, nu mai predați informații. Știrile primite de la „Franta“. Aceste informații nu trebuie folosite în direcția unei colaborări cu Răsăritul. Navratil și Svatopluk sînt neliniștiți din cauza celor comunicate. Cer din nou să fiți precauți și rezervați față de o colaborare cu Răsăritul...“.

Sub numele de acoperire „Navratil“ se ascundea în realitate dr. E. Beneš, iar „Svatopluk“ era ministrul apărării al guvernului aflat în exil londonez, generalul Serghei Ingr.

Vaclav Moravek nu luă însă prea în serios sfatul „a nu preda informații“ primit de la dr. Beneš și de la generalul Ingr. După arestarea lui Kurt Konrad-Beer, în primavara anului 1941, el s-a întâlnit în continuare cu acesta. Și nu numai el. Moravek era convins încă din 1940 că o strînsă colaborare era necesară cu mișcările de rezistență comuniste din Europa. El a stabilit legături și cu citiva colaboratori ai Comitetului Central al Partidului Comunist Cehoslovac aflat în exil.

Știrile lui A-54 au mers și în continuare pînă la moartea lui Moravek la Consulația Uniunii Sovietice. Nu este deloc exclus ca Moravek să-l fi pus direct în legătură cu Kurt Konrad-Beer pentru a urgenta transmiterea informațiilor către autoritățile sovietice. Nu avem încă o dovadă convingătoare în acest sens.

part al însă declarația proprietarului de vilă M. Boswart, la care a locuit dr. Paul Hans Steinberg, ar putea fi o dovadă.

Boswart își amintește: „Într-o zi am intrat pe neașteptate în locuința domnului Steinberg. L-am găsit stînd cu un bărbat la masa pe care o acoperiseră cu o mulțime de etichete de pe sticlele de vin. Văzîndu-mă intrînd, dr. Steinberg mă privi cîreacă surprins și vorbea neclar. Apoi mă prezentă pe oaspetele său ca fiind dl. Beer, primarul Leipzigului. Nu reușeam să înțeleg nimic din ceea ce vorbeau, dar am văzut că nu era fost exclus să fi fost Kurt Konrad-Beer. Mă mulțumii să spun că Steinberg a trimis unele știri cu ajutorul etichetelor de pe sticlele de vin, dar nu este exclus ca în momentul respectiv să fi fost vorba de etichete sau despre metode de transmitere a informațiilor. Poate că din această cauză erau etichetele pe sticlele de vin.“

in teritoriul european al Uniunii Sovietice. In opt zile, germanii urmau să atingă linia Arhanghelsk-Volga pentru ca restul teritoriului european al Uniunii Sovietice să poată fi cucerit în raza de acțiune a aviației germane.

In completarea acestei directive se presupunea că războiul împotriva Uniunii Sovietice vor mai participa și Finlanda, Polonia și Ungaria. In continuare, din cauza conștientizării că Uniunea Sovietică revenea condusă de Stalin, Hitler a decis să se concentreze pe toți acțiunile sovietici luați prizonieri.

Cind a aflat oare „Franta” planurile lui Hitler? Unele indicații le cunoscuse aproape în același timp cu conducătorii serviciilor militare germane de informații; se pare chiar că amănuntele i-au fost cunoscute mai devreme decît șefilor de serviciu din cadrul „Abwehr”-ului.

Deja din octombrie, „Franta” știa că tensiunea în care se aflau generalii, unii ofițeri și chiar Himmler se datora planului privind atacul îndreptat împotriva Uniunii Sovietice. Încă înainte de 20 octombrie, sora șefă a Crucii Roșii germane la Praga a fost numită să activeze la Odesa, urmînd ca pentru misiunea ce o avea de îndeplinit acolo să-și aleagă cîteva femei de încredere care cunoșteau limba rusă. De asemenea, în jurul datei de 20 octombrie, mai mulți funcționari care lucrau în instituțiile „Protectoratului” au fost numiți în unele localități din Uniunea Sovietică.

Toate aceste informații au fost transmise de grupa de informații cehă la Londra. Aici domnea o mare neliniște. Nu oglindeau toate acestea doar o încercare a conducătorilor Germaniei de a disimula adevăratele lor țeluri?

Presupunerile și semnele de întrebare care se înmulțeau în mintile ofițerilor germani au fost lansate de „Franta” la 11 noiembrie 1941. Într-un raport adresat lui Hitler, el a spus: „Erau cîteva motive importante care să conducă la o atitudine de prudență față de Uniunea Sovietică. În primul loc în prima jumătate a lunii mai 1941”. Acest raport a fost primit de Hitler.

La o săptămînă după ce Hitler semna Directiva nr. 21, „Planul Barbarossa”.

Vaclav Moravec a citit cele mai importante părți ale acestor directive înaintea multor generali germani și, după ce le-a citit, le-a predat radioteletipului pentru a le încredința lui „René”.

La Londra, colonelul Moravec își făcuse suficient de multe prieteni era într-adevăr de reșchetat. Cîndva acum, a sărit pe cîntă și la evenimente care nu erau așa ca data la care se schimbă nuanțele de gri și albastru. Așa că, sau „Franta” a devenit acum „René” sau „René” a devenit „Franta”. La Londra avea cel mai mare număr de prieteni și cunoștințe personale cu „René”.

Întrebarea care se puneă însă era cum să se realizeze aceasta?

Numeroasele călătorii pe care le făcea „René” au ușurat întîlnirea. De altfel, el se găsea adeseori în afara Pragăi, pentru că pleca cînd în Bulgaria și Ungaria, cînd în Turcia și Iugoslavia. De aceea tocmai Belgradul — unde se aflau oameni ai Serviciului de informații cehoslovac — a fost găsit a fi cel mai avantajos oraș pentru o întîlnire. Așadar, s-a hotărît că „René” va veni acolo la 4 februarie 1941 și se va întîlni cu ofițerul informativ cehoslovac la biroul firmei Kosovka, din str. Njegoskova nr. 4. Parola: „Karl-Voral-Libuse”.

Ce probleme interesau în primul rînd? Bineînțeles, „Planul Barbarossa”. Dar nu numai acesta. Ce se pregătește în Turcia? Au germanii intenții precise privind Gibraltarul? Ce noutăți sînt în patrie?

„René” a primit toate aceste informații și le-a transmis lui „Franta”. Dar la puțin timp după aceasta, grupa de informații din Praga a primit indicații să-i plătească lui „René” o sumă importantă. De aici se poate ajunge la concluzia că întîlnirea a fost un mare succes, căci Londra nu dădea nimic pe degeaba.

„René” completa în mod sistematic știrile sale privind pregătirile germane împotriva Uniunii Sovietice.

Este fapt cunoscut că Mareșalul a informat pe E. Beres
despre intențiile Germaniei asupra Uniunii Sovietice
într-o scrisoare din 1940. De asemenea, este cunoscut faptul că
Germania a atacat Uniunea Sovietică în iunie 1941. Că
daca ar fi putut, Germanii ar fi atacat Uniunea Sovietică
mai devreme, dar au fost împiedicați de anglicani. În
aprilie 1941, Churchill a scris lui Stalin că
Germanii au atacat Uniunea Sovietică în iunie 1941.
Stalin a răspuns că Germanii au atacat Uniunea Sovietică
în iunie 1941.

Într-o scrisoare din 1941, Churchill a scris lui Stalin
că Germanii au atacat Uniunea Sovietică în iunie 1941.
Stalin a răspuns că Germanii au atacat Uniunea Sovietică
în iunie 1941.

Doar informațiile primite de la Serviciul secret al State-
lor Unite și mai ales cele primite de la Serviciul secret al
Churchill să-i adreseze lui Stalin, la 3 aprilie 1941, o scrisoare
personală.

În scrisoare se spunea că din știrile primite de la un agent
se deduce că...

fiace au aceste fapte", scria Churchill

Atacul asupra Uniunii Sovietice nu a mai fost...

turnat. „Mai curind moartea

Belgrad și din alte orașe iugoslave

...a fost...

pentru războiul împo-
activitatea Serviciului

Canaris la Istanbul
informații ale lui „René” privind
zona Balcanilor au fost cele referitoare la bombardarea ora-

armas să-și ia zborul spre Belgrad mai ales de pe aeropor-

intr-un morman de ruine fumeginde. Aproape 17000 de oa-

precum și în diviziile corpului expediționar italian. În total se aflau în acțiune trei milioane trei sute de oameni, 5 000 de tunuri și aruncătoare de mine, peste 100 de tancuri și aproape 5 000 de avioane.

Guvernul sovietic a decretat imediat mobilizarea generală, iar în partea europeană a Uniunii Sovietice a fost proclamată starea de război.

pe o victorie rapidă, un optimist vorbind chiar de un de zece zile".

Războiul împotriva Uniunii Sovietice a născut
 din așa-numitul „Protectorat”. Lupta împotriva
 conștientă a națiunilor libere care acum marte
 nădărijă și războiului. V. Moravsk pro
 împotriva Uniunii Sovietice. Într-un
 la 23 iunie. Nu a p
 dăruie. Germania
 Uniunii Sovietice. La Londra

Adunarea de la Berlin alina Hitler a
...
... Smolevskii ...
... fixat. Dar ...
...
...
... pe Hitler sa modifice ...
...
sud. La 21 august, Hitler a comutat ...
Moscovei încă înainte de venirea ...
siunea principală; în schimb, de mare importanță ...
parca Crimeea și ...
sa și distrugerea căilor de traie pe care circula ...
din Crimeea. Dar ...
...
...
...

Londra era entuziasmată de informațiile lui „René”. Așadar, se cereau noi informații. Într-un local în septembrie -

3 : IN 1941, Renc urma se la pe unde a ca a
care a fost scopul acei castru. Eate, it ca anu
Canais a fost in Turcia? Ce pa are Germania, fata de
Turcia? In ce fel se observa in Turcia, fata de
a pe a Marea Neagra in Europa? Eate, it ca anu
ce rna noi stia de pe fiera, pe rna? Eate, it ca anu
a rna general al in Europa? Eate, it ca anu
W. a rna? Ce rna in Europa? Eate, it ca anu
a rna a populatiei, rna? Eate, it ca anu
a rna R. a rna? Eate, it ca anu
a rna a L. a rna? Eate, it ca anu

IMPUSCĂTURILE

În ziua următoare, la ora 10, am plecat din nou în misiune. De această dată, am fost însoțit de agentul Nerad, care a condus mașina noastră. Am mers pe o stradă îngustă, străduindu-ne să nu fim văzuți. La 22 aprilie, Balaban a fost fixându-i-se o întâlnire în cartierul P. A. L. și a fost arestat.

„Naroda”, știau că acum este nevoie de un „ban”, spanea pe atunci locotenent-loc a devenit periculos pentru noi: avem aici unde să ne mai odihnim mă-

an, „René” l-a avertizat pe căpi-

Dar Gestapoul se afla pe urmele lui.

Joi 13 mai 1941, exact la ora douăsprezece în fata Bănci Ipotecare, se întâlneau locotenent-colonelul Maşin şi „René”.

„René” era informat în mod sistematic de către şeful său, comisarul de Gestapo, Oskar Fleischer, despre toate activităţile de armare a colaboratorilor. Maşin şi René erau în contact. Maşin îi spusese lui René că Gestapoul a pus mina pe unii oameni, dar că nu fusese încă trădată.

Maşin şi René erau pe atunci la dispoziţia Gestapoului. Chiar în ziua de 13 mai, „René” adusese câteva ştiri despre pregătirile de război ale Germaniei împotriva Uniunii Sovietice. Maşin şi René erau în contact. Maşin îi spusese lui René că Gestapoul a pus mina pe unii oameni, dar că nu fusese încă trădată.

Gestapoul reuşise între timp să stabilească adresa exactă a lui Maşin şi Moravek. Maşin şi Moravek au sosit după ora şapte în garsoniera situată de conducătorul de la strada Kabarina.

Maşin şi Moravek au sosit după ora şapte în garsoniera situată de conducătorul de la strada Kabarina.

Au început imediat să transmită. De undeva se auzi lăud un cântec dar... Gestapoul îşi anunţa de cele mai multe ori sosirea.

Ştia cu toată că situaţia este extrem de periculoasă. În mare grabă se apucara să distrugă materialul informativ. Dar trebuia să deschidă uşa. Maşin şi Moravek erau în contact. Maşin îi spusese lui René că Gestapoul a pus mina pe unii oameni, dar că nu fusese încă trădată.

Gestapoul avea în vedere să distrugă materialul informativ. Maşin şi Moravek erau în contact. Maşin îi spusese lui René că Gestapoul a pus mina pe unii oameni, dar că nu fusese încă trădată.

În ceea ce îl priveşte pe Vaclav Moravek şi pe telegrafistul Peltan, pentru ei exista decît o singură ieşire: pe fe-

...

Cu rana sângerândă somar bandajată, Moravek a trecut
toată noaptea străzile Pragăi. Abia în zori s-a dus la
cut, conductorul de tren Zeman, din strada Belgrad
el o ceașcă de cafea și a plecat apoi la clinica Zet
unde a primit îngrijurile necesare. Moravek i-a
lui consultant că-și rănise mâinile în timp ce repara

Desigur, Gestapoul constatasese că unul din oameni fusese
serios rănit. Urmele de sînge o dovedeau cu prisosință. După
de 14 m. cînd fusese rănit, acesta nu a ocupat spitalul. Ge-
stapoul a fost obligat să-l ducă la un medic de stradă pentru
de tratament care au fost controlate cu minuțiozitate.

A doua zi, la ora 10.00, am plecat de la Terroka și am ajuns
 la ora 12.00 la orașul de la bohi narvok. Aici am
 rămas în hotelul "Kod" și am avut o noapte bună.

On a été arrêté à Tere
nove, le 17 mai 1941
et emmené à la prison
de la ville.

„Cine-l cunoaște ?” și sub aceasta următoarele :

„La spitalul din Praga a fost adus, în ziua de 13 mai, un

1. *Prima*
 2. *Seconda*
 3. *Terza*
 4. *Quarta*
 5. *Quinta*
 6. *Sesta*
 7. *Settima*
 8. *Octava*
 9. *Nonna*
 10. *Decima*
 11. *Undecima*
 12. *Dodecima*
 13. *Trigesima*
 14. *Quadragesima*
 15. *Quingentesima*
 16. *Sextagesima*
 17. *Septuagesima*
 18. *Octogesima*
 19. *Nonagesima*
 20. *Centesima*
 21. *Centesima*
 22. *Centesima*
 23. *Centesima*
 24. *Centesima*
 25. *Centesima*
 26. *Centesima*
 27. *Centesima*
 28. *Centesima*
 29. *Centesima*
 30. *Centesima*
 31. *Centesima*
 32. *Centesima*
 33. *Centesima*
 34. *Centesima*
 35. *Centesima*
 36. *Centesima*
 37. *Centesima*
 38. *Centesima*
 39. *Centesima*
 40. *Centesima*
 41. *Centesima*
 42. *Centesima*
 43. *Centesima*
 44. *Centesima*
 45. *Centesima*
 46. *Centesima*
 47. *Centesima*
 48. *Centesima*
 49. *Centesima*
 50. *Centesima*
 51. *Centesima*
 52. *Centesima*
 53. *Centesima*
 54. *Centesima*
 55. *Centesima*
 56. *Centesima*
 57. *Centesima*
 58. *Centesima*
 59. *Centesima*
 60. *Centesima*
 61. *Centesima*
 62. *Centesima*
 63. *Centesima*
 64. *Centesima*
 65. *Centesima*
 66. *Centesima*
 67. *Centesima*
 68. *Centesima*
 69. *Centesima*
 70. *Centesima*
 71. *Centesima*
 72. *Centesima*
 73. *Centesima*
 74. *Centesima*
 75. *Centesima*
 76. *Centesima*
 77. *Centesima*
 78. *Centesima*
 79. *Centesima*
 80. *Centesima*
 81. *Centesima*
 82. *Centesima*
 83. *Centesima*
 84. *Centesima*
 85. *Centesima*
 86. *Centesima*
 87. *Centesima*
 88. *Centesima*
 89. *Centesima*
 90. *Centesima*
 91. *Centesima*
 92. *Centesima*
 93. *Centesima*
 94. *Centesima*
 95. *Centesima*
 96. *Centesima*
 97. *Centesima*
 98. *Centesima*
 99. *Centesima*
 100. *Centesima*

$\frac{1}{2} \left(\frac{1}{\sqrt{2}} + \frac{1}{\sqrt{2}} \right) = \frac{1}{2}$

... ..

[illegible]

1905

de opera faciente

dar Gestapoului n-a trebuit să se mănânce ca la noi. Trebuie
să-și dărească puțin din război. Măsură să-și dărească
numele, Sînt locotenent colonelul. Măsură să-și dărească
numele de la Gestapo care l-a cunoscut. Măsură să-și dărească

[illegible]

...cu Mașin la închisoarea
...: „Mașin era îmbrăcat în haine de deținut,
...era solid și...

1911

WILLIAM A. ...

the following are the names of the persons who have been named in the above list:

$\frac{d}{dt} \left(\frac{\partial L}{\partial \dot{x}} \right) = \frac{\partial L}{\partial x}$

... ..

1. The first part of the paper is devoted to the study of the properties of the function $f(x)$ defined by the equation

and in January, 1901, he was elected Mayor of the City of New York.

...a venit în locuința lui František Mandík, din Praga-Nusle, strada Dealului 10. Primele lui cuvinte au fost: Trebuie să

...mă mut definitiv la voi". Doamna Mandkova s-a mirat foarte

mult auzindu-l pe Moravek rugind-o să-l ajute la dezbrăcarea

echu lui mantale de ploare. Abia după aceea i-a observat

bandajele de pe mâini. Moravec i-a povestit despre împuşcă-

urile din Terebka. Din fericire, rănilor s-au vindecat repede. Cu toate că fusese atât de rău, el nu se simțea rău.

Cu toate că fusese rănit, Moravsek n-a încetat să lucreze legal. La familia Mandik z-a întâlnit cu locotinent-colonelul

buravy și cu alți membri ai grupului de rezistență. De multe

...și cu alți membri ai grupului de rezistență. De multe
ori se ducea în centrul orașului și se întâlnea cu „René” M.

arek purta mânuși negre și-și infunda întotdeauna mâinile

cu eventualitatea unei întâlniri cu Gestapoul. Soții Mandik

-aa procurat și o unificări de feroviar cu care urma să-și
știe pe Jamarit

Moravek se gîndea adeseori la Masin cazut în mina Gălapoului. A conceput un plan îndrăzneț pentru eliberarea lui din închisoarea Pankraz, dar evenimentele s-au apropiat de rapid de sfîrșitul lor, încît planul nu a mai putut să se realizeze.

După întimplarea de la Terebka, prima grijă a lui Moravěk a fost să restabilească contactul cu Londra și să găsească posibilitatea transmiterii știrilor lui „René”, lucru ce l-a și reușit. Englezii au fost foarte impresionați de rapida reluare a legăturilor.

La 22 iunie 1941, Germania a atacat Uniunea Sovietică. Între timp Moravek adusese un emițător la familia Mandik și a început o activitate febrilă. În locuință a fost instalată o antenă provizorie și telegrafistul Peltan a început să transmită în fiecare zi timp de câteva ore.

Apoi s-a întâmplat nenorocirea. Era la 28 iunie, spre seară. Peltan și Moravek lucrau în cameră cu emitătorul. Doamna Mandikova se aplecase peste fereastră pentru a uda florile. Deodată tresări. În colțul străzii se oprise o mașină cenușie și soldați germani coborau din ea. „E semn rău”, își spusese doamna Mandikova și alergă în cameră, avertizându-i pe bărbatul ei și pe copilul mic. În acel moment, două mașini germane, care se îndreptau spre apartament, au răsturnat un bărbat în vârstă. El a fost rănit grav și a murit în spital. Următoarele zile au fost pline de durere și tristețe. Peltan și Moravek au rămas în cameră, rugându-se să nu se întâmple nimic rău. În cele din urmă, soldații germani au plecat și apartamentul a rămas din nou în liniște.

Între timp, soții Mandik s-au apucat să facă „ordine” în cameră. Pe patul era înțesat cu cîțime de lăste și de țesături vechi, care erau aruncate pe fotoliu. S. Mandik luase hîrtia și le dăduse în scris cu o mîna. Intenționa să arunce imediat, dar s-a oprit să observe sub peretea geamului galeșele. Nu știa ce conțin și teama că ar avea în ele oarece lucruri le-au lăsat nemis.

na činu a Mandikova povestestje

Am așezat la masa lui Iulian și de mîncare am tot plăcut
am mai avut timp să mă gîdiesc la felul în care pe lîngă
se poate să plece în vacanță și să se gîndească. Apoi a sosit
și el, așa cu piciorul lui, și am dat din cap. În
acele zile de călătorie, în...

1. The first of these is the fact that the
 2. of the various values of the function
 3. is not a constant. For example, if
 4. the function is defined by the equation
 5. $y = x^2 + 1$, then the values of y are
 6. not constant, but vary with x .

Gestapoului. Comandantul acestei unități era locotenentul-major Kosche. Chiar dacă o coincidență de nume nu poate fi exclusă, se pare că este vorba de același Kosche cărui, în 1938,

Succesele Gestapoului au constituit grele lovituri pentru
area de rezistență

Situația din „Protectorat” începuse să îngrijoreze Londra, dar pentru un timp se întrerupsese și legătura cu „René”, care luase la cunoștință informațiile lui nu numai pe cei din Serviciul Secret britanic, dar și pe ministru britanic.

Dar nici Berlinul nu era mulțumit cu evenimentele din Protectorat. Hitler a ajuns la concluzia că trebuie să acționeze energic, și l-a investit pe obergruppenfuhrerul S.S. și generalul de poliție Reinhard Heydrich să preia postul de locuitor al Boemiei și al Moraviei.

Încă din ziua în care fusese numit „lector de protector”,
a luat următoarea hotărâre

absolută. N-au făcut excepție nici chiar Willi Abendschön și secretara sa, H. T. bias.

Ca și alta dată, întreprinderea a jucat un mare rol în furtul. Gestapoul a aflat că la soțul Rozum, din Praga 7, s-ar afla ascuns un emițător. La începutul lui octombrie o grupă de Gestapo, condusă de inspectorul șef Peter, a ocupat vila locuită de soțul Rozum. Emițătorul clandestin nu a fost găsit, în schimb au arestat un bărbat necunoscut. La interogatoriu el a mărturisit că este maiorul Jedlicka. Gestapoului îi era cunoscut că acesta se întâlnea sub numele de acoperire „Cetina mică” cu Churavy. Churavy era căutat în zadar de ani de zile de către Gestapo, fiind condamnat în anul 1939 la moarte în contumacie, pentru activitatea lui ilegală.

La cel arestat au fost găsite documente și radiograme pe care Gestapoul a reușit treptat să le descifreze. Acestea conțineau și știri privind declarațiile făcute de parașutiști sovietici. Într-una din radiograme se vorbea de către Serviciul de Informații al „Abwehr”-ului german, că el de informații despre activitatea lui Jedlicka. Deoarece toate procesele verbale de interogatoriu erau scrise în germană, funcționarii obișnuiți.

Mayorul Jedlicka a mărturisit la interogatoriu că a doua zi urma să se întâlnească cu un bărbat purtând numele de acoperire „Cetina mică”. Acesta era numele de acoperire al lui Churavy. La începutul lui octombrie 1941, a fost ocazia de a pune la punct un cordon în jurul locului unde urma să aibă loc întâlnirea și l-a arestat pe ofițer.

Locotenent-colonelul Churavy a fost surprins imediat de funcționarii Gestapo. În mesajele interceptate aparuse de mult timp numele lui Churavy. Gestapoul ajunsese repede la cunoștință că acesta se întâlnea la misteriosul informator german, pentru care funcționarii se concentrară mai ales în

jurul acestui nume. Dar Churavy nega în permanență că ar cunoaște pe un anume „Rene”. Abia când Gestapoul a găsit o listă în care „Rene” confirma primirea sumei de 4.000 de coroane, Churavy a recunoscut că „Rene” exista în realitate, adăugând însă că nu-l întâlnise de foarte multă vreme. După ce a fost dus la închisoare, Churavy a dat o măști a lui „Rene” și barba lui. Într-o zi a patra sa de închisoare, Churavy a reușit să se elibereze.

Grupă specială de urmărirea lui Churavy a fost formată de W. Abendschön și de funcționarii săi. Într-una din radiograme interceptate se vorbea despre un colaborator al lui Churavy, care se numea „Cetina mică”. Acesta era numele de acoperire al lui Churavy. Într-una din radiograme se vorbea și despre un colaborator al lui Churavy, care se numea „Cetina mică”. Acesta era numele de acoperire al lui Churavy. Într-una din radiograme se vorbea și despre un colaborator al lui Churavy, care se numea „Cetina mică”. Acesta era numele de acoperire al lui Churavy.

Paralel cu aceste acțiuni se făceau cercetări și în altă direcție, ele vizând pe colaboratorul Serviciului de informații german. Într-una din radiograme interceptate la sfârșitul lui septembrie — începutul lui octombrie 1941, se menționau nominal acei agenți ai „Abwehr”-ului care se infiltraseră în rețeaua „Secret-service”-ului britanic.

În perioada respectivă spionajul german în Turcia era condus din Praga, motiv pentru care maiorul Mummra, șeful Serviciului III al „Abwehr”-ului din Praga, a dispus arestarea a trei dintre agenții lui care, din ordinul său, vizitaseră cu puțin timp în urmă Istanbulul și asupra cărora plana acum suspiciunea că ei ar fi sursa informațiilor de care dispunea mișcarea cehă de rezistență. Era vorba de August Seidl (nume de acoperire „Cetina mică”), de August Seidl (nume de acoperire „Cetina mică”), de August Seidl (nume de acoperire „Cetina mică”).

Unii ai Rezistenței cehi au fost arestați și unul din ei a reușit să se elibereze.

undeva într-un cartier din nordul Pragai. Era o informație care restringea numărul celor suspectați. Willi Abendschön își aminti de interogatoriul celor trei agenți ai „Abwehr”-ului la Istanbul constatând că în privința unui amanunt exista o potrivire între declarațiile agenților și ale celui arestat: șeful celor trei agenți locuia și el în nordul Pragai. Abendschön acționă imediat și la 13 octombrie 1941 îl arestă pe acest șef în clădirea „Abwehr”-ului din Praga.

Arestatul era șeful agenților „Abwehr”-ului din Praga în Finlanda și Turcia: Jiri Jindřich. Într-o activitate. Se numea dr. Holm și locuia sub numele de dr. Paul Hans Steinberg la Praga-Estevov în viața sculptorului M. Boswart. Într-o altă ocazie acesta respinsese orice legătură care s-ar face între el și acel „René”. Declara că nu te cunosc în Germania nazistă și că o poate dovedi prin declarațiile la activitate. Abendschön insistă să fie arestat. Churavy pentru a recunoaște într-o confruntare că dr. Holm-Steinberg nu este altul decât „René”. Churavy însă nu a recunoscut în persoana lui Holm pe mult căutatul „René”!

Inspectorul șef de Gestapo și fostul chelner pe un transatlantic Willi Abendschön era decepționat. Pentru arestarea lui Holm nu a obținut nimic. Vechiul lui prieten, șeful al lui Abendschön, comandantul de Gestapo Oskar Fleiter, a fost numeros de la începuturi de la Praga și chiar și la Berlin care de atunci căuta cu insistență pe Holm-Steinberg ca fiind cel care a lăsat alinați în trecut. De altfel chiar Willi Abendschön se amăgise cu știa de cei doi partide cu Holm că acesta este un mare deosebit de tip și suflet lui Adolf Hitler. La 25 noiembrie 1941 Abendschön l-a eliberat pe dr. Holm, cerându-i să se ducă la carafanul carafanului Holm să stea la dispoziție în caz de necesitate din partea Gestapo.

Dar Willi Abendschön nu renunțat la ideea că „René” trebuie căutat pentru a se ajunge la Serviciul de informații germane. Din această cauză, cu puțin timp înaintea Crăciunului anului

1941 împreună cu Scharf, un funcționar al Gestapo, l-au transportat pe locotenent-colonelul Churavy la Berlin. Aici Churavy a fost dus în clădirea „Abwehr”-ului, de pe malul râului Tupaiz, la Secția externe III. Din biroul comandanților fiind printr-un vizor al ușii erau fost arătați prizonierii din Praga mai mult, ofițeri șefi de secție ai „Abwehr”-ului. Churavy l-a indicat pe Eberhard Leidel ca putând să prezinte o coroană cu preț de 4.000 de coroane și în-o mână

Abendschön jubila. Era convins că și de la Leidel se poate afla „René”. A fost arestat imediat și a fost înmormântat în mormântul său. „René” a fost dus la Praga. Abendschön l-a interogiat pe Leidel câteva zile și apoi, dar nu a putut dovedi nimic de la data ca arestatul este „René”. Prin urmare s-a eliberat.

CERCUL ȘTIINȚE

Președinte de onoare: Onor. Prof. Dr. I. M. Balaban, lo
Președinte: Onor. Prof. Dr. J. Churavy
Secretar: Onor. Prof. Dr. I. M. Balaban

La sfârșitul anului 1939, au organi-

zate următoarele activități:

1. S-au ținut două sesiuni de lucru, la care au participat membrii cercului și alți specialiști din domeniu.

2. S-au prezentat două comunicări științifice, care au fost discutate și criticate de către membrii cercului.

3. S-au organizat două excursii în scop educativ și științific, în vederea cunoașterii terenului de cercetare.

4. S-au ținut două sesiuni de lucru, la care au participat membrii cercului și alți specialiști din domeniu.

— N-o să ajungă să mă găsească acolo. O să dispar : altă parte. Principalul este că știu dinainte Și în rest ? Toate sînt în regulă ?

Abendschön e liniștit pentru moment. Din când în când îi mai dau cite un telefon. Cred însă că de ce a fost mai am scapat.

Traversară strada. Moravek cercetă în jur pentru a vedea dacă nu sînt urmăriți de cineva.

Ar fi bine să schimbăm numele de acoperire. O h
care nu se vede atât. S-ar putea ca zicala să fie valabilă și
în privința numelor. Dar n-are să mai dea de numele. P.
poate se liniștește

— Să sperăm. Heydrich însă este periculos. N-o să se li-
nuștească pînă nu știe cum stau lucrurile

Tăcură un timp.

Prima te nuda. Berce illa, na se poate aranja din nou.

— Deocamdată nu. Pentru siguranța noastră vom reduce o vreme întâlnirile.

Omul în manta de ploaie a fost de acord. Stabiliră apoi și noile nume de acoperire. „René” s-a prefăcut în „Eva”.

Teatrul Național unde-și parcase „Fiatul” albastru

Minch, care trăiește în timp în locuințele lui. Și ca în
Fischer, care trăiește în timp în locuințele lui. Și ca în
de la. Și ca în timp în locuințele lui. Și ca în
na. Și ca în timp în locuințele lui. Și ca în
m. Și ca în timp în locuințele lui. Și ca în
d. Și ca în timp în locuințele lui. Și ca în
G. Și ca în timp în locuințele lui. Și ca în
g. Și ca în timp în locuințele lui. Și ca în
t. Și ca în timp în locuințele lui. Și ca în
s. Și ca în timp în locuințele lui. Și ca în
de la una din locuințele sale ilegale...

Vaclav Moravsek dădea vala unui proscris. Sămbăta iocurile se ascundeau dar nu reușea să lupte. Legătura cu Londra

era întreruptă. Pe „René” — acum își spunea Eva — îl întâlnea foarte rar. Aduna însă materiale informative importante pe care intenționa să le comunice altădată la prima ocazie. Tocmai în această perioadă, ca totdeauna, se întâmpla să întâlnească pe fostul lui coleg de clasă O Segar. Acesta se îndrepta spre tramvai când de dată. Maravek se apropie de el. Purta o pălărie gri, era în vârstă, pe frunte avea ochelari și o barbă mare și albă. Când ambii au fost lângă el, a spus:

Măa păs — își amintea o Socr — că e armat
pe viață și pe moarte de oțel și de fier și că m-a ardeat
ca la o țigară poate înșepa la mine. Ești tot așa ca și
măa păs și i-am dat alinații. Lăsați pe alinații
pe urmasii. Pe urmasii care nu au nimeni în familie și
pe urmasii care au un lagăr de familie. Pe Măa păs, lăsați
pe alinații.

[illegible]

lui căutau un pretext care să-l scutească de participare. Mo-

... față de „René-Eva”, căci Moravek n-a fost avertizat. Cu

Si au năvălit în casă, au făcut atita zgomot, incit Moravci

inainte ca acestia să se dumirească. A lăsat în urma lui

Dar a lua contact cu M. Zatek nu era o treabă ușoară.

Dupa multe încercari Bartos a avut succes. Prin intermediul Zdenkai Bockova, el a reusit in sfirsit sa stabileasca contactul cu Moravek. La 14 martie, Bartos a comunicat acest fapt imediat la Londra, unde știrea a fost primită cu entuziasm. „Nu era de mirare”. Cei de la Londra se asteptau la o restabilire a legăturii cu „René”, la informații venite din cele mai strict secrete surse germane. Prin emițătorul lui Bartos Moravek a comunicat schimbarea numelui de acoperire al „René” în „Eva”. În afara de acest radiogramă, Londra a primit din nou cîteva informații de la „René Eva”. El avertiza intențiile Germaniei sînt de a învinge Uniunea Sovietică pînă în 1942, după care urmează să treacă la invadarea Americii. Față de planul inițial, actualul plan de invazie se compune din două părți: prima parte poartă numele de acoperire „acțiunea Harpun” (N.T.—Harpun) care are de a face cu partea a doua a planului, iar a doua parte poartă numele de acoperire „acțiunea Harpune” (N.T.—Harpon). Baza de start ale invaziei americane va fi plasată pe coastele norvegiene ale Norvegiei.

Informațiile pe care le-a furnizat Hașich și Hașigeanu
furnizate au fost de o importanță primară de la început
le a. Dar de ce a mai prezentat aceste informații capitanul
Moraru? După toate informațiile erau vechi de o vreme
fapt de a nu mai fi actualizate. Într-o altă direcție respectiv se arată
în documentele care au fost folosite pentru documentare
în...

Nevoia de informație este atât de mare încât „René-Eva” poate fi considerată o formă de „fals” și de prefăcătorie. Dacă pentru ea este mai puțin greu să dea prizonieri, decât pentru Alina, de ce nu ar putea să dea și ea un răspuns concludent? Totuși, o asemenea alternativă pare puțin plăcută. S-ar putea să ca această ultimă știre să fie o informație falsă primită de la „René-Eva”.

Moravek glia că a sora lui Rene-Eva platise amenda
ca dăruire. La anul de moarte la Bartos a fost adu-
seră la sora sa de la Moravek. Eva rugă sora să meargă

bani pentru a-l pune în siguranță pe soțul ei. Ea nu am. Ajută-ne!'. Cu siguranță că acești bani nu mai erau necesari acum pentru cumpărarea unui informator din cele mai înalte cercuri germane - ei trebuiau să fie folosiți de asta dată pentru siguranța personală a lui Rene-Eva.

Într-o altă radiogramă Moravsek a anunțat că Rene-Eva
e în pericol și că are urgentă nevoie de ajutor. Rog să-mi
spuneți unde să se adreseze în caz că va trebui să fugă?
Poate pleca în Elveția sau în Turcia. În caz că Maria este
în viață. Chiar și ea ar putea fi de folos. Pentru a scuti familia la de
apreună va trebui să fie în contact o perioadă. Nu am nici pe
cine în avans. Trebuie să vă gândiți de Maria. Altfel, avem un
plan de urgență care va fi pus în aplicare în cazul în care
situația se va agrava, va pleca...".

...preocupat de soarta colaboratorilor săi și de cea a
...bravek, scăpa mereu urmării Gestapoului

...se plănuia o fugă a lui „René” cu un avion care urma să
erizeze într-un loc bine stabilit în „Protectorat”. Nu ştim din
cauză nu s-a mai realizat acest plan. Poate că fusese deja
târziu..

Willi Abendschon n-a rămas inactiv. Suporta cu greu ideea că a fost nevoit să-l elibereze pe dr. Holm-Steinberg, cu toate nevinovăția acestuia nu fusese pe deplin dovedită. Și Heych era nerăbdător, cerind aproape zilnic rezultate concrete.

pe care le primea dovedeau clar un fapt : „trădă-
X” lucra nestingherit în continuare. Apoi a venit ziua
4 octombrie 1941 și pe teritoriul „Protectoratului” a aterizat

primul parașutist cehoslovac, Frantisek Pavelka. Libertatea
acestui zbor a fost de scurtă durată

Din materiale confiscate de la acesta — după cum se exprima textual chiar Heydrich — s-a putut constata că există un foarte dotat agent anglo-cehoslovac care lucrează sub numele de René și că mai pe acest René — tradatorul X — Heydrich voia să-l înhațe cu orice preț și cât mai curând posibil.

După ce ancheta deschisă pentru Leidel n-a dat n-
rețut Alt. Isch... și a continuat cu...
cazul dr. Holm-Steinberg. I-a analizat trecutul și...
profesională, a cerut să i se aducă rapoartele tuturor...
gatorilor în care se făcea chiar și cea mai infimă alu...
activitatea Serviciului de informații cehoslovac. În ac...
ajunseră în mințile lui Abendschön și declarațiile ofi...
formativi britanici Stevens și Best. Erau declarațiile...
după răpirea lor de la Venlo. Stevens și Best amint...
mai multe rânduri că ofițeru informativi cehoslovaci de la E...
au fost vizitați de câteva ori de un agent din G...
înalt demnitar german. În baza acestor declarații nu l-a...
...
...
...

[illegible]

„Eu sunt „Rene”. Imediat după aceasta el a motivat însă că colaborarea lui cu Moravsek, arătând că prin intermediul acestuia intenționa să patrundă în rețeaua grupă de informații a organizației ilegale „Obrana nacija

La servanții în care activa ei luate ținea să trăiească în secret
legătura cu Moravick doar puțin în momentul în care va răs-
cuma demaște întreaga grupă de la o mână a a estea. Dar a toată
cauza, toate informațiile pe care le dădă ea prin intermediul
lui Moravick le camăflea în fața generalității. Ave-
au venit la care lăsa ca să se înțeleagă pe deplin de ce
se dădă Burt. Dar pentru că el nu înțelegea nimic din el
era un secret și pentru că el nu înțelegea nimic din el
activa ca numărul de activitate în fața lui
Burt. Alături de el se afla un alt om care nu înțelegea
nimic din el, dar care nu înțelegea nimic din el. Burt nu înțelegea
nimic din el, dar el nu înțelegea nimic din el.

Lui Willi Abendschon i se oferea ideala ocazie de a da o dublă lovitură. Iși dădea seama că, prin intermediul lui Steinberg, ar putea să dea de urma lui Moravek. Rivalul lui Willi Abendschon și prietenul lui Holm-Steinberg, comisarul Oskar Fleischer, îl urmărea deja de câțiva ani pe acest Moravek.

Inspectorul șef Willi Abendschön rugă R.S.H.A.-ul să-i aprobe ca Holm-Steinberg să fie eliberat, cu condiția ca acesta să-i ajute în acțiunea care urma să-l facă inofensiv pe Moravek.

mătoarele probabil că era vorba de întâlnirea cu un agent care urma să fie redus la tăcere.

Oricare ar fi fost motivul prezentei lui Moravek la depou — un lucru este cert — Gestapoul fusese înștiințat. Fešak urma să asigure întâlnirea. Câteva minute după ora șapte a venit la locul stabilit. Moravek mergea în urma lui. Observa că în jur se învâneau persoane suspecte dar deocamdată totul părea să fie în ordine.

Deodată câțiva oameni se aruncară asupra lui Fešak. Cu atacat încercă să fugă, dar atacanții erau prea numeroși.

Moravek ar fi avut posibilitatea să scape neobservat. Dar un astfel de comportament îi era străin. Sări în ajutorul lui Fešak și începu să tragă.

Lupta era deznădăjduită. Moravek începu să gândească pe diferite străzi îndreptându-se spre Podul Pulberăriei. Gestapoviștii ținteau în picioarele lui. Voiau să-l prindă viu. Câteva gloanțe îl nimeriră în coapse. Cu ultimele puteri, Moravek ajunse gălind pe aleea podului, lângă Podul Pulberăriei. Slăbit și pierzând sânge, se prăbuși. Moravek mai trase de câțiva ori și după aceea... duse pistolul la tâmplă. Apăsă pe trăgaci. Căpitanul Vaclav Moravek a murit pe loc.

În jurul corpului neînsuflețit s-au adunat, entuziasmați, oamenii Gestapoului: Fleischer, Herschelmann, Abendschön, Kowalek, Jager și Schwertner. Famos, Kowalczyk depănă în fața incărcătorul pistolului său în fața celui mort. Moravek, complet desfigurat, nu putând fi identificat decât după amprenta degetului arătat și de la mână stângă, pierdut pe vremea când fusese urmărit la Terebka.

În legătura cu moartea lui Moravek, șeful Gestapoului din Praga, dr. O. Gschneidner a raportat următoarele lui Karl Hermann Frank: „Aproximativ la ora 19.15, pe cînd fu transportat pe un drum lătar, a fost făcut aparația Moravek. Văzînd că omul lui de legătură este arestat a început să tragă. Oamenii noștri au ripostat. El a fost lovit în coapse. Moravek a încercat să fugă. La ora 19.15 a fost încercat să dăm și seama că n-are șanse de scăpare. Moravek

vech s-a împușcat, înainte ca funcționarii mei să poată interveni. În această scurtă perioadă, Moravek a tras 50 de focuri, iar el a fost lovit de 10 gloanțe. La percheziție s-au găsit asupra lui două pistoale, calibrul 9 mm, și 7 încărcătoare de rezervă...”.

Vaclav Moravek a devenit o figură legendară.

În ciuda numeroaselor știri care s-au răspândit în legătură cu hărțuiala de pe Podul Pulberăriei, nimeni nu s-a venit să creadă că Vaclav Moravek nu mai trăiește. Că trebuise să cadă într-o luptă inegală.

Vaclav Moravek a fost tipul ideal al luptătorului din Rezistență, a fost omul în care s-a adăpostit curajul și perseverența cu dragostea adevărată și fidelitate de patre.

CINE A FOST ELI

Fra în anul 1927. În Germania totuși, în cea mai mare parte, rămasă în toate colțurile țării, se făcea organizarea de acest fel. Așa, în zona brună, a părții de nord a orașului Neuhausen, în Saxonia. Cățiva tineri au început să facă grupul local al NSDAP. Printre ei se afla și Paul Thamm, un tânăr bărbat în vârstă de 25 de ani. Paul Thamm și-a început primele activități ale organizației în casa lui Paul Thamm, care trăia în Neuhausen. Așa a început viața viitoare a lui Thamm.

În vremea aceea, mulți tineri erau interesați de ideile lui Hitler. De aceea, în Neuhausen, se făcea organizarea de acest fel. Așa, în zona brună, a părții de nord a orașului Neuhausen, în Saxonia. Cățiva tineri au început să facă grupul local al NSDAP. Printre ei se afla și Paul Thamm, un tânăr bărbat în vârstă de 25 de ani. Paul Thamm și-a început primele activități ale organizației în casa lui Paul Thamm, care trăia în Neuhausen. Așa a început viața viitoare a lui Thamm.

NSDAP -

vei în luptă ce o ducea pentru studiourile de film de la Barrandov. Îmi spusese pe atunci că îi sînt cunoscute greutățile ce le întîmpin în munca mea și că-i este cunoscut faptul că sînt în atenția poliției din Praga.

Din afirmațiile sale și după vederile pe care le avea m-a-las 110 laș impresia că este un dușman al cehilor.

Într-una dinse frânturi de cer dintr-un caz care dovedește s rupa-
ta cu pe trn pe r l o h s. stralucința lui de a te ajuta la
nevo. Dr. H. Im m s. p. v. e. t. t. cazul unui oarecare Moravek.
Era p n c e a n t a t e p e t r u e l ș i ș i f r e c a p a l m e l e d e s a n t
f a p e, d e s c r i e n t u m a r e u s i t a c e s t M o r a v e k s ă s c ă p d e
p o l t i. Î n t m a s p e s e a t u n c a M o r a v e k e s t e o m u l p o t r a t
a c e a p e t r u i t

As vrea să scriu în mod deosebit că nu eu am fost cel care am contactat soselește contactul cu dr. Holm. El a fost cel care a contactat societatea mea. De multe ori ne am întâlnit în clubul de tenis pe strada sau la restaurante. Când ne întâlneam, el vorbea mereu timp de un an la Roma și la Roma și la Praga.

După cea de-a treia arestare, Thümmel, împreună cu soția lui și cu Libuše Hubalkova au fost duși la Kladno și ținuti sub strictă supraveghere în celule separate. La Kladno, interogatoriile erau conduse de Wilh. Abendschon, ajutat de secretarul H. Tölg. După cea de-a treia Thümmel a fost transferat la Praga și ținut în celule separate, în timp ce soția lui și Libuše Hubalkova au fost ținute separate.

Mă simțeam ca și cum aș fi fost de zilele care au urmat. După
înțelepciunea dintr-un bătrân. Era Thimmel de la Kladno. Ea s-a mă-
ritat de câteva ori, cu soțul ei. Ultima oară l-a văzut într-o
măștișă la hotelul lui. Găsea de aur în piața Wenzel. Și
când a fost în judecata de consilierul Schultze. Soțul ei i-a pu-
tut ca Alena să-l vrea să-l silească să recunoască, facându-
și raize de foane și că zădărnice nu primește mai mult decât
un castrol și mai cu mazăre. Dar deocamdată, i-a spus ei, că

Il interesează prea puțin. I-a mai povestit apoi ca o dată a dictat mărturisirile sale secretarei Tobias timp de o noapte și că în zori i-a spus ironic: acum puteți să aruncați tot ce-ați scris la coș, căci de la prima și pînă la ultima literă totul este pură invenție'.

Gestapoul căuta febril dovezi care să demonstreze trădarea lui Thummel. Locuința lui a fost scotocită cu mândrităritate. Dar Gestapoul n-a găsit cele două plăci, pe care Thummel le așezase în casă după ordinul lui M. Boswart ca rugămintea de a fi preluate organelor cehe după război. Din cele declarate de M. Boswart, plătirile continuau, în afara unui raport de pre activitatea lui Thummel, actul lui de botez și un pașaport emis pe numele Paul Hans Steinberg. M. Boswart a schimbat de multe ori adresa locuinței pacienților. În cele din urmă, el a rămas acasă se puțin după război, în așteptarea de a primi din partea lui M. Boswart.

În urma unui ordin emis direct de șeful poliției de securitate din Haga, soții Jelinek au fost arestați în domiciliul lor, de Fovaria. Thammel se întorcea dintr-o delegație oficială informativă către Al. Schrank și Emma Schrank. Ei au fost aduși la Praga și interogați de W. Abendschon. Nu este exclus să fi avut loc și o confruntare a acestora cu Thammel. Soții Jelinek au fost apoi condamnați la moarte și executați la Dreza.

[illegible]

Darstellung der ...
... In einem ...
...
...
...
...
...
...
...
... al ...

am să nu se recomande de a emite și consilierul Gestapo-
lui plagher, Schulze, care se afirmă că ar fi colaborat
cu Serviciul secret britanic, căuta să amâne cât mai mult po-
sibil încheierea cazului.

Interesanta e te și scrisoarea personală a lui Heinrich Himmler adresată mamei lui Thümmel. Doamna Thümmel se adresase printr-o scrisoare la 25 august 1944, lui Heinrich Himmler ca ar fi călăușat rugându-l s-o ajute în chestierea propriului ei fiu Paul. La 12 septembrie 1944, Himmler a răspuns și i-a scris că fiul ei acuzat de trădare de patrie va fi condamnat de către Tribunalul militar al Reichului. Din această scrisoare putem constata că după mai bine de doi ani de la arestarea lui Thümmel, cazul său nu fusese încă încheiat definitiv.

În toamna anului 1944, toate actele privind activitatea lui Paul Thümmel, ținute până atunci în două seifuri la Gestapoul din Praga, au fost împachetate în șapte saci, plombate și transportate de consilierul Höchmann cu mașina la Theresienstadt. Acolo au fost preluate personal de Jockel, comandantul lagărului de concentrare de la Theresienstadt. Din cele declarate de el rezultă că aceste documente au fost duse în aprilie 1945 la Praga și arse. După o altă versiune, ele au fost trimise de la Theresienstadt la Praga, de unde au fost transportate în Bavaria. Aici ar fi dispărut apoi în mod misterios.

În legătură cu aceasta, este foarte interesantă o informație pe care autorul a obținut-o cu concursul directorului Institutului de istorie al Academiei cehoslovace de științe din Praga, dr. Václav Kral. Cu ocazia studierii arhivei conducătorului S.S.-ului, Himmler, dr. V. Kral a găsit un document remarcabil: ordinul de a fi arse imediat toate documentele secrete, având în vedere înaintarea armatei sovietice. Nu există decît o singură excepție: în nici un caz nu era permisă distrugerea documentelor privind activitatea lui Thümmel și interogatoriile acestuia.

Dar care să fi fost cauza? Cine era interesat în conservarea materialului privindul pe A-54? Nu trebuie să uităm că

„... și ordina venea din partea autorității supreme a com. com.
m. Iași.”

...dăduse însă cu hotărâre un lucru: Paul Thümmel
...un trădător oarecare, ci ocupa o poziție de

[illegible]

Pentru Heydrich încheierea conferinței a însemnat un succes deplin. S-a căzut de acord asupra celor „Zece porunci pragheze”. Conform acestora, Canaris avea obligația ca de acum înainte să limiteze activitatea „Abwehr”-ului doar la spionajul

„runci pragheze” fusese învinsă prima criză izbucnită în relațiile

in mod concret, superioritatea sa. Se pare că „afacerea Thum-

Geschka i-a prezentat lui Heydrich, încă de la 27 martie, conceptul scris m. către Bormann, privind arestarea lui Thummel, membru al Serviciului militar de informații al lui Canaris. Sursă a fost trimisă apoi lui Bormann cu mențiunea de a-l informa pe Hitler doar în 16 mai 1942. Din ce cauză a ezitat atât vreme Heydrich să anunțe arestarea unui agent de a cărui existență alta e chiar și Hitler cu câteva săptămâni înainte? Probabil că el chiar i-a păstrase această informație toamna pentru a-l putea amenința pe Canaris. În cazul în care acesta ar fi ratat, încheierea în tratativele purtate cu jehuda Zee, răscăpătoare. Heydrich i-ar fi putut prezenta Canaris ca om care îl va informa pe Hitler și pe Bormann că m. a fost asasinat Thummel. În acest fel, alinați cu o singură dată la colaboratori s-ar fi compensat. Iar Canaris ar fi putut prezenta lui Heydrich, a doua zi, o scrisoare în care îl asigura asupra unor fapte care pot fi prezentate în fața de a fi obligat pentru...

În seara aceea, în noaptea amiralului au parut f. de curiozitate pe lângă Walter Schellerberg și alții, care au deosebit de curiozitate al acelor zile... m. p. ca au avut o discuție cu Heydrich... Și biograful lui Canaris, Karl Albert... Avea repleta impresie că...

În marea... cazul Thummel care... un ingar cuvânt... șeful SS... Heydrich... Hummler...

Paul Thummel a fost detinut în închisoarea de la Theresienstadt sub zălog de Peter Toman, până în...

anului 1945. La mijlocul lui aprilie Jockel, comandantul lagărului de concentrare de la Theresienstadt, a primit ordin de la Praga să-l lichideze pe Thummel. Nu se cunoaște din partea cui a venit acest ordin, datele sînt diferite. După una din versiuni, autorul ordinului de lichidare a lui Paul Thummel a fost K. H. Frank, altă versiune îl amintește pe considerul în criminalistică, Leiner. Pe de altă parte, funcționarul criminalist Scharf susține... pe la mijlocul lui aprilie, considerul Honnert, fiind beat, s-a lăudat că în nici un caz nu va permite ca Henrich să supraviețuiască războiului, chiar dacă conștientul Scharf nu va fi de acord cu această părere.

Asupra zilei în care a avut loc execuția lui Paul Thummel există de asemenea doar presupoziții. Jockel a marturisit că Thummel a fost executat la 26 aprilie 1945, arătând funcționar care l-a arătat pr. la locul unde a fost împușcat. Afirmațiile lui Jockel sînt confirmate și de Zdenek Krizich, care a lăsat o scrisoare la Praga în Martie 1945. Aparatul Canaris după eliberarea din lagăr în 1945... general meu... Paul Thummel. L-am interviuat de câteva ori pe Jockel în lagărul de detenție pe care Jockel a părăsit în a afirma că Thummel a fost împușcat la 26 sau 27 aprilie 1945, declarând că el...

Paul Thummel a părăsit lagărul de detenție în marea f. de detenție... Jockel... B. M. K. la p. 174... 11... 20 aprilie... 16... Toman... 1511... Thummel... 1942... M. H. Hug...

Geschka i-a prezentat lui Heydrich, încă de la 27 martie, con-
ceptul scrisorii către Bormann, privind arestarea lui Thummel,
membru al Serviciului militar de informații al lui Canaris.
Scrisoarea a fost trimisă apoi lui Bormann cu mențiunea de
a-l informa pe Hitler doar în 16 mai 1942. Din ce cauză a exis-
tat atîta vreme Heydrich să amâne arestarea unui agent de
a cărui existență aflase chiar și Hitler cu cîteva săptămîni
înainte? Probabil că Heydrich își păstrase această informație
toată pentru a-l putea amenința pe Canaris. În cazul în care
acesta ar fi rămas neînduplecat în tratativele purtate în ju-
rul celor „Zece porunci pragheze”, Heydrich l-ar fi putut presa
pe Canaris cu amenințarea că-l va informa pe Hitler și pe
Bormann cu amănunte asupra afacerii Thümmel. În acest fel,
atît Canaris cît și principalii lui colaboratori s-ar fi compromis.
Dacă Canaris accepta însă propunerile lui Heydrich, acesta
l-ar fi promis să păstreze secretul asupra unor fapte grave,
punîndu-l pe amiral în situația de a-i fi obligat pentru viitor.

Lipsa de energie și nesiguranța amiralului au părut foarte
cunoscute în perioada respectivă. Walter Schellenberg scria ur-
mătoarele despre amiralul Canaris al acelor zile: „...mi se pă-
rea că avea o frică de-a dreptul fizică față de Heydrich... Ca-
naris era nesigur și nemulțumit”. Și biograful lui Canaris,
K. H. Abshagen, amintește: „Avea neplăcuta impresie că Hey-
drich îl urmărește”. Din această cauză, știrea privind atentatul
și, mai tîrziu, cea a morții dușmanului său a fost primită de
Canaris cu un sentiment de ușurare.

În materialele germane privind cazul Thümmel, care ne-au
fost accesibile, nu se amintește nici un singur cuvînt despre
relațiile personale și prietenia acestuia cu șeful S.S.-ului, Himm-
ler. Și în acest caz putem presupune că Heydrich intenționa
să valorifice datele privind prietenia lui Himmler cu unul din
colaboratorii săi. Dacă Heydrich voia așadar să obțină
materiale compromițătoare chiar și împotriva șefului S.S.,
nu putea să nu fie conștient de faptul că acesta era un lucru
foarte riscant.

Paul Thummel a fost deținut în închisoarea de la The-
resienstadt, sub numele de Peter Toman, pînă în primăvara

anului 1945. La mijlocul lui aprilie, Jockel, comandantul lagă-
rului de concentrare de la Theresienstadt, a primit ordin de
la Praga să-l lichideze pe Thummel. Nu se cunoaște din partea
cui a venit acest ordin, datele sînt diferite. După una din
versiuni, autorul ordinului de lichidare a lui Paul Thummel a
fost K. H. Frank, altă versiune îl amintește pe consilierul in-
ternționalistic, Leiner. Pe de altă parte, funcționarul crimina-
list Scharf susține: „pe la mijlocul lui aprilie, consilierul Hoh-
mann, fiind beat, s-a lăudat că în nici un caz nu va permite
ca „René” să supraviețuiască războiului, chiar dacă consilierul
Schultze nu va fi de acord cu această părere”.

Asupra zilei în care a avut loc execuția lui Paul Thümmel
există de asemenea doar presupuneri. Jockel a mărturisit că
Thummel a fost executat la 26 aprilie 1945, arătînd funcționa-
rului care l-a anchetat pînă și locul unde a fost împușcat.
Afirmările lui Jockel sînt confirmate și de Zdenek Krblich,
care a lucrat cîteva ani la Praga în Ministerul Apărării: „Cu-
rînd după eliberarea din luna mai 1945, superiorul meu, colo-
nelul Reinic, m-a însărcinat să aflu ce s-a întîmplat cu Paul
Thummel. L-am interogat de cîteva ori pe Jockel în legătură
cu această problemă. Jockel a persistat în a afirma că Thum-
mel a fost împușcat în 26 sau 27 aprilie 1945, declarînd că el
insuși primise de la Praga ordinul de executare”.

Posedăm lista persoanelor care au murit în micuța fortă-
reață de la Theresienstadt și care ne demonstrează că Jockel
— cu voie sau fără voie — a mințit. În dosarul cu nr. Bd. XI. k.
Lsp. 1200 46, partea a II-a, la pagina 11, în dreptul datei de
20 aprilie 1945 putem citi următoarele: „Ez. 16,15. Toman Pe-
ter, 15.I.1902”. Deci, conform celor înregistrate, deținutul To-
man Peter, născut la 15.I.1902, a fost executat în ziua de 20
aprilie 1945, ora 16,15. Două date esențiale corespund, în acest
caz, întru totul: numele de Peter Toman sub care figurase ca
deținut la Theresienstadt Paul Thummel și data nașterii 15.I.
1902. Aceeași dată de deces o menționează și documentele pe
care le deține sora lui Thümmel, doamna M. Helbig: scrisoa-
rea expediată de „American Joint Distribution Committee” la

17 februarie 1947 prin care mama lui Thummel este an. ca
ca 1. 12 1945 și 2. IV 1945 în marea înfrângere
Thummel este s. s. la Comandamentul exers. și din Pr
3. 17 septembrie 1947 este răd. amnei Thummel. Co
tula de 1. 12 1945 și 2. IV 1945 în marea înfrângere
celui precedente

Declarațiile internaților care au supraviețuit lagărelor la Theresienstadt aruncă o lumină vie asupra caracterului lui Paul Thummel. Făcea parte din personalul de serviciu, așa că avea mai multă libertate de mișcare.

„Peter a fost un om bun. Nu-și pierdea niciodată :

pantofi cu cune și făcea zgomot când călca. Apoi îl vedeam

dare, perche

ter Toman. Mi-a povestit-o Jurka. Tot el mi-a spus că Toman
da o pătură".

În imediata apropiere a celulei lui Thümmel se afla cea a
gloaznec ale gestapoului și corpul lui era numai rănă. Pentru
de mâncare de câteva zile

Iată ce relatează Ivan Bombas despre acesta :

Tot la enja la Peter se îndreptă spre Josef Kaban. Împreună cu el mergea amputat de el până la se pînă Kaban a murit ca cioba în la un ora la Kabanburg a pînă pînă la moartea la mama la Peter. A se la un ora la moartea pînă la la Theodor a se la un ora

Final secured in accordance with Form 1041

Am fost matut din seara cană de cafea pe care a Cris-
ti mi-a pus-o pe masă. Mai văd pe cană bălă Peter, a mea, pe ca-
ră, pe care l-am mai văzut o dată. A fost pe la mijlocul
secolului. Văd acum la mână țara și pe lângă camera mea
încă am zădărit pe cineva care să se curețe, care să
se ~~ștergă~~ în singele lor, un pulover albastru. Nu puteam
să mă uit la Peter, la călărețul meu, și să văd pe lângă
mână? Să văd pe lângă

S. S. Rojka.

Rojka trăiește. La Graz, a fost condamnat la închisoare pentru că a fost implicat în crimele comise la Auschwitz. Într-o zi, după ce Paul Thümmel a fost executat, Rojka a fost condamnat la moarte și executat. Pe Rojka asupra morții lui Paul Thümmel a rămas pînă în prezent. El nu a spus nimic despre moartea lui A-54.

Relatările deținuților de la Theresienstadt ne determină să ne punem întrebarea de ce a fost adus Thummel la Theresienstadt sub un nume fals, indicindu-se și o naționalitate care-i era străină, respectiv cea olandeză ?

Există trei explicații posibile, dar nici una nu poate fi dovedită pe deplin.

Poate că nemții n-au vrut să se știe despre Paul Thümmel că este german. Faptul că unul din cei mai vechi membri ai partidului nazist furnizase inamicului date din cele mai se-

crete, privind țelurile războiului și acțiunile politice, nu demonștra deloc existența unui regim solid

Este posibil ca Gestapoul să fi încercat să-l folosească pe Paul Thammel ca informator pentru Theresienstadt. Poate că a promisese viața în schimbul știrilor aduse privind-a-i pe deținuți. Ne putem închipui ca aceștia ar fi avut mai multă încredere într-un olandez decît într-un german.

Și, în sfârșit, a treia presupunere. Paul Thümmel avea pro-
teitori atâta timp cât trăiește. Ca Peter Toman — deci sub o falsă in-
timitate — era mai bine ascuns, mai ales ca de existența lui
Paul Thümmel știa Mattia Formann și prin Bormann, în cer-
doua cazuri. Hăitit! Pentru a crăma de „Peter Toman” trebuia
să se găsească o prilej de impetivă unei hotărâri pripite date pe-
tru executarea lui Paul Thümmel.

De ce a devenit Paul Thamel? De ce a devenit el
Paul Thamel? De ce a devenit el Paul Thamel?

De asemenea, în cadrul Serviciului de informații, este
cunoscut faptul că, pentru informațiile sale a primit
un anumit număr de milioane în primul an al activității
ca ofițer de informații al de agentul A-54. Pe de altă
parte, în urma faptului că de fapt ca Thammara, în
timpul în care a fost în posesia a putea obține informații
privind persoanele, în special cele personale pe care trebuie
să le cunoască, a fost în posesia Germaniei naziste, a
fost în posesia a fost în posesia Costau bara de a cunoaște
cadourile prin care îi obliga pe unii reprezentanți ai Wehr-

În cazul cel puțin pe termen mediu, acesta nu ține decât de
valorile limitate ale acesteia și este de fapt foarte elegant arătat
într-o manieră care ar constitui o dovadă unei veritabile

...a fost în posesia și a avut în titlul, avea obligația să
...a fost în posesia și a avut în titlul, avea obligația să

...de a călători... ca fiind importante. Avea...
...pentru ameliorarea... fete de care după cum s-a...
...a călătoriei... slăbiciune? Într-adevăr, femeile nu pot...

excluse din viața lui. De altfel, chiar el susținea despre sine că este un bun cunoscător al femeilor.

Este interesant de constatat că în preajma lui Thummel s-au găsit adeseori femei de origine slavă. Domnișoara „Yvonne” care apărea în 1936, era originară din Praga, deci era cehă. Lidia Goroskovova, secretara maiorului Novak de la „Abwehr”-ul din Dresda, era fiica unui preot rus ortodox. Li-
buse Hubalkova, cea prin care Paul Thummel a stabilit con-
tactul cu Moravsek, era tot cehă. O ramură a familiei lui Thum-
mel era originară din regiunea de frontieră a Cehoslovaciei.
La Most, bunica lui era din Liebstz. Pina și numele compo-
zitiv de „Voral” n-a fost o simplă invenție, cum presupune
suntelul Alois Frank, ci preluatul numelui al strămoșilor cehi
ai lui Thummel.

Avea Thümmel motive politice și economice? În a doua jumătate a anului 1944 într-o discuție purtată cu ofițeri reformatori cehoslovaci el a spus că Hitler va pierde războiul. Ideile politice necunoscute Thümmel era SS-ul. Cu toate acestea el a fost un vechi membru al NSDAP-ului. În anul 1946, an în care Thümmel a început colaborarea cu serviciile de informații cehoslovace, el nu avea de fapt nici un motiv care să-l determine să schimbe circumstanțele politice. Într-o zi Hitler sta pe alina în piața străzii. În afara orărilor, în 1946 Thümmel nu putea să aibă o viză de intrare decât a fapt că el să poată prevedea științelor Germaniei naziste.

[illegible]

niște adversari politici ai partidului nazist țineau o consfătuire. Thümmel voia să afle în acest fel despre ce discută. Credința lui în Hitler a fost, după toate probabilitățile, zdruncinată în 1938; poate că abia atunci ajunsese la recunoașterea faptului că politica nazistă va avea urmări catastrofale pentru întreaga națiune.

Rapoartele ofițerilor informativi cehoslovaci amintesc despre deosebita inteligență a lui Thümmel. Avea o memorie perfectă; fără a-și fi fixat în scris vreun cuvânt, el putea să-și scrie informațiile indicând cifre precise, nume de scopere, localități și numere de telefon. Ca simplu brutar, ei s-a trezit deodată printre ofițeri, care-l lăsau să simtă că există o diferență socială între un brutar și un absolvent al unei academii militare. Chiar Thümmel i-a povestit odată lui Alois Frank cât de mult îl urăște pe un ofițer superior care l-a jignit, adăugând că se va răzbuna pe el. Poate că tocmai comportarea acestor ofițeri l-a dus pe Thümmel la ideea de a le demonstra superioritatea inteligenței sale. În Germania acelor vremuri nu putea să facă însă acest lucru; dar putea, printr-o colaborare cu Serviciul de informații cehoslovac, să atenueze sau să facă imposibile măsurile luate de ofițerii snobi.

S-a pus și întrebarea dacă colaborarea cu Paul Thümmel n-a avut urmări tragice pentru grupa de informații din cadrul organizației „Obrana národa” și dacă Thümmel n-a contribuit cumva direct la distrugerea acesteia. Nu avem dovezi în această direcție. Este adevărat că după arestarea lui, Thümmel a declarat că se va folosi de contactul pe care-l avea cu Moravek pentru a-l face inofensiv pe acesta. Pe de altă parte însă ne este cunoscut că l-a avertizat de câteva ori pe Moravek. În afară de aceasta, nu Thümmel a fost cel care a aranjat colaborarea cu grupa de informații; dimpotrivă, grupa de informații a luat legătura cu el în urma ordinului primit direct de la colonelul Moravec din Londra.

Neclară rămâne participarea lui Thümmel la moartea căpitanului Moravek. I-a spus Thümmel lui Abendschön totul despre întâlnirea de la 21 martie? Și de ce ar fi făcut-o? Dacă

ar fi fost arestat, Moravek ar fi fost în stare să dovedească clar „trădarea” lui Thümmel! Thümmel nu putea să aibă nici un interes în arestarea căpitanului, sau, cel mult, numai în cazul în care Abendschön i-ar fi promis viața dacă îl ajută la prinderea lui Moravek. Dar Paul Thümmel știa că Gestapoul nu-și respectase niciodată promisiunile.

De ce a fost ținut Paul Thümmel prizonier până aproape de sfârșitul războiului? O soartă asemănătoare fusese pregătită amiralului Canaris și colonelului H. Oster; și aceștia au fost executați la începutul lui aprilie 1945, după ce fuseseră deținuți câteva luni în lagărul de concentrare de la Flörsburg. Poate că Hitler pregătea membrilor „Abwehr”-ului un proces de înaltă trădare.

Dar cine poate afirma aceasta?

Viața și activitatea agentului A-54 permite punerea multor întrebări. Sint întrebări la care astăzi numai cu greu mai putem da un răspuns.

CUPRINSUL

	Pag.
De la partea redacției	V
Păul verde	1
Pandă : Alivaler	9
Păul galben	21
Se pregătește o nouă acțiune	27
Înainte de furtună	37
O țară trădată	53
O știre sosită la timp	65
Decolarea	71
Scrisori peste frontieră	83
Mesajul din Londra	103
Un periculos leu de mare	113
Planul secret „Barbarossa”	125
Împușcăturile din Terebka	137
Vindecarea după trădătorul X	145
Cercul se strânge	151
Mortea eroului	161
Cine a fost „René” ?	167

Responsabil de carte: N. col. ION OFAN
Corector: RADU STOIAN

Dot la calcul: 11.000; Bun de tipar: 11.000.
Tiraj 1000 ex., din care 1000 ex. Alina sum-
marea și 100 ex. carte de la. Jurnal 1981/82

Lucrarea
MOMENTE DIN ACTIVITATEA
CU A-54

Edizione 1968

Series

Nr.

0802

Data eliberării	Cui s-a eliberat	Semnătura de primire	Semnătura de primire a lecției restituite	Data restituirii
3. xii. 1968	Ion. Olesanu Emil	3. xii. 68		
09	Prof. Ciocan			
192	de la Bona clasa			28 vii 79